உ

பாண்டியர் வரலாறு.

கும்பகோணம்

வாணாதுறை ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர்,

T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார்

எழுதியது.

மெய்க்கீர்த்திகளுடன் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ மஹாபாரத பிரஸ்,

கும்பகோணம்.

1940.

அணிந்துரை.

‘பாண்டியர் வரலாறு’ எனும் ஆராய்ச்சி நூலைப்படித்தேன். பண்டை இலக்கியங்களின் சான்றுகளையும் கல்வெட்டுக்களின் உண்மைகளையும் ஒப்புநோக்கிப் பாண்டிமன்னரின் மெய்ச்சரிதையைத் தமிழ்மக்கள் அறிந்துகோடற்கு ஏற்ற கருவிநூல் இதுவேயாகும்.

நூலாசிரியர் தமிழ்ப்புலமைமிக்கவர்; கல்வெட்டுக்களை நுண்ணிதின் ஆய்ந்து உண்மைகாணவல்லவர். கட்டுரைவன்மையும் கலையில் தெளிவுமுடைய இத்தமிழ்ப்புலவர் இந்நூலை இயற்றி உதவியது யாம் நன்றியுடன் போற்றத்தகும் நற்செயல்.

தமிழ்மக்கள் இதனைப்போற்றிப் பயன்கொள்வாராக.

கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கம்
14—7—40.

த. வே. உமாமகேசுவரன்,
சங்கத்தலைவர்.

முகவுரை.

உலகில் நாகரிகம்பெற்ற நாட்டினர் தம் முன்னோர் வரலாறுகளைப் பல்வகையாலும் ஆய்ந்து, உண்மைச்சரிதங்களை மக்கள் எல்லோரும் உணருமாறு தம்தாய்மொழியில் வெளியிட்டுப் போற்றி வருகின்றனர். தாய்நாட்டின் சரித உணர்ச்சி ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதது என்பது அறிஞர்கள்கண்ட உண்மையாகும். நம் தமிழகத்தில் முற்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த தமிழ் வேந்தர்களான சேரசோழபாண்டியர்களின் வரலாறுகளை அறிவதினும் நமக்கு மகிழ்ச்சியும் உணர்ச்சியும் அளிக்கவல்லது வேறியாதுளது? நம்நாட்டில் முறையான சரிதங்கள் எழுதிவைக்கப்பெறவில்லை என்பதோர் குறைகூறப்படுவதுண்டு. ஆயினும், இத்தமிழகத்தினுள்ள திருக்கோயில்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் இருத்தலை இன்றுங்காணலாம். அவைகள் எல்லாம் நம் பண்டைச் சரிதங்களையுணர்த்தும் கருவூலங்கள் என்பது உணரற்பாலது. அன்றியும், அக்கல்வெட்டுக்கள், தமிழிலக்கியங்களில் ஐயுறவிற்கு இடமாயிருக்கும் பல செய்திகளை நன்கு அறிந்துகோடற்கு ஏற்ற கருவிகளாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. எனவே, அவற்றின் சிறப்பு அளவிடற்பாலதன்று.

சென்ற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகக் கல்வெட்டுக்களையும் தமிழ்நூல்களையும் ஒப்புநோக்கி யான் ஆராய்ந்துகண்ட உண்மைகள், கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம் இவற்றின் திங்கள் வெளியீடுகளாகிய தமிழ்ப்பொழிலிலும் செந்தமிழிலும் வெளிவந்துள்ளன. யான் எழுதிய 'முதற் குலோத்துங்கசோழன்' என்ற நூல் முன்னர் வெளிவந்ததை அன்பர் பலரும் அறிவர். 'பாண்டியர் வரலாறு' என்னும் இந்நூல் கடைச்சங்ககாலத்திற்கு முன்னர்த் தொடங்கி, கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையில் பாண்டிநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டிமன்னர்களின் சரிதங்களைச் சுருக்கமாகக்கூறுவது ஆகும். இது, சில ஆண்டுகட்குமுன் தமிழ்ப்பொழிலிலும் செந்தமிழிலும் வெளிவந்தமை பலரும் அறிந்ததே.

சரித ஆராய்ச்சி செய்யும் மாணவர்கட்குப் பயன்படுமாறு வேள்விக்குடிச்செப்பேடுகள், சின்னமனூர்ச்செப்பேடுகள் இவற்றின் பகுதிகளும் மெய்க்கீர்த்திகளும் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

இதுபோன்ற சரிதநூல்களில் கருத்துவேறுபாடுகள் நிகழ்தலும் புதியனவாகக்கிடைக்கும் ஆதாரங்களால் சில செய்திகள் மாறுபடுதலும் இயல்பாகும்.

சென்னையிலும் அண்ணாமலை நகரிலும்உள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்மொழிக்குழுவினர் தமிழ்வித்வான் தேர்விற்குரிய பாடபுத்தகங்களுள் ஒன்றாக இதனை அமைத்துள்ளனர். இதுபற்றி அன்னோர்க்கு எனது நன்றி உரியதாகும்.

இந்நூல் எழுதுவதற்குக் கருவிகளாகவுள்ள தமிழ்நூல்களையும் கல்வெட்டுக்களையும் பிறநூல்களையும் முறையே வெளியிட்டுதவிய புலவர்பெருமக்களும், சென்னைக் கல்வெட்டு இலாகா அறிஞர்களும் ஆராய்ச்சியாளரும் எந்நாளும் மறக்கற்பாலர் அல்லர்.

இச்சரித நூலுக்கு அணிந்துரை ஒன்று வரைந்துதவிய கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவரும் செந்தமிழ்ப்புரவலரும் தமிழவேளும் ஆகிய திருவாளர் ராவ்சாகிப் T. V. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்கள் பால் என்றும் நன்றிபாராட்டுங்கடப்பாடுடையேன்.

இந்நூலை அன்புடன் ஏற்று அச்சிட்டு தக்ககாலத்தில் உதவிபுரிந்த கும்பகோணம் ஸ்ரீ மஹாபாரத அச்சுக்கூடத்தின் தலைவரும், காலஞ்சென்ற மகாமகோபாத்யாய ஸ்ரீ இராமாநுஜாசாரியார் அவர்கள் புதல்வரும் எனது அரிய நண்பரும் ஆகிய திருவாளர் M. R. இராஜகோபாலாச்சாரியர் அவர்கள் அன்புடைமையையும் பெருந்தகைமையையும் எக்காலத்தும் மறவேன்.

வாணாதுறை ஹைஸ்கூல்,
கும்பகோணம்.
18—8—40.

இங்ஙனம்,
T. V. சதாசிவபண்டாரத்தார்.

பொருளடக்கம்.

உ

பாண்டியர் வரலாறு.

முதல் அதிகாரம்.

முன்னுரை.

அமிழ்தினுமினிய நம் தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு நிலவும் இந்நிலப்பரப்பு முற்காலத்தே தமிழகம் என்று வழங்கப்பெற்றதென்பது தொன்னூலாராய்ச்சியுடையார் யாவரும் அறிந்ததொன்றாம். இப்போது இதனைத்தமிழ்நாடு என்றே யாவரும் கூறுவாராயினர். இது வடக்கில் வேங்கடமும் தெற்கிற் குமரிமுனையும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் இருபெருங்கடலுமுடையதாயிருக்கின்றது. இத்தமிழகத்தைக் குடபுலம் குணபுலம் தென்புலம் என்ற மூன்று பெரும்பகுதிகளாகப் பிரித்துப் பண்டைக்காலமுதல் ஆட்சிபுரிந்துவந்தோர், சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் தமிழ் மூவேந்தரேயாவர். இன்னோர் ஆட்சிபுரிந்த பகுதிகள் முறையே சேரமண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டிமண்டலம் எனப்படும். இவற்றுள் பாண்டிமண்டலத்தின் அரசுரிமையுடையராய்ப் பண்டைக்காலத்தே விளக்கமுற்றிருந்த பாண்டிய அரசர்களின் வரலாறே ஈண்டு யாம் ஆராயப்புகுந்தது.

இப்பாண்டியர் படைப்புக்காலந்தொட்டு மேம்பட்டுவரும் தொல்குடியினரென்பது அறிஞர்களது கொள்கை. இக்குடியினர் எக்காலத்து இப்பாண்டி மண்டலத்தை ஆட்சிபுரியும் உரிமையெய்தினரென்றாதல், எவ்வேந்தரால் இதன் ஆட்சி முதன்முதலாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டதென்றாதல் அறிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. ஆகவே, எவரும் ஆராய்ந்து அளந்து காண்டற்கரிய அத்துணைத் தொன்மையுற்ற குடியினர் இன்னோர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

இனி, வடமொழியாளர் ஆதிகாவியமெனக் கொண்டாடும் வான்மீகி ராமாயணத்தில் தமிழ்நாட்டைப்பற்றிய உயரிய செய்திகள் பல காணப்படுதலோடு, பாண்டிவேந்தரது தலைநகர் பொன்னாலும் முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற கோட்டைவாயிலையுடையதாய் இருந்தது எனவும் சொல்லப்பட்டுளது. அன்றியும், வியாசமுனி

வரது மகாபாரதத்தே, பாண்டவருள் ஒருவனுய அருச்சுனன் ஒரு பாண்டியர் குலப்பெண்மணியை மணந்த செய்தி காணப்படுகின்றது.

இங்ஙனமே வடமொழியிலுள்ள புராணங்களிலும் தமிழரசர் களைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படாமலில்லை. கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டினரெனக் கருதப்படும் காத்தியாயனர், பாணினிவியாகர ணத்திற்குத் தாம் வரைந்த வார்த்திகம் என்ற உரையுள் 'பாண்டிய' என்னும் மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளனர். அன்றியும் கிறிஸ்து பிறப்பதன்முன்னர் மகதநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த மௌரிய மன்னனுகிய அசோகனது கல்வெட்டுக்களிலும் பாண்டியர்களைப்பற் றிய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. இலங்கையின் பழைய சரித்திரத் தை விளக்கும் 'மகாவம்சம்' என்ற சரிதநூல் அவ்விலங்கையின் முதற்றமிழ்வேந்தனும் புத்தரது நிர்வாணகாலமாகிய கி. மு. 478-ல் அதனை ஆட்சிபுரியும் உரிமையடைந்தவனுமாய விசயனென்பான், ஒரு பாண்டியர்குலப் பெண்மணியை மணந்தனனென்றும், ஆண்டு தோறும் தனது மாமனுகிய பாண்டியற்குச் சிறந்த பரிசில் அனுப்பி னனென்றும் கூறுகின்றது. கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டில் கிரீஸ் தேயத்தினின்றும் சந்திரகுப்தன் அரசவைக்கு வந்த யவனதூதனு கிய மெகஸ்தனிஸ் என்பான் பாண்டிநாட்டின் வரலாற்றைப் பற்றிக் கூறுவது :—

"ஹெராக்கிளீஸிற்குப் பண்டேயியா என்ற ஒருபெண்பிறந்தது. அவன் அப்பெண்ணிற்குத் தெற்கிற் கடலைச்சார்ந்துள்ள ஒரு நாட் டை அளித்தனன். அவளது ஆட்சிக்குட்பட்டவர்களை முந்நூற்றறு பத்தைந்து ஊர்களில் பகுத்துவைத்து ஒவ்வோர் ஊரினரும் ஒவ் வொரு நாளைக்கு அரசிக்குத் திறைகொணரவேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டான்" என்பது. இனி கி. பி. 79-ஆம் ஆண்டில் இறந்தவராகிய பிளைனி என்ற மற்றெருரு மேனுட்டு வரலாற்று ஆசிரியரும் மெகஸ்த னிஸ் கூறியதைப்போன்றுள்ளதோர் கதை கூறியிருக்கின்றுர். அஃது, "இந்தியாவிற் பண்டேவென்ற ஒரே சாதி பெண்ணரசுக்கு உட்பட்டது. ஹெராக்கிளீசுக்கு ஒரே பெண்ணிருந்தமையின் அவன் மிக்க அன்புடன் ஒரு பெரியநாட்டை அவளுக்கு அளித்ததாகச் சொல்லுகிறுர்கள். அவள் வழியினர் முந்நூறு ஊர்களை ஆட்சிபுரிந் தனர். அன்னேர் பெருஞ்சேனைகளை உடையராயுமிருந்தனர்" என்பது. யவனுசிரியர் இருவரும் கூறியுள்ள கதை, பாண்டியர், மலையத்துவச பாண்டியனது புதல்வியாகிய மீனுட்சியம்மையின் வழித்தோன்றியவராய்க் கௌரியர் என்றழைக்கப்பெற்ற செய்தி

யையாதல், அன்னோர்பாண்டியன் சித்திராங்கதனது மகள் சித்திராங்கதையின் வழித்தோன்றல்களாயுள்ள செய்தியையாதல் குறித்ததாகக் கொள்ளல்வேண்டும். இதுகாறும் யாம் கூறியவாற்றால் பாண்டியர் மிகத்தொன்மை வாய்ந்த குடியினரென்பது நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ?

இனி, இப்பாண்டியர் சந்திரவம்சத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும் வேப்பம் பூமாலையைத் தமக்குரிய அடையாளமாலையாகவும் கயல் மீனுருவத்தைக் கொடியாகவும் இலச்சினையாகவும் கொண்டவர்கள் என்றும் சங்கநூல்களும் பிறநூல்களும் கூறுவதோடு கல்வெட்டுக்களும் குறிக்கின்றன.

இனி, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டுமுதலிய சங்கநூல்களில் எத்துணையோ பல பாண்டியமன்னர்களது பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அவர்களது வரலாறு நன்குணரப்படவில்லை. கடைச்சங்க காலத்திற்கு முந்திய நாட்களில் நிலவிய அரசர்களுள் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனும் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியுமே சிறந்தோராவர்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

கடைச்சங்ககாலத்திற்கு முந்திய பாண்டியர்கள்.

வடிம்பலம்பநின்ற பாண்டியன் :—இவன் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியனெனவும் பாண்டியன் மாகீர்த்தியெனவும் வழங்கப்பெறுவன். தொல்காப்பியத்திற் குரைகண்ட பெரியாருள் ஒருவராகிய நச்சினார்க்கினியர் இவ்வேந்தன் இருபத்துநாலாயிரம் யாண்டு அரசு வீற்றிருந்தனனென்றும் இவனது பேரவையின்கண்ணேதான் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப் பெற்றதென்றும் கூறியுள்ளார்.* ஆசிரியர் கூறியுள்ள ஆண்டின்தொகை புனைந்துரையாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் இவன் முடிசூடி நெடுகாலம் ஆட்சிபுரிந்தோனாதல் வேண்டுமென்பது சங்கத்துச்சான்றோர் இவனை 'நெடியோன்' † என்று பல்லிடத்தும் குறித்துள்ளமையானே வெளியாகின்றது.

---

*தொல்காப்பியப்பாயிர உரை (நச்சினார்க்கினியம்) பக்கம் 9'

† (i) 'நிலந்தந்த பேருதவிப்—பொலந்தார் மார்பின் நெடியோனும்பல்.' (மதுரைக்காஞ்சி); (ii) முன்னீர் விழவின் நெடியோன், நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே- (புறம்—9.)

இவன், கடற்பிரளயத்தால் குமரிமுனைக்குத் தெற்கிலிருந்த குமரிநாடு முதலியன அழிதற்குமுன்னர் அக்குமரிநாட்டில் பஃறுளி என்றதோர் ஆற்றை வெட்டுவித்துக் கடற்றெய்வத்திற்குவிழவெடுத்தனன். இச்செய்தி புறநானூற்றிலுள்ள ஒன்பதாம்பாடலால் நன்கறியப்படுகின்றது. ஆகவே இவன் தலைச்சங்கத்தினிறுதியில் வாழ்ந்தவனென்க.*

பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி:—இவ்வேந்தன் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனது வழியில் தோன்றியவன். இவனது இயற்பெயர் குடுமியென்பது. இவன் அரசர்க்குரிய பரிமேதம் முதலிய வேள்விகள்செய்து சிறப்புற்றவனாதலின் இவனது இயற்பெயருக்கு முன்னர்ப் 'பல்யாகசாலை' என்ற அடைமொழிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பாண்டியரது முன்னோர்களிலொருவன் ஆயிரம் வேள்விகளியற்றிப் புகழ்பெற்றனனென்று சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. இஃது இவ்வேந்தனையே குறிக்கின்றது போலும். இவனைக் 'கொல்யானை பலவோட்டிக்கூடாமன்னர் குழாந்தவிர்த்த—பல்யாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதியெனும் பாண்டியாதிராசன்' என்று வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் குறிப்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மீது அவனது அவைக்களப்புலவர் தலைவராகிய மாங்குடிமருதனாரால் பாடப்பெற்ற மதுரைக்காஞ்சியென்ற நூலிலுள்ள 'பல்சாலை முதுகுடுமித்—தொல்லாணை நல்லாசிரியர்—புணர்கூட்டுண்ட புகழ்சால்சிறப்பின்' என்ற அடிகளில் இவ்வேந்தன் புகழப்பட்டிருத்தல் காண்க. இதனால் சங்கச்செய்யுட்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள செய்திகள் பிற்காலத்துச் செப்பேடுகளாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் உறுதியெய்துதல் நன்குணரத்தக்கது.

நமது முதுகுடுமியின் சிறப்பை விளக்கக்கூடிய ஐந்துபாடல்கள் புறநானூற்றிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் பாடினோர்,

* சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் பாண்டியனொருவன் கடல்சுவற வேலெறிந்த கதையையும் ஒரு பாண்டியனிடத்துக் கடல் அடைக்கலம் புகுந்த கதையையும் குறிக்கின்றன. கடற்பிரளயத்தால் உலகங்களெல்லாமழிய, ஒரு பாண்டிய அரசன்மாத்திரம் உயிர்வாழ்ந்திருந்தசெய்தி வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளில் வரையப்பெற்றுளது. இம் மூன்று கதைகளும் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனைப் பற்றியனவேயாமென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

காரிகிழார், நெட்டிமையார், நெடும்பல்லியத்தனார் என்ற புலவர்களே யாவர். அவர்களது பாடல்களால் அறிந்துகோடற்குரியவை:- இம் மன்னர்பெருமான் அக்காலத்தில் நிலவிய பல அரசர்களையும் புறங் கண்ட பெருவீரன்; வேண்டிய வேண்டியாங்கு புலவர்களுக்கும் இர வலர்களுக்கும் ஈந்த பெருங்கொடைவள்ளல்; அரசர்க்குரிய பல வேள்விகளை முடித்துப் பெருமையெய்தியவன்; சிவபெருமானிடத் தும் பெரியோர்களிடத்தும் பேரன்புடையோன்—என்பன. இவனை நெட்டிமையார் பாடியபாடல்களுள் ஒன்றைக் கீழே தருகின்றோம்.

> 'பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்
> பூநுதல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவும்
> அறனோ மற்றிது விறன்மாண் குடுமி
> யின்னா வாகப் பிறர்மண்கொண்
> டினிய செய்திநின் னார்வலர் முகத்தே' (புறம்—12.)

மூன்றும் அதிகாரம்.

கடைச்சங்ககாலத்துப் பாண்டியர்கள்.

பாண்டியரது தலைநகராகிய மதுரையில் விளங்கிய கடைச்சங்கம் கி.பி. இரண்டாம்நூற்றாண்டோடு முடிவெய்தியது என்பது ஆராய்ச்சி யாளரது கொள்கையாகும். ஆகவே கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண் டிற்கு முன்னர் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டிய அரசர்களது வரலாறே இப் பகுதியில் எழுதப்படுகின்றது. இறையனார்களவியற்கு உரைகண்ட தொல்லாசிரியர் கடைச்சங்கத்தைப் புரந்துவந்த பாண்டிமன்னர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மர் ஆவர் என்று அவ்வுரையிற் கூறியுள்ளார்.* சிலப்பதிகாரத்தின் உரைப்பாயிரத்திற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப் பெற்ற 'வேங்கடங்குமரி தீம்புனற் பௌவம்' என்று தொடங் கும் ஆசிரியப்பாவும் அங்ஙனமே உணர்த்துகின்றது.† எனவே, கடைச்சங்கநாட்களில் அரசுசெலுத்திய பாண்டிய அரசர்கள் நாற் பத்தொன்பதின்மர் ஆவர் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. அன் னோர் ஆட்சிபுரிந்தகாலம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பது ஆண்டுகள் என்பர் களவியலுரைகண்ட பெரியார். ஆகவே ஒவ்வொரு மன்ன னது 'சராசரி' ஆட்சிக்காலம் சற்றேறக்குறைய முப்பத்தெட்

---

*இறையனார் அகப்பொருள் உரை. (சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் பதிப்பு) பக்கம் 5.

† சிலப்பதிகாரம்—பக்கங்கள் 2, 3.

டாண்டுகளாகும். கடைச்சங்ககாலத்துப் பாண்டியர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் சிலரது பெயர்களே நற்றிணை, குறுந்தொகை, பரிபாடல், அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களால் அறியப்படுகின்றன. அவர்களுள் பாண்டியன் முடத்திருமாறன் என்பவனே மிகப்பழமை வாய்ந்தவன் என்பது களவியலுரையால் பெறப்படுகின்றது. எனவே, அவன்வரலாற்றை முதலில் ஆராய்வாம்.

பாண்டியன் முடத்திருமாறன் :—குமரிநாடு கடல்கோளால் அழிந்தபின்னர், குமரியாற்றிற்கும் தாம்பிரபருணியாற்றிற்குமிடையிலுள்ள நிலப்பரப்பில் தங்கியிருந்த தமிழ்மக்களுக்குத் தலைநகராய் இருந்த கபாடபுரத்தில் வீற்றிருந்து அரசாண்டபாண்டிய அரசர் ஐம்பத்தொன்பதின்மருள் இவ்வேந்தனே இறுதியில் வாழ்ந்தவன் ஆவன். ஆகவே, இவன் இடைச்சங்கத்தின் இறுதியில் இருந்தவன் ஆதல்வேண்டும். இவன்காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு கடல்கோளால் பாண்டியநாட்டின் பெரும்பகுதியும் அதன் தலைநகராகிய கபாடபுரமும் அழிந்தொழிந்தன. * இக்கடல்கோளினால் எண்ணிறந்த தமிழ்நூல்கள் இறந்தன. இச்செய்தியை,

'ஏரண முருவம் யோக மிசைகணக் கிரதஞ் சாலந்
தாரண மறமே சந்தந் தம்பநீர் நிலமு லோகம்
மாரணம் பொருளென் றின்ன மானநூல் யாவும் வாரி
வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயரு மாள'

என்னும் பழையபாடலும் உணர்த்துதல் காண்க. தமிழ்மக்கள் செய்த தவப்பயனால் எஞ்சிநின்ற நூல் தொல்காப்பியம் ஒன்றேயாகும். இக் கடல்கோளுக்குத் தப்பியுய்ந்த பாண்டியன் முடத்திருமாறனும் செந்தமிழ்ப் புலவர்களும் சிறிது வடக்கே சென்று மணலூர் என்னும் ஒரு சிறு நகரத்தில் தங்கினார்கள். இவர்கள் சில காலம் அந்நகரில் தங்கியிருந்து, பின்னர், மதுரையென்று தற்காலத்து வழங்கும் கூடன்மா நகரையடைந்தனர். இப்பாண்டியனும் அந்நகரை வளம்படுத்தித் தனக்குரிய தலைநகராகக்கொண்டு கடைச்சங்கத்தை அங்கு நிறுவினான். † பல நல்லிசைப்புலவர்கள் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்யத்தொடங்கிப் பற்பல அரிய செந்தமிழ்நூல்கள் இயற்றுவாராயினர். இயல் இசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழும் உயர்நிலை எய்தின. எனவே, கடைச்சங்கத்தை மதுரைமாநகரின்கண்

---

* இறையனார் அகப்பொருளுரை—பக்கம் 5.
† ஷை ஷை ஷை

நிறுவி அதனைப்போற்றிவளர்த்துவந்த பாண்டியன் முடத்திருமாறன் நம் தமிழ்த்தாயின்பொருட்டு ஆற்றிய அரும்பணி அளவிட்டு உரைக்குந்தரத்ததன்று. இம்மன்னனே தண்டமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்த ஒண்டிறற்குரிசில் ஆவன். இவன் பாலைத்திணையையும் குறிஞ்சித்திணையையும் இன்சுவைபொருந்தப் பாடுவதில் வன்மை உடையவன். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய நற்றிணையில் இவன் பாடிய இரண்டுபாடல்கள் காணப்படுகின்றன. (நற்றிணை 105 ; 228.) இவனைப்பற்றிய பிறசெய்திகள் தற்காலத்திற் புலப் படவில்லை.

பாண்டியன் மதிவாணன் :—இவன் கடைச்சங்கத்தைப் புரந்து வந்த பாண்டிய அரசர்களுள் ஒருவனாவன். சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்குநல்லார் இவன் கடைச்சங்கம் இரீஇய பாண்டியருள் கவியரங்கேறியவன் என்று தம் உரைப்பாயிரத்திற் கூறி உள்ளார். ஆகவே இவன் செந்தமிழ்ப்புலமையிற் சிறந்துவிளங்கிய வேந்தனாவன். இவன் ஒரு நாடகத்தமிழ் நூல் இயற்றியுள்ளான். அது மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல் எனப்படும். அந்நூல், நூற் பாவாலும் வெண்பாவாலும் இயற்றப்பெற்றது என்பர். அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரையெழுதுவதற்கு மேற்கோளாகக் கொண்ட *ஐந்து இசைநாடக நூல்களுள் மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூலும் ஒன்றாகும். அது முதனூலிலுள்ள வசைக்கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்தின் இலக்கணத்தை உணர்த்தும் சிறப்புடையது என்று சிலப்பதிகார உரையாளர் குறித்துள்ளனர். இம் மன்னன் இயற்றிய அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த நாடகத்தமிழ்நூல் இந்நாளிற் கிடைக்கப்பெறாதிருத்தல் பெரிதும் வருந்தத்தக்கதாகும். சிற்சில சூத்திரங்களே சிலப்பதிகார உரையிற் காணப்படுகின்றன.

பொற்கைப்பாண்டியன் :—இவன் கடைச்சங்கநாளில் விளங்கிய பாண்டியருள் ஒருவன். கண்ணகி முன் தோன்றிய மதுரைமாதெய்வம் பாண்டியர்களது செங்கோற்பெருமையை அவளுக்குணர்த்துங்கால், இவன் செய்தியையும் எடுத்துரைத்துப் புகழ்ந்துள்ளது. அவ்வரலாறு அடியில் வருமாறு :—

ஒருநாள், கீரந்தை என்னும் வேதியனொருவன் தன் மனைவியை மன்றத்தின்கண் இருத்தி, அரசனது செங்கோல் அவளைக்காக்

* இசைநுணுக்கம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு, பரதசேனாபதியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல் என்பன.

கும் என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்றனன். மற்றொருநாள் அவன் தன் இல்லாளுடன் மனையகத்திருக்குங்கால், பாண்டிய அரசன் ஒருவன் கதவைப்புடைத்தனன். உடனே அம்மறையோன் தன் மனைவிபால் ஐயமுற்று அவளை நோக்க, அதனை யுணர்ந்த அந் நங்கை 'முன்னொருநாள், அரசனது செங்கோல் என்னைக் காக்கும் என்றுகூறி, மன்றத்திருத்திச் சென்றீர்களே; இன்று அச்செங் கோல் காவாதோ?' என்றுரைத்தனள். அதனைப் புறத்தே கேட்டுக்கொண்டுநின்ற அரசன், தன் செய்கைக்குப் பெரிதும்வருந்தி, விரைவில் அரண்மனைக்குச் சென்று, அது தனக்குத் தகவன்று என்றெண்ணித் தன் செய்கைக்குத் தானே சான்றாகி, வாளால் தன் கையைக் குறைத்துக்கொண்டனன்; பிறகு, பொன்னாற் பொய்க் கையமைத்துக்கொண்டு, பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். இதுபற்றியே, இவன் பொற்கைப் பாண்டியன் என்றுவழங்கப் பெற்றான்.

இது சிலப்பதிகாரம், பழமொழியாகிய இருநூல்களாலுமறியப் படுவது. இஃது இப்பாண்டியன் கோல்கோடாது முறைசெய்த மாட்சியை உணர்த்துகின்றது.

கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி:—இவ்வேந்தன் கடைச் சங்கநாளில் விளங்கிய பாண்டியர்களுள் ஒருவனாவன். இளம்பரு வத்திலேயே பேரறிவினனாக இருந்தமைபற்றி இவன் 'இளம்பெரு வழுதி' என்றபெயர் பெற்றனன் போலும். 'கடலுண்மாய்ந்த,' என்னும் அடைமொழிகளால் இவன் கடலிற் கலமிவர்ந்து சென்ற போது அங்கு மூழ்கியிறந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது புலப்படுகின் றது. இவன் தண்டமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்த பெருந்தகை மன்னனா வன். இவன் இயற்றிய இரண்டு பாடல்கள் பரிபாடலிலும் புறநா னூற்றிலும் உள்ளன. (பரிபாடல் 15, புறநானூறு—182.) இவன் தான் இயற்றிய பரிபாடலில்* சிலம்பாற்றால் அழகுபெற்றுள்ள திரு மாலிருஞ்சோலைமலையின் சிறப்பையும் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கண்ணபிரான் பலதேவன் ஆகிய இருவரது பெருமையையும் நன்கு விளக்கியுள்ளான். இனி, அக்குன்றம் திருமாலைபொக்கும் என்றும், தன்னைக் கண்டோருடைய மயக்கத்தைப்போக்கும் பெருமையுடைய தென்றும், ஆதலால் சென்றேனும் கண்டேனும் திசைநோக்கியே னும் அதனைக் குடும்பத்துடன் வழிபடுமின் என்றும் உலகத்தாரை

* இப்பாடற்கு இசை வகுத்தவர் மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் என்பார்.

நோக்கி இவ்வேந்தன் அப்பாடலிற் கூறியிருத்தலும் அக்குன்றத்தின் அடியின்கண் உறைதலை தான் எய்தவிரும்புவது என்று முடித்திருத்தலும் இவன் திருமாலிடத்துக் கொண்டிருந்த பேரன்பினை இனிது புலப்படுத்தாநிற்கும். இவன் புறநானூற்றில் பாடியுள்ள பொருண்மொழிக்காஞ்சி* இவனது பேரறிவினையும் உள்ளக் கிடக்கையினையும் தெள்ளிதினுணர்த்தும் இயல்புடையதாயிருத்தலின் அப்பாடலை ஈண்டுத் தருகின்றாம்.

‘உண்டா லம்மவிவ் வுலக மிந்திர
ரமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனி
னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்விலர்
அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே.’ † (புறம்—182.)

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி:—இவன் பாண்டியர்குடியில் தோன்றிய ஒரு மன்னன் ஆவன். இவன் இருவேறு நல்வினைகளின் பயன்களாயுள்ள அரிய கல்வியும் பெரிய செல்வமும் ஒருங்கே எய்தி அதற்கேற்றவாறு பேரறிவுடைய பெருங்கொடைவள்ளலாக வாழ்ந்தவன். கோப்பெருஞ்சோழற்கு உயிர்த்தோழரும் பாண்டி நாட்டினரும் பேரறிஞருமாகிய பிசிராந்தையார் இவ்வரசன்மீது பொருண்மொழிக்காஞ்சி பாடியிருத்தலின் இவன் அச்சோழன்

* பொருண்மொழிக்காஞ்சி என்பது உயிருக்கு இம்மை மறுமைகளில் உறுதிதருகிற பொருளை ஒருவனுக்குக் கூறுதல்.

† இதன்பொருள்:—உண்டேகாண், இவ்வுலகம்; இந்திரர்க்குரிய அமிழ்தம் தெய்வத்தானாதல் தவத்தானாதல் தமக்கு வந்து கூடுவதாயினும் அதனை இனிதென்றுகொண்டு தனித்து உண்டலுமிலர்; யாரோடும் வெறுப்பிலர்; பிறர் அஞ்சத்தகும் துன்பத்திற்குத் தாமும் அஞ்சி அது தீர்த்தற்பொருட்டு மடிந்திருத்தலுமிலர்; புகழ்கிடைக்கின் தம்முடைய உயிரையுங் கொடுப்பர்; பழியெனின் அதனை உலகமுழுதும் பெறினும் கொள்ளார்; மனக்கவற்சியில்லார்; அப்பெற்றித்தாகிய மாட்சிமைப்பட்ட அத்தன்மையராகித் தமக்கென்று முயலாத வலிய முயற்சியையுடைய பிறர்பொருட்டென முயல்வார் உண்டாதலான்—என்பது.

காலத்தில் நிலவியவன் என்பது பெறப்படுகின்றது. (புறம்—184.) இவன் பாடிய பாடல்களாக நற்றிணையில் ஒன்றும் குறுந்தொகையில் ஒன்றும் அகநானூற்றில் ஒன்றும் புறநானூற்றில் ஒன்றும் உள்ளன. (நற்றிணை—15; குறுந்தொகை—230; அகம்—28; புறம்—188.) எனவே, இவனது செந்தமிழ்ப் புலமை அறிஞர்கள் பெரிதும் மதித்துப் போற்றற்குரியதாகும். இவன், மக்களாலுண்டாகும் இன்பம், இம்மை யின்பம் எல்லாவற்றினும் சிறந்ததென்றும் அத்தகைய மக்கள் இல்லாதவர்கட்கு இம்மைப் பயன் ஒரு சிறிதும் இல்லை என்றும் கூறியிருக்கும் அரியபாடல் எல்லோரும் படித்துணரத்தக்கதொன்றாகலின், அதனைப் பின்னே காண்க.

‘படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே.’ * (புறம்—188.)

ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன் :—இவன் நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த செல்வப்பாண்டியருள் ஒருவன். புறநானூற்றிலும் அகநானூற்றிலும் காணப்படும் இவனது பாடல்களும் ஒல்லையூர்தந்த என்னும் அடைமொழிகளும் இவனது புலமையையும் வீரத்தையும் நன்குவிளக்கும். இவன் பெரிய போர்வீரனென்பதும், கல்வியறிவு வாய்ந்த பட்டத்தரசியைச் சிறிதும் பிரிதலாற்றாப் பேரன்புடையவனென்பதும், சிறந்த செங்கோல் வேந்தனென்பதும், வையை சூழ்ந்த வளம் மிக்க மையல் என்னும் ஊரில்வாழ்ந்த மாவன், எயில் என்னும் ஊரிலிருந்த ஆந்தை, புகழ்வாய்ந்த அந்துவஞ்சாத்தன், ஆதன் அழிசி, இயக்கன் என்பவர்களைத் தனது உயிர்நண்பர்களாகக்கொண்டு ஒழுகியவனென்பதும், தனக்குரிய பாண்டிநாடா

* இதன்பொருள் :—படைக்கப்படுஞ் செல்வம் பலவற்றையும் படைத்துப் பலருடனே கூடவுண்ணும் உடைமை மிக்க செல்வத்தைப் பெற்றோராயினும் காலம் இடையே உண்டாகக் குறுகக் குறுக நடந்துசென்று சிறிய கையை நீட்டிக் கலத்தின்கட் கிடந்ததனைத் தரையிலேயிட்டுங் கூட்டிப் பிசைந்து தோண்டியும் வாயாற் கவ்வியும் கையால் துழாவியும் நெய்யை உடைய சோற்றை உடம்பின்கட் படச் சிதறியும் இங்ஙனம் அறிவை இன்பத்தான் மயக்கும் புதல்வரை இல்லாதார்க்குப் பயனுடைய முடிக்கப்படும் பொருளில்லை, தாம் உயிர்வாழுநாளின்கண்—என்பது.

ளும் அரசுரிமையை எவற்றினும் சிறந்ததாகக் கருதியிருந்தனனென்பதும், 'மடங்கலிற் சினைஇ மடங்காவுள்ளத்து' என்று தொடங்கும் இவனது பாடலால் இனிது புலப்படுகின்றன. (புறம்—71).

இவனது மனைவியாகிய பெருங்கோப்பெண்டு என்பாள் நல்லிசைப் புலமைவாய்ந்த மெல்லியல் நங்கையாவள். அருங்கற்புவாய்ந்த இவ்வம்மையின் பெருமையை உரைக்கவல்லார் யாவர்? செல்வமும் கல்வியும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற இவ்விருவரும் காதலனும் காதலியுமாக அன்புற்று ஆற்றிய இல்வாழ்க்கையே வாழ்க்கையாகும்; அதுவே துறக்கவின்பமும் ஆகும். அறிவு வீற்றிருந்த செறிவுடை நெஞ்சினராகிய பூதப்பாண்டியனும் இவனது காதலியாகிய பெருங்கோப்பெண்டும் இனிது வாழ்ந்து வரும்நாட்களிற் கொடுங் கூற்றம் பூதப்பாண்டியன் ஆருயிரைக் கவர்ந்துசென்றது. இந்நிலையிற் பெருங்கோப்பெண்டு எய்திய இன்னல் இத்தகையதென்று இயம்பவும் இயலுமோ! தாய்தந்தை முதலானோரை இழந்தோர்க்கு அம்முறை சொல்லிப் பிறரைக்காட்டி அவர்களது துயரை ஆற்றலாம்; கணவனை இழந்தார்க்கு அங்ஙனம் காட்டுவது இல்லையன்றோ? ஓவாத விதவைமையிடும்பை உயிருள்ளவரை ஒழிவதன்றே! இவற்றை நன்குணர்ந்துள்ள பெருந்தேவி ஆற்றொணாத் துன்பத்துள் ஆழ்ந்திருக்குங்கால் அரசனது உரிமைச்சுற்றத்தினர் அவனது திருமேனியைப் பெருஞ்சிறப்புடன் சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச்சென்று ஈமத் தேற்றுவாராயினர். அதனைக்கண்ட பெருந்தேவி சிறிதும் ஆற்றாது அன்புடையாரைப் பிரிதலினும் அனலிற்புகுந்து ஆருயிர் துறத்தலே நலம் என்று துணிந்து தனது உயிர்க்காதலனோடு ஈமத் தீயிற் பாய்ந்து மாயக்கருதினாள். அச்சமயத்தில் அங்கிருந்த மதுரைப் பேராலவாயார் முதலான சான்றோர்கள் தம்மையொத்த பேரறிவுடைய வேந்தனை இழந்ததோடு அத்தகைய பேரறிவுவாய்ந்த அரசியையும் இழக்க மனம் பொறாதவர்களாய் அவ்வம்மையைத் தீப்புகாமல் விரைவில் தடைசெய்வாராயினர்.

அதுகண்ட அரசனது பெருந்தேவியும் தீயின்புறத்தே நின்றுகொண்டு அச்சான்றோரை நோக்கிப், 'பலசான்றவிரே! பலசான்றவிரே! "நின் தலைவனோடிறப்ப நீ போ" வென்று கூறாது அதனைத் தவிர்கவென்றுசொல்லி விலக்கும் பொல்லாத விசாரத்தையுடைய பலசான்றவிரே! அணிலினது வரிபோலும் வரியையுடைய விளைந்த வெள்ளரிக்காயை அரிவாளால் அரிந்திடப்பட்ட விதைபோன்ற நல்ல வெள்ளிய நறிய நெய்தீண்டாமல் இலையிடையேபயின்ற கையாற் பிழிந்து கொள்ளப்பட்ட நீர்ச்சோற்றுத்திரளுடனே வெள்ளிய

எள்ளரைத்த விழுதுடனே புளிகூட்டி அடப்பட்ட வேளையிலைவெந்த வேவையுமாகிய இவை உணவாகக்கொண்டு பருக்கைகளாற் படுக்கப்பட்ட படுக்கையின்கண் பாயுமின்றிக்கிடக்கும் கைம்மைநோன்பால் வருந்தும் பெண்டிருள்ளேம் அல்லேம் யாம்; புறங்காட்டின்கண் உண்டாக்கப்பட்ட கரிய முருட்டால் அடுக்கப்பட்ட பிணப்படுக்கை உங்களுக்கு அரிதாயதாகுக; எமக்கு எம்முடைய பெரிய தோளையுடையனாகிய கொழுநன் இறந்து பட்டானாக, முகையில்லையாக வளவிய இதழ்மலர்ந்த தாமரையையுடைய நீர்செறிந்த பெரிய பொய்கையும் தீயும் ஒருதன்மைத்து' என்னும் பொருள்கொண்ட 'பல்சான்றீரே பல்சான்றீரே'* என்று தொடங்கும் பாடலைக் கூறித் தீயிற்பாய்ந்து உயிர்துறந்தனள். இதனால் இவ்வம்மை தன் பெருங் கற்பினால் நிகழ்த்திய அருஞ்செயல் வெளியாதல் காண்க.

பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்:—இவ்வேந்தர்பெருமான் மதுரைமாநகரில் கடைச்சங்கநாளில் வீற்றிருந்து ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியர்களுள் ஒருவனாவன். இவன் ஆட்சிக்காலத்திலேதான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகர்களுள் ஒருவனாகிய கோவலன் தன் மனைவியாகிய கண்ணகியுடன் வாணிகஞ்செய்யக்கருதி மதுரைக்குச்சென்றனன். அவன் அங்கு ஆயர்பாடியிலுள்ள இடைச்சியர்தலைவியாகிய மாதரியின் இல்லத்தில் தன்மனைவியை இருத்தி, அவளது சிலம்பொன்றை வாங்கிக்கொண்டு, அதனை விற்பதற்கு அகநகர்க்குட் சென்றபோது எதிரில்வந்த அரசாங்கப் பொற்கொல்லனது சூழ்ச்சியினாற் கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்பு கவர்ந்த கள்வனென்று இப்பாண்டியனால் கருதப்பட்டுக் காவலாளனால் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டான். இத்துன்பச்செய்தியை யுணர்ந்த கண்ணகி, தன் நாயகனை ஆராயாமல் அநீதியாகக் கொல்வித்த இவ்வரசன்பாற் சென்று தன் வழக்கை எடுத்துரைத்துத் தன் நாயகனாகிய கோவலன், கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்புகவர்ந்த கள்வனல்லன் என்று மெய்ப்பித்தாள். உண்மையையுணர்ந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், தான் ஒரு கற்புடைமகளின் கணவனை ஆராயாது கொல்வித்தமைக்குப் பெரிதும் கவன்று, அத்தீச்செயலை உன்னியுன்னி நெஞ்சம் நடுக்குற்றுத் தாழ்ந்த குடையனாய்த் தளர்ந்த செங்கோலனாய்,

'பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானோ அரசன்? யானே கள்வன்!
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது; என் ஆயுள் கெடுக.'

* புறம்—246.

என்றுரைத்து அரசுகட்டிலில் மயங்கிவீழ்ந்து உயிர்துறந்தனன். தன்கணவன் இறந்தசெய்தியை யறிந்த கோப்பெருந்தேவியும் அத் துன்பத்தை ஆற்றாது சிறிதுநேரத்திற்குள் உயிர்நீத்தனள். தான் அறியாதுபுரிந்த ஒரு பிழைக்காகத் தன் ஆருயிரையே இவ்வரசன் போக்கிக்கொண்டனனெனின், இவனது ஆட்சிக்காலத்திற் குடிமக்கள் எல்லோரும் எத்தகைய இன்னல்களும் எய்தாது இன்புற்றுவாழ்ந்திருந்தல் வேண்டுமென்று கூறுவது சிறிதும் புனைந்துரையாகாது.

இப்பாண்டியனுக்கு நேர்ந்த தீவினைத்திறங்களைக் கேட்ட சேர மன்னனாகிய செங்குட்டுவன் பெரிதும் வருந்தித் தன்பால் வந்திருந்த சங்கப்புலவராகிய மதுரைக் கூலவாணிகன்சாத்தனாரை நோக்கிப், 'புலவீர்! அவன் செங்கோலினின்று தவறியசெய்தி என்னையொத்த அரசர்க்கு எட்டுமுன்னர் உயிர்துறந்தது, தீவினையால் வளைக்கப்பட்ட கோலை உடனே செங்கோலாக்கியது; அரசராயுள்ளார்க்குத் தம் நாட்டிற் காலத்தில் மழைபெய்யாதாயின் அச்சம்; உயிர்கள் தவறிழைக்குமாயின் அச்சம்; கொடுங்கோற்கஞ்சிக் குடிகளைப் பாதுகாத்தற்குரிய அரசர் குலத்திற்பிறத்தல் துன்பமல்லது தொழுதகவில்லை' என்று மிகவும் இரங்கிக்கூறிய அரியமொழிகள் ஈண்டு அறிந்துகோடற்கு உரியனவாகும்.

அன்றியும், மதுரைமாநகரம் தீப்பற்றியெரிந்தஞான்று, கண்ணகி முன்னர்த்தோன்றிய மதுரைமாதெய்வம் நெடுஞ்செழியனது செங்கோற்சிறப்பையும் கோவலனது ஊழ்வினை உருத்துவந்து தன் பயனை நுகர்வித்ததென்னும் உண்மையினையும் விளக்கிக்கூறியவரலாற்றைச் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள கட்டுரைகாதையிற் பரக்கக் காணலாம். இதனாலும் இவனது செங்கோலினதுமாண்பு ஒருவாறு இனிது புலனாகும்.

இனி, இவனது செங்கோற்பெருமையோடு ஒருங்குவைத்துப் புகழ்தற்குரியனவாய் அடுத்துநிற்பன இவனது வீரமும் செந்தமிழ்ப் புலமையுமாகும். இவன் வடநாட்டிலிருந்த ஆரியமன்னர்களைப் போரிற் புறங்கண்டு புகழெய்தியவன் என்பது,

> 'வடவாரியர் படைகடந்து
> தென்றமிழ்நா டொருங்கு காணப்
> புரைதீர்கற்பிற் றேவிதன்னுடன்
> அரசுகட்டிலிற் றுஞ்சிய பாண்டியன்
> நெடுஞ்செழியன்'

என்னும் இளங்கோவடிகளது அருமைத் திருவாக்கினாலும், இவனது இயற்பெயருக்குமுன்னர் அமைந்துள்ள 'ஆரியப்படை கடந்த' என்னும் அடைமொழியாலும் நன்கு வெளியாகின்றது.

இவன் கற்றோர்பால் மிக்க மதிப்புடையவன் என்பதூஉம், கல்வி கற்றலையே பெரும்பயனாகக் கருதியவன் என்பதும் இவன்பாடியுள்ள 183-ஆம் புறப்பாட்டால் அறியப்படுகின்றன. அப்பாடல் அடியில் வருமாறு:—

'உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றனன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளுஞ்
சிறப்பின் பாலாற் றாயுமனந் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்னா தவருள்
அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.' *

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன்:—ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் உயிர் துறந்தபின்னர், கொற்கைநகரத்தில் இளவரசாயிருந்து ஆட்சிபுரிந்துவந்த வெற்றிவேற்செழியன் என்பான் பாண்டிநாட்டை அரசாளும் உரிமையை எய்தினான். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகியின்படிமம் அமைத்தற்கு இமயத்தினின்றும் கல்கொணர வடநாட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது இவ்வரசிளங் குமரனுக்கு மதுரைமாநகரில் முடிசூட்டுவிழா நடைபெற்றது.† இவன் முடிசூடிக் கொண்டபின்னர் நன்மாறன் என்ற வேறு

* இதன் பொருள்:—தம் ஆசிரியர்க்கு ஓர் ஊறுபாடுற்றவிடத்து அது தீர்த்தற்குவந்து உதவியும் மிக்கபொருளைக் கொடுத்தும் வழிபாட்டு நிலைமையை வெறாது கற்றல் ஒருவர்க்கு அழகிது; அதற்கு என்னை காரணமெனின், பிறப்பு ஒரு தன்மையாகிய ஒருவயிற்றுப் பிறந்தோருள்ளும் கல்வி விசேடத்தால் தாயும் மனம் வேறுபடும்; ஒரு குடியின்கட் பிறந்த பலருள்ளும் மூத்தோன் வருகவென்னாது அவருள் அறிவுடையோன் சென்றநெறியே அரசனும் செல்லும்; வேறுபாடு தெரியப்பட்ட நாற்குலத்துள்ளும் கீழ்க்குலத்தில் ஒருவன் கற்பின் மேற்குலத்துள்ளொருவனும் இவன் கீழ்க்குலத்தானென்று பாராது கல்விப் பொருட்டு அவனிடத்தே சென்று வழிபடுவானாதலால்—என்பது.

† சிலப்பதிகாரம்—நீர்ப்படைக்காதை 127—138.

பெயருடையவனைக் கொன்றனன் என்று தெரிகின்றது. இவனது ஆட்சிக்காலத்திற் பாண்டிநாடு மழையின்றி வறுமையுற்றிருந்தது. அவ்வறுமை நீங்கிக் குடிகள் இன்புற்று வாழுமாறு இவ்வேந்தன் கண்ணகியின்பொருட்டுப் பெருவிழா ஒன்று நடத்தினன். இதனாற் கண்ணகியின் சினம் தணியவே, நாடு நன்னிலையை எய்திற்று; குடிகளும் இனிது வாழ்ந்தனர். புறநானூற்றில் இவனைப் பாடியுள்ள புலவர் மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்பவரே யாவர். அப்பாடலால் (புறம்—59) இவனது அருங்குணங்கள் பலவும் வெளியாகின்றன. இவன் சித்திரமாடத்து இறந்தான் போலும்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்:—இவன் கடைச்சங்ககாலத்தில் விளங்கிய பாண்டியர்களுள் ஒருவன். இவனைச் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறனது புதல்வன் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவனது தந்தை சின்னாட்களே அரசுசெலுத்தியமையின் இவன் இளமையிலேயே அரசு கட்டிலேறுதல் இன்றியமையாததாயிற்று. இவன் ஆட்சிபுரிந்துவரும் நாட்களில், சோழன் இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையும், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோவேண்மான், பொருநன் என்னும் வேளிர் ஐவரும் இந்நெடுஞ்செழியனை இளைஞன் என்று இகழ்ந்து கூறிப் பாண்டிநாட்டைக் கைப்பற்றக்கருதி மதுரைமாநகரை முற்றுகையிட்டார்கள். இதனையுணர்ந்த நெடுஞ்செழியன், பெருஞ்சினங்கொண்டு, 'புல்லிய வார்த்தைகளைக் கூறிய சினம்பொருந்திய அரசரைப் பொருதற்கரிய போரின்கண் சிதறப்பொருது, முரசத்தோடு கூட அவரைக் கைக்கொண்டிலேனாயின், பொருந்திய எனது குடை நிழற்கண் வாழ்வோராகிய குடிமக்கள், தாங்கள் சென்றடையும் நிழற் காணாது கொடியன் எம்முடைய வேந்தன் என்று கருதிக் கண்ணீரைப் பரப்பிப் பழிதூற்றுங் கொடுங்கோலை உடையேனாகுக; உயர்ந்த தலைமையுடனே மேம்பட்ட கேள்வியையுடைய மாங்குடி மருதன் முதல்வனாக உலகத்தோடு நிலைபெற்ற பலரும் புகழுந் தலைமையையுடைய புலவர் பாடாது நீங்குக எனது நிலவெல்லையை; என்னாற் புரக்கப்படுங்கேளிர் துயரமிக இரக்கு மவர்கட்குக் கொடாத வறுமையை யானுற' என்று வஞ்சினங் கூறிப் போர்க்கெழுந்து உழிஞைசூடிப் போர்புரியத்தொடங்கினன். இவன் மிக்க இளைஞனாயினும் சிறிதும் அஞ்சாமற் கடும்போர் புரிந்து அன்னவர் எழுவரும் புறங்காட்டி ஓடச்செய்தனன். தோல்வியுற்ற எழுவரும் ஓடிச்சென்று சோழநாட்டிற் புகும்போது

நெடுஞ்செழியன் அவர்களைவிடாது பின்றொடர்ந்துசென்று தலையாலங்கானத்து மறித்துப் பெரும் போர்நடத்தி வாகைமிலைந்தனன். (புறம்—19, 23.) இவன், இங்ஙனே நில்லாமற் பகைஞர்களை அவர்களது உறையூர், வஞ்சி முதலான நகரங்கள் வரையிற் போர்ப் பறையொலிப்பத் துரத்திச்சென்று அன்னோரது உரிமைமகளிர் நாணமுற்று உயிர்துறக்குமாறு அவர்களைக் கொன்றனன் (புறம்—78.) வேளெவ்வி முன்னர் ஆட்சிபுரிந்ததும் இருங்கோவேண்மானுக் குரியதுமாகிய மிழலைக் கூற்றத்தையும் அதற்கடுத்துள்ளதும் வேளிர்களுக்குரியதுமாகிய முத்தூர்க் கூற்றத்தையும்* இப்போரின் இறுதியிற் கைப்பற்றிப் பாண்டிநாட்டோடு சேர்த்துக்கொண்டான். (புறம்—24.) இப்போர் நிகழுங்கால், இவன் மிகவும் இளைஞனாயிருந்தனன் என்பது, 'சதங்கை வாங்கப்பட்ட காலின்மேல் ஒள்ளிய வீரக்கழலினைச் செறித்துக் குடுமியொழிக்கப்பட்ட சென்னிக் கண்ணே வேப்பினது ஒள்ளியதளிரை நெடியகொடியாகிய உழிஞைக் கொடியோடு சூடிக் குறிய வளைகளையொழிக்கப்பட்ட கையின் கண்ணே வில்லைப்பிடித்து நெடிய தேரினதுமொட்டுப் பொலிவுபெற நின்றவன் யாரோதான்? யாரேயாயினும் அவன் கண்ணி வாழ்வதாக; தாரையணிந்து ஐம்படைத்தாலி கழித்ததுமிலன்; பாலை ஒழித்து உணவும் இன்றுண்டான்; முறைமுறையாக வெகுண்டு மேல்வந்த புதியவீரரை மதித்ததும், அவமதித்ததும் இலன்; அவரை யிறுகப் பிடித்துப் பரந்த ஆகாயத்தின்கண்ணே ஒலியெழக் கவிழ்ந்து உடலம் நிலத்தின்கண்ணே பொருந்தக் கொன்றதற்கு மகிழ்ந்ததுவும், இவ்வாறு செய்தேமென்று தன்னை மிகுத்ததுவும் அதனினும் இலன்;' என்னும் பொருள்கொண்ட 'கிண்கிணி களைந்தகால்' என்று தொடங்கும் இடைக்குன்றூர்கிழாரது பாடலால் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது (புறம்—77.)

இவ்வேந்தன், இரவிற் பாசறையின்கண் போரிற் புண்பட்ட வீரர்களைப் படைத்தலைவன் முன்னே காட்டிச்செல்லத் தூயில் சிறிதுமின்றித் தானே அவர்களை நேரிற்கண்டு அன்புடன் இன்சொற்கூறிப்பாராட்டுவது வழக்கம் என்பது 'வேப்பந்தாரைத் தலையிலேகட்டின வலிய காம்பினையுடைய வேலோடே முன்செல்கின்ற சேனாபதி புண்பட்ட வீரரை அடைவே அடைவே காட்ட............. செருக்கின குதிரைகள் கரிய சேற்றையுடைய தெருவிலே தம்மேலே வீசுந் துளிகளையுதற, இடத்தோளினின்றும் நழுவிவிழ்ந்த அழகினை

* இவை புதுக்கோட்டை இராச்சியத்திலும் தஞ்சாவூர்ஜில்லா அறந்தாங்கித் தாலூகாவிலும் உள்ள பிரதேசங்களாகும்.

யுடைய ஒலியலே இடப்பக்கத்தே பணைத்துக்கொண்டு, வாளைத் தோளிலே கோக்க குறுகண்ணையுடைய வாளெடுப்பான் தோளிலே வைத்த வலக்கையையுடையவனாய்ப் புண்பட்ட வீரர்க்கு அகமலர்ச்சி கொண்ட முகம்பொருந்தி, நூலாலே சட்டத்தைக் கட்டின முத்த மாலையையுடைய கொற்றக்குடை தவ்வென்னும் ஓசைபட்டு அசைந்து பரக்கின்ற துளியைக்காக்க நள்ளென்னும் ஓசையையுடைய நடுயாமத்தும் பள்ளிகொள்ளானாய்ச் சிலவீரரோடு புண்பட்டோரைப் பரிகரித்துத் திரிதலைச்செய்யும் அரசன்' என்று பொருள்படும் 'வேம்புதலையாத்த நோன்காழெஃகமொடு' என்னும் நெடுநல்வாடைப் பாட்டின்பகுதியால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது.

இங்ஙனம் பெருவீரனாகிய இந்நெடுஞ்செழியன், தான் ஒருவனாக நின்று பேரரசர் இருவரையும் சிற்றரசர் ஐவரையும் தலையாலங்கானத்து வென்றசெய்தி மூன்றாம் இராசசிங்கபாண்டியனது சின்னமனூர்ச்செப்பேட்டிலும் குறிக்கப்பெற்றுளது.

இனி, 'நகுதக்கனரே நாடுமீக்கூறுநர்' என்ற 72-ஆம் புறப்பாட்டினால், இம்மன்னன் கற்றுத்துறைபோய காவலன் என்பதும், கற்றோர்பாற் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் உடையவன் என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன. இவன் புலவர் பெருமக்களிடத்து எத்தகையமதிப்பு வைத்திருந்தனன் என்பது,

'ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை'

என்னும் புறப்பாட்டடிகளில் இவன் கூறியுள்ள உயர்மொழிகளால் ஒருவாறு புலப்படும்.

பத்துப்பாட்டினுள்ள மதுரைக்காஞ்சியும் நெடுநல்வாடையும் இவ்வேந்தன்மீது பாடப்பட்ட நூல்களேயாகும். இவ்விரிய நூல்களைப் பாடிய புலவர்பெருமக்கள் முறையே மாங்குடிமருதனாரும் மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாருமேயாவர்.

நெடுஞ்செழியன் போர்விருப்பு மிக்குடையவனாய்,

'ஒளிறிலைய வெஃகேந்தி
அரசுபட வமருழக்கி
முடித்தலை யடுப்பாகப்
புனற்குருதி யுலைக்கொளீஇத்
தொடித்தோட் டுடுப்பிற் றுழந்த வல்சியின்
அடுகளம் வேட்டு'

வாணாட்களைக் கழித்துவந்தமையின், இவனது அவைக்களப் புலவர் தலைவராகிய மாங்குடிமருதனாரென்பார் வீடடைதற்கேதுவான அறநெறியைக் கடைப்பிடித்தொழுகுமாறு இவனுக்கு நிலையாமையை அறிவுறுத்தற்கருதியே 'மதுரைக்காஞ்சி' என்றதோர் அரியநூலை இயற்றியுள்ளார். இந்நூலால் இவனது முன்னோரது பெருமையும் இவனது செங்கோற் சிறப்பும் வீரமும் பாண்டிநாட்டின் வளமும் மதுரைமாநகரின் வனப்பும் பிறவும் இனிதுணரப்படும். இஃது எழுநூற்றெண்பத்திரண்டு அடிகளையுடையது.

'தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பிற்
றொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய
வரைத்தா ழருவிப் பொருப்பிற் பொருந'

என்னும் மதுரைக்காஞ்சியடிகளிற் பாண்டியராக மதுரையில் வீற்றிருந்து அரசாண்ட சோமசுந்தரக்கடவுளின் வழியில் தோன்றியவன் இந்நெடுஞ்செழியன் என்று மாங்குடிமருதனார் குறித்திருப்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

பாண்டியன் கானப்பேர் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி:—கடைச்சங்கத்தைப் புரந்துவந்த பாண்டிய மன்னர்களுள் இவனே இறுதியில் இருந்தவன். இவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது புதல்வன் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இவன் தன் பகைஞனாகிய வேங்கைமார்பனைப் போரில் வென்று அவனுக்குரிய கானப்பேரெயில் (காளையார்கோயில்) என்னும் ஊரைக் கைப்பற்றியவனாதலின் கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி என்று வழங்கப்பட்டனன். (புறம்—21.) மாரிவெண்கோ என்னும் சேரமன்னனும் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்ற சோழமன்னனும் இவனுக்குச் சிறந்த நண்பர்களாக இருந்தனர். (புறம்—367.) இவன் சங்கப்புலவர்களோடு ஒப்பப் பாடும் ஆற்றலுடைய பெரும்புலவனாக விளங்கியமை ஈண்டு உணரத்தக்கது. மதுரை உப்பூரிகுடிகிழார்மகனாவார் உருத்திரசன்மரைக்

கொண்டு அகநானூறு தொகுப்பித்தோன் இவ்வேந்தனேயாவன். இவன் தலைமையிலேதான் கடைச்சங்கத்தில் திருக்குறள் அரங்கேற்றப் பெற்றது என்று ஒரு கதை வழங்குகிறது; இஃது உண்மையன்று என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. இவன் குறிஞ்சியையும் மருதத்தையும் புனைந்துபாடுவதில் வன்மையுடையவன். இவன் பாடியனவாக நற்றிணையில் ஒரு பாடலும் அகநானூற்றில் ஒருபாடலும் உள்ளன. (நற்றிணை—98; அகநானூறு—26.) இவன் காலத்திற்குப் பின்னர், கடைச்சங்கம் நடைபெறுமல் அழிவுற்றது என்பது களவியலுரையால் உணரப்படுகின்றது. ஆனல், அச்சங்கம் அழிந்தமைக்குத் தற்காலம் சொல்லப்படுங் காரணங்கள் உண்மை என்று தோன்றவில்லை. இவனுக்குப் பிறகு, பாண்டிநாட்டில் அக்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர் யாவரென்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

இனி, இவ்வேந்தர்களேயன்றிக் கடைச்சங்கநாளில் வேறு சில பாண்டிய மன்னர்களும் இருந்தனர் என்பது சங்கத்துச் சான்றோர் அருளிய எட்டுத்தொகைநூல்களால் அறியப்படுகின்றது. அன்னோர், கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர்வழுதி, பன்னடுதந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி, நல்வழுதி, கூடகாரத்துத்துஞ்சிய மாறன்வழுதி, இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன், வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழுதி, நம்பி நெடுஞ்செழியன், குறுவழுதி என்போர். அவர்களைப்பற்றிய வரலாறுகள் நன்கு புலப்படாமையின், சிற்சில குறிப்புக்களே ஈண்டு எழுதப்படுகின்றன.

கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதி:—சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் காலத்தில் இருந்தவன். அவ்வளவனது மாமனாகிய இரும்பிடர்த்தலையார் என்ற புலவரால் பாடப்பெற்றவன்; மிக்க வீரமும் கொடையும் உடையவன். (புறம்—3.)

பன்னடுதந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி:—சிறந்தசெந்தமிழ்ப் புலவன்; (குறுந்தொகை—270.) எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய நற்றிணையைத் தொகுப்பித்தோன் இம்மன்னனே யாவன். (நற்றிணை இறுதிக் கட்டுரை.)

நல்வழுதி:—வையையாற்றைச் சிறப்பிக்கும் பன்னிரண்டாம் பரிபாடலை இயற்றியவன். இப்பாடலிற் கூறப்பெற்றுள்ள புதுநீர் விழாவும் வையையின் சிறப்பும் படித்தின்புறத்தக்கன.

கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி:—வடபுலமன்னர்களைப் போரிற் புறங்கண்டு வெற்றிப்புகழை எங்கும் பரப்பிய பெருவீரன் (புறம்—51, 52.)

இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்:—வண்மையும் வீரமும் உடையவன் என்பது புலவர் தலைவராகிய நக்கீரனார் பாடிய 56-ஆம் புறப்பாட்டினால் நன்கு விளங்குகின்றது. இப்பாட்டினாற் கடைச்சங்ககாலத்தில் மேனாட்டு யவனர்கள் நம் தமிழகத்தில் மது வகைகளைக் கொணர்ந்து விற்றுவந்தனர் என்பது இனிதுணரப்படுகின்றது.

குறுவழுதி:—அகநானூற்றிலுள்ள 150-ஆம் பாடலை இயற்றிய வேந்தனாவன்.

வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் என்னும் புலவராற் புகழ்ந்து பாடப் பெற்றவன்; (புறம்—58.) சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவனுக்குச் சிறந்த நட்பினன்.

நம்பி நெடுஞ்செழியன்:—அரசர்கட்குரிய எல்லா இன்பங்களையும் துய்த்து, வண்மை வீரம் நடுநிலைமை முதலான அருங்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே யமையப்பெற்றுப் பெருமையோடும் புகழோடும் வாழ்ந்தவன். இவன் இறந்தஞான்று பேரெயின்முறுவலார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ள கையறுநிலை எத்தகையோருடைய மனத்தையும் உருகச்செய்யும் இயல்பு வாய்ந்ததாகும். (புறம்—239.)

இனி, கடைச்சங்கம் இரீஇய பாண்டியமன்னர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் கவியரங்கேறினார் மூவர் என்று இறையனாரகப்பொருளுரை உணர்த்துகின்றது. சங்கநூல்களை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், தண்டமிழ்ப் புலமைசான்ற ஒண்டிறற் பாண்டியமன்னர்கள் பன்னிருவர், கடைச்சங்கநாளில் இருந்துள்ளார் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. இப்பன்னிருவரும் இயற்றியுள்ள சிறந்த செந்தமிழ்ப்பாக்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, பரிபாடல், அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய ஐந்து தொகை நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. எனவே, சங்கப்புலவர்களோடு ஒப்பப்பாடும் புலமையும் பெருமையும் வாய்ந்துள்ள இப்பன்னிரு பாண்டிமன்னர்களும் கவியரங்கேறியவர்களாதல் வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமாயின், கடைச்சங்கம் இரீஇய பாண்டியர்களுள் கவியரங்கேறினார் மூவர் என்று இறையனாரகப் பொரு

ளுரை உரைப்பது சிறிதும் பொருந்தவில்லை. ஆகவே, இதனை அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து உண்மையை உணர்த்துவார்களாக.

இனி, இம்மன்னர்களது ஆட்சிக்காலங்களை வரையறுத்துரைப்பதும் எவனுக்குப்பின் எவன் பட்டத்திற்கு வந்தனன் என்பதையும் ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் என்ன முறையினன் என்பதையும் சங்கநூல்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து கூறுவதும் இயலாதவையாயுள்ளன. நுணுகியறிந்தவற்றை ஆங்காங்குக் குறித்துள்ளோம். கடைச்சங்ககாலத்தின் பிற்பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டிய அரசர்களைச் சில ஆராய்ச்சியாளர் அடியில் வருமாறு முறைப்படுத்தி எழுதியுள்ளனர்.

(1) ஆரியப்படைகடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

(2) வெற்றிவேற்செழியன் என்ற சித்திரமாடத்துத்துஞ்சிய நன்மாறன்.

(3) தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

(4) கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி.

நான்காம் அதிகாரம்.

பாண்டிநாட்டிற் களப்பிரர் ஆட்சி.

பாண்டியருள் வலியிழந்த ஓரரசன் ஆட்சிபுரியும்போது களப்பிரர் வகுப்பைச்சேர்ந்த ஒரு மன்னன் பாண்டிநாட்டின்மீது படையெடுத்துச்சென்று அதனைக் கவர்ந்துகொண்டு அரசாளத்தொடங்கினன். சங்கநூல்களிற் 'களப்பிரர்' என்ற மொழியே காணப்படவில்லை. கி. பி. 500-ல் வாழ்ந்தவராகிய வராகமிகிரரும் தென்னாட்டவரின் வரிசையிற் களப்பிரரைக் குறிக்கவில்லை. ஆனால், கி. பி. 7, 8-ஆம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்த பல்லவவேந்தர்களாகிய சிம்மவிஷ்ணுவும் முதல் நரசிம்மவர்மனும்* மேலைச்சளுக்கிய வேந்தர்களாகிய முதல் விக்கிரமாதித்தனும் விசயாதித்தனும் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனும்† களப்பிரரை வென்றதாகக் கூறிக்கொள்ளு

* South Indian Inscriptions Vol. I, page 152, Vol. II page 356.

† Indian Antiquary Vol. VII, page 303, Vol. IX, page, 129, Epigraphia Indica Vol. V, page 204.

கின்றனர். ஆகவே, இவர்கள் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேதான் பாண்டிநாட்டைக் கவர்ந்திருத்தல் வேண்டும். ஆயினும் இவர்கள் அந்நாட்டை நீண்டகாலம் ஆட்சிபுரியவில்லை. இவர்களது ஆட்சி சிறிதுகாலமே நடைபெற்றதென்பது, பாண்டியன் கடுங்கோன் என்பான், பாண்டிநாட்டைக் கவர்ந்துகொண்ட அக் களப்பிரவேந்தனையே போரிற் புறங்கண்டு தன் நாட்டைக் கைப்பற்றி மீண்டும் அரசாளத்தொடங்கினன் என்று கூறும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது.* இது நிகழ்ந்தது சற்றேறக்குறையக் கி. பி. 560-ஆம் ஆண்டில் என்பர்.

இனி, பெரியபுராணத்து மூர்த்திநாயனார் புராணமும்† நம்பி திருவிளையாடற் புராணமும்‡ கருநாடவேந்தனொருவன் பாண்டி மண்டலத்தைக் கவர்ந்தாண்டனனென்றும், அவன் காலத்தே வைதிக நெறியும் சைவநெறியும் ஒருங்கே அழியச் சமணசமயம் மிகச் செழித்ததென்றும், பின்னர் ஓரிரவில் அவன் கொல்லப்பட்டான் என்றுங் கூறுகின்றன. இவ்விரு நூல்களுங் கூறும் கருநாடவேந்தன் களப்பிரனாதல் வேண்டுமென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். அரசாங்கக் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளரும் இங்ஙனமே எண்ணுகின்றனர்.

---

* வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளில் 4-ஆம் ஏடு பக்கம் 1

† கானக்கடி சூழ்வடு கக்கரு நாடக்காவன்
மானப்படை மன்னன் வலிந்து நிலங்கொள்வானாய்
யானைக்குதி ரைக்கரு விப்படை வீரர்திண்டேர்
சேனைக்கட லுங்கொடு தென்றிசை நோக்கிவந்தான்.

வந்துற்றபெ ரும்படை மண்புதை யப்பரப்பிச்
சந்தப்பொதி யிற்றமிழ் நாடுடை மன்னன்வீரம்
சிந்தச்செரு வென்றுதன் னாணை செலுத்துமாற்றாற்
கந்தப்பொழில் சூழ்மது ராபுரி காவல்கொண்டான்.

(பெரியபுராணம்—மூர்த்திநாயனார் புராணம்)

‡ துன்னு சேனையிற் றுளங்கிய வொருகரு நாட
மன்ன னன்னநாள் வந்தருட் டென்னனை யோட்டி
தன்னி மண்டலங் கொண்டமண் கையர்கை விழுந்து
முன்ன நீடிய வைதிக முறையையு மொழித்தான்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

கி. பி. 575 முதல் கி. பி. 900 வரை ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியர்கள்.

பாண்டியன் கடுங்கோன்:—இம்மன்னன் கி. பி. 575 முதல் கி. பி. 600 வரையில் ஆட்சிபுரிந்தனன் என்று தெரிகிறது. பாண்டி நாட்டின் சில பகுதிகளைக் களப்பிரரிடத்தினின்று முதலில் கைப்பற்றி மீண்டும் பாண்டியரது ஆட்சியை மதுரையில் நிலைபெறுமாறு செய்தவன் இவ்வேந்தனேயாவன். இவன் களப்பிரரைப் போரிற் புறங்கண்டு அன்னோரது ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த தன் நாட்டைக் கைப்பற்றி அரசுசெலுத்திய வரலாற்றை வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் நன்கு விளக்குகின்றன. அப்பகுதி:—

‘களப்ரனென்னுங் கலியரசன் கைக்கொண்டதனை யிறக்கியபின்
படுகடன் முளைத்த பருதிபோற் பாண்டியாதிராசன் [வெளிப்பட்டு
விடுகதிரவிரொளி விலக விற்றிருந்து
வேலைசூழ்ந்த வியலிடத்துக்
கோவுங் குறும்பும் பாவுடன் முருக்கிச்
செங்கோ லோச்சி வெண்குடை நீழற்
றங்கொளி நிறைந்த தரணி மங்கையைப்
பிறர்பா லுரிமை திறவிதி னீக்கித்
தன்பா லுரிமை நன்கன மமைத்த
மானம் போர்த்த தானை வேந்தன்
ஒடுங்கா மன்னர் ஒளிநக ரழித்த
கடுங்கோ னென்னுங் கதிர்வேற் றென்னவன்.’

என்பது. இதனுள் இவனது வீரமும் புகழும் இனிது புலப்படுதல் காண்க.

இனி, தென்மதுரையின்கண் விளங்கியதாகச் சொல்லப்படும் முதற்சங்கத்தைப் புரந்த பாண்டியருள் இறுதியிலிருந்தவன் கடுங்கோன் என்று இறையனாரகப்பொருளுரை உணர்த்துகின்றது. இவன் மிகப்பழையகாலத்தில் நிலவிய முதற்சங்கத்தைப் புரந்தவன்; களப்பிரரை வென்ற கடுங்கோன் கடைச்சங்கத்திறுதிக் காலத்திற்குச் சுமார் நானூறு ஆண்டுகட்குப் பின்னர் இருந்தவன். எனவே, கடுங்கோன் என்னும் பெயர்கொண்ட இவ்விருவரும் வேறு

வேறு காலத்தில் வாழ்ந்த வெவ்வேறு மன்னராவர். ஆகவே பெயரொற்றுமை ஒன்றையே கொண்டு இவ்விருவரையும் ஒருவர் என்று கூறுதல் உண்மையும் பொருத்தமும் உடையதன்று.

மாறவர்மன் அவனி சூளாமணி:—இவன் பாண்டியன் கடுங்கோனது மகன் என்று வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. இவன் கி. பி. 600 முதல் 625 வரை ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியனாவன். இவன் காலத்தில் நிகழ்ந்த செய்திகளுள் ஒன்றும் புலப்படவில்லை. இவன் காலம் முதல் பாண்டியர்கள் 'மாறவர்மன்' 'சடையவர்மன்' என்ற பட்டங்களை ஒருவர்பின் ஒருவராக மாறிமாறிப் புனைந்து வருவாராயினர். மாறவர்மன் என்ற பட்டத்தை முதலிற் புனைந்து வாழ்ந்தவன் இவ்வேந்தனேயாவன்.

இவர்களைப்போற் சோழமன்னர்களும் 'இராசகேசரி' 'பரகேசரி' என்ற பட்டங்களை ஒருவர்பின் ஒருவராக மாறிமாறிப் புனைந்து வந்தமை ஈண்டு அறியத்தக்கதாகும்.

செழியன் சேந்தன்:—இவன், மாறவர்மன் அவனி சூளாமணியினது புதல்வன்; சடையவர்மன் என்ற பட்டம் புனைந்து கி. பி. 625 முதல் கி. பி. 640 வரையில் பாண்டிநாட்டில் அரசாண்டவன். இவனைச் 'சிலைத்தடக்கைக் கொலைக்களிற்றுச் செழியன்' எனவும் 'மண்மகளை மறுக்கடிந்த வேந்தர் வேந்தன்' எனவும், 'செங்கோற் சேந்தன்' எனவும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் புகழ்கின்றன. இவனது ஆட்சியின் இறுதிக்காலத்தேதான் சீனதேயத்தினனாகிய 'யுவான்சுவாங்' என்பான் பல்லவர்களது தலைநகராகிய காஞ்சிக்கு வந்தனன். இவன் அந்நகரிலிருந்து பாண்டிநாட்டிற்குச் செல்லப் புறப்படுங்கால் பாண்டிமன்னன் அப்போதுதான் இறந்தனன் என்றும் அந்நாட்டிற் பஞ்சம் மிகுந்திருந்தது என்றும் தனக்குக் காஞ்சியிலுள்ளவர்கள் அறிவித்த செய்திகளைத் தன் வரலாற்றுக் குறிப்பில் வரைந்துள்ளான். எனவே, கி. பி. 640-ஆம் ஆண்டில் இறந்ததாக இவனாற் குறிக்கப்பெற்ற பாண்டியன், இச்செழியன் சேந்தனேயாவன். இவனைப்பற்றிய பிறசெய்திகளை யுணர்த்தும் கருவிகள் தற்காலத்துக் கிடைத்தில.

மாறவர்மன் அரிகேசரி:—செழியன் சேந்தன் இறந்தபின்னர் அவனது புதல்வனாகிய அரிகேசரி என்பான் கி. பி. 640-ஆம் ஆண்டிற் பட்டம் எய்தினான். இவன் மாறவர்மன் என்றபட்டம் புனைந்தவன். இவனைச் சுந்தரபாண்டியன் எனவும் கூன்பாண்டியன் என

றும் திருவிளையாடற் புராணம் கூறாநிற்கும். இவன் முதலிற் சமண மதப்பற்றுடையவனாயிருந்து அம்மதத்தைப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்தான்; பிறகு சைவசமயாசாரியருள் ஒருவராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளாற் சைவனாக்கப்பட்டான். இவன் முன்னிலையிற்றான் திருஞானசம்பந்தருக்கும் சமணமுனிவர் எண்ணாயிரவர்க்கும் அனல் வாதமும் புனல்வாதமும் நிகழ்ந்தன. இவனது மனைவி மங்கையர்க்கரசி எனப்படுவர். இவ்வம்மையார் சோழமன்னரது புதல்வியார் என்று திருஞானசம்பந்தர் கூறியுள்ளார். இவர்கள் காலத்திற் பாண்டிநாட்டில் அமைச்சராயிருந்தவர் குலச்சிறையார் என்பவர். இவர்கள் மூவரும் சைவசமயத்திற் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவர்களாக விளங்கியவர்கள். சிவபிரானிடத்துப் பேரன்பு பூண்டொழுகிய பாண்டியன் அரிகேசரி,* மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார் ஆகிய இம்மூவரும் சிவனடியார் அறுபத்துமூவருட் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளனர். இவர்களது வரலாற்றைப் பெரியபுராணத்திற் காணலாம்.

இவ்வேந்தனது ஆட்சிக்காலத்திற் பாண்டிநாடு உயர்நிலையை அடைந்தது. இவன், சேரர்களையும் சில குறுநிலமன்னர்களையும் பாழி, நெல்வேலி, செந்நிலம் முதலான இடங்களில் வென்றனன் என்றும், ஒருபகலிற் சோழர்களுக்குரிய உறையூரைக் கைப்பற்றினனென்றும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் உணர்த்துகின்றன. இவன் புரிந்த இப்போர்களை இறையனாரகப் பொருளுரையிலுள்ள மேற்கோட் பாடல்களும் எடுத்தியம்புகின்றன. (பாடல்கள் 22, 106, 235, 309.) சைவசமயாசாரியருள் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்திகளும் 'நெல்வேலிவென்ற நின்றசீர் நெடுமாறனடியார்க்கும் அடியேன்' என்ற திருத்தொண்டத்தொகைப் பாடற்பகுதியில் நெல்வேலிப்போரில் இவன் வெற்றியெய்திய செய்தியைக் குறித்துள்ளார். எனவே, சேரர்களும் பல குறுநிலமன்னர்களும் இவனுக்குத் திறைசெலுத்த, இவன் வேந்தர்வேந்தனாய்ச் சிறப்புற்று வாழ்ந்தவன் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது.

இவனது ஆளுகையின் தொடக்கத்தில்தான் சீனதேயத்தினனாகிய 'யுவான்சுவாங்' என்பான் பாண்டிநாட்டிற்குச் சென்றனன். அவன் தன் வரலாற்றுக்குறிப்பில் 'பாண்டிநாட்டில் முத்துப்

* இவனது சிவபத்தி இறையனாரகப் பொருளுரையிலும் புகழப்பட்டுள்ளது. (மேற்கோட் பாடல்கள் 256, 297.)

உப்பும் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன; பக்கத்துத் தீவுகளிற் கிடைக்கும் முத்துக்களும் இங்குக் கொண்டுவரப்படுகின்றன; இந்நாட்டில் வேறு விளைபொருள்கள் மிகுதியாக இல்லை. இங்கு வெப்பம் மிகுந்துள்ளது; இந்நாட்டுமக்கள் எல்லோரும் கறுத்தமேனியுடையவர்களாயும் உறுதியும் போர்வலிமையும் மிக்கவர்களாயும் இருக்கின்றனர்; இந்நாடு வாணிகத்தால் வளம்பெற்றுச் செல்வத்திற் சிறந்துள்ளது' என்று பாண்டிநாட்டைப் பற்றித் தான் நேரில் அறிந்தவற்றை எழுதியுள்ளான். இதனால் மாறவர்மன் அரிகேசரியின் காலமாகிய ஏழாம்நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிற் பாண்டிநாடு எத்தகைய நிலையிலிருந்தது என்பதை ஒருவாறு உணரலாம்.

இவ்வேந்தன் இரணிய கர்ப்பதானமும் துலாபாரதானமும் பலப்பல செய்து பெருமையுற்றனன் என்று வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. துலாபாரதானஞ்செய்தல் கடைச்சங்க காலத்திலும் வழக்கத்திலிருந்ததென்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகின்றது. (சிலப்பதிகாரம்—நீர். 173, 176.) இவனைப்போலவே, கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டினிறுதியிலும் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் நம் தமிழகத்திற் பேரரசனாக வாழ்ந்த முதலாம் இராசராசசோழன் தன் மனைவியுடன் இரணிய கர்ப்பதானமும் துலாபாரதானமும் செய்தனன் என்று திருவிசலூர்க் கல்வெட்டு ஒன்று தெரிவிக்கின்றது.

இனி, கடைச்சங்கநாளில் விளங்கிய தலையாலங்கானத்துச்செரு வென்ற நெடுஞ்செழியனை இவனது தந்தையாகிய செழியன்சேந்தன் எனவும், அந்நாளில் நிலவிய இளவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனை இவ்வரிகேசரி எனவும் ஒருவரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் வரைந்துள்ளார் (Indian Antiquary Vol. XL.) இஃது ஒரு சிறிதும் உண்மையன்று. கடைச்சங்ககாலத்துப் பாண்டியர்கள் எல்லோரும் தூய தமிழ்ப் பெயரை உடையவர்கள்; சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர் அவர்களது பாண்டிநாடு களப்பிரராற் கைப்பற்றப்பட்டது. களப்பிரரது ஆட்சியொழிந்த பின்னர் அந்நாட்டின் அரசுரிமையை எய்தி ஆட்சிபுரிந்த இப்பாண்டியர் இருவரும் 'சேந்தன்' 'அரிகேசரி' என்ற வடமொழிப் பெயர்களையுடையவர்கள்; அன்றியும் வடநாட்டு ஆரியமன்னர்களைப்போல 'வர்மன்' என்ற வடமொழிப்பட்டம் புனைந்துகொண்டவர்கள். சங்ககாலத்துப்பாண்டி மன்னர்கள் இப்பட்டம் புனைந்துகொண்டவர் அல்லர் என்பது பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, அகநானூறு முதலான நூல்களை ஓதி

உணர்ந்தவர்கள் நன்கறிந்ததொன்றாம். சங்ககாலத்துப் பாண்டியர்கள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னரும் வாழ்ந்தவர்கள்; வடமொழிப் பெயர்களையும் பட்டங்களையும் உடையவர்களாகிய இப்பாண்டியர்கள் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்தவர்கள். எனவே, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன் என்போரும் செழியன்சேந்தன், மாறவர்மன் அரிகேசரி என்போரும் ஒன்றுக்கொன்று சேய்மையுற்ற வெவ்வேறு காலங்களில் விளங்கிய பாண்டிமன்னர்கள் என்பது நன்கு வெளியாதல் காண்க.

கோச்சடையன் ரணதீரன்:—மாறவர்மன் அரிகேசரி என்பான் கி. பி. 670-ஆம் ஆண்டில் சிவபெருமான் திருவடிநீழல் எய்தவே, அவனது மகனாகிய கோச்சடையன் ரணதீரன் அரியணையேறிச் செங்கோல் கைக்கொண்டனன். இவனுக்குச் சில விருதுப்பெயர்கள் இருந்தன. அவை, தென்னவானவன், செம்பியன், சோழன், மதுரகருநாடகன், கொங்கர்கோமான் என்பன. இவற்றால் இவ்வேந்தன் சோழநாட்டையும் கருநாடதேயத்தையும் கொங்குநாட்டையும் கைப்பற்றித் தனக்குத் திறைசெலுத்துமாறு செய்தவன் என்பது நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது. அன்றியும், இவன் தென் திருவாங்கூரில் ஆண்ட ஆய்வேளைப் போரில்வென்றனன் என்று வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் உணர்த்துகின்றன. மேலைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய முதல்விக்கிரமாதித்தனைத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகிலுள்ள மருதூரிலும் மங்கலபுரத்திலும் போரில்வென்று புறங்காட்டி ஓடச்செய்த புகழுடையான் இவ்வேந்தன் என்பதும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது. முதல் விக்கிரமாதித்தன் இப்பாண்டியனோடு போர்புரிந்த செய்தி அவனது கேந்தூர்க் கல்வெட்டுக்களாலும் உறுதியெய்துகின்றது. (Epigraphia Indica Vol. IX, No. 29, P. 205.) ஒப்பற்ற வீரனாய் நிலவிய இவ்வரசன் கி. பி. 710-ஆம் ஆண்டில் விண்ணுலகடைந்தான்.

அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மன்:—இவன் கோச்சடையனது புதல்வன் ஆவன். இவன், தன் பாட்டன் பெயராகிய அரிகேசரி என்ற பெயருடையவன்; மாறவர்மன் என்ற பட்டம்புனைந்து அரசாண்டவன். இவனை முதலாம் இராசசிம்மன் எனவும் தேர்மாறன் எனவும் வழங்குவதுமுண்டு. இவன் கி. பி. 710 முதல் 765 வரை ஆட்சிபுரிந்தவன். இவன் காலத்தில் சோணாடு பல்லவர்களது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. அந்நாளில் தொண்டைமண்டலத்திற்கும்

சோழமண்டலத்திற்கும் அரசனாகவிற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்தியவன் நந்திவர்மப் பல்லவமல்லன் என்பான். மாறவர்மனுக்கும் இப்பல்லவமல்லனுக்கும் பல போர்கள் நிகழ்ந்தன. குழும்பூர், நெடுவயல், குறுமடை, மன்னிக்குறிச்சி, திருமங்கை, பூவலூர், கொடும்பாளூர், பெரியலூர் என்னும் ஊர்களில் நடைபெற்ற போர்களில் இவன் பல்லவ மன்னனையும் அவனது படைத் தலைவர்களையும் தோல்வியுறச் செய்தனன் என்று தெரிகின்றது. இவ்வூர்களுட் பல, புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் உள்ளன. எனவே, பல்லவர்கள் பாண்டிநாட்டையும் கைப்பற்றுவதற்குத் தெற்கே பெரும்படையுடன் செல்ல, இதனையுணர்ந்த இப்பாண்டியன் அப்பகைஞர்களைப் பாண்டிநாட்டின் வட எல்லையிலே தோற்றோடச் செய்தனன்போலும்.

நென்மேலி, மண்ணை முதலிய இடங்களில் நிகழ்ந்த போர்களில் பாண்டியனைப் பல்லவமல்லன் வென்றனன் என்று திருமங்கையாழ்வார், கச்சிப்பரமேச்சுர விண்ணகரப் பதிகத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். இச்செய்தி, நந்திவர்மப்பல்லவமல்லனது உதயேந்திரஞ் செப்பேடுகளிலும் சொல்லப்பட்டுளது. (South Indian Inscriptions Vol. II, P. III, No. 74.) ஆகவே, சில இடங்களிற் பல்லவர்களும் வெற்றியடைந்திருக்கலாம்.

இவன் மழநாட்டையும் கொங்குநாட்டையும் கைப்பற்றி அந்நாட்டு மன்னர்களைத் தனக்குக் கப்பஞ்செலுத்திவருமாறு செய்தனன் என்றும், மழவரையன்மகள் பூசுந்தரியை மணந்துகொண்டனன் என்றும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன.

இவன் கொங்குநாட்டிற்குப் படையெடுத்துச்சென்றபோது திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னுந் திருப்பதிக்குப் போய் அங்கு எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்கிப் பொற்குவியலும் நவமணித்திரளும் மனமகிழ்ந்து கொடுத்தனன் என்பது வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றமையின் இவனது சிவபத்தியின்மாட்சி ஒருவாறு விளங்கும். இவன் தன் பாட்டனைப்போல் இரணியகர்ப்பதானங்களும் துலாபாரதானங்களும் செய்து புகழெய்தியவன். இறையனாரகப்பொருளுரை மேற்கோட் பாடல்களும் இவன் பெருமையையும் வீரத்தையும் நன்கு புலப்படுத்தாநிற்கும்.

நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் :—இவன் அரிகேசரி பராங்குசனது புதல்வன்; சடையவர்மன் என்ற பட்டம் புனைந்தவன்; தென்னவான

வன், ஸ்ரீவரன், ஸ்ரீமனோகரன், சினச்சோழன், புனப்பூழியன், விநய விச்ருதன், விக்கிரமபாரகன், வீரபுரோகன், மருத்பலன், மானிய சாசனன், மநாபமன், பர்க்கிதவீரன், கிருபாலயன், நிதிகின்னரன், கலிப்பகை, கண்டகநிட்டுரன், பண்டிதவத்ஸலன், கார்முகபார்த்தன், பரிபூரணன், கூடநிர்ணயன் முதலான பல விருதுப் பெயர்களையும் உடையவன். இவற்றுள் இரண்டொழிய, எஞ்சியவையெல்லாம் வடமொழிப் பெயர்களாகும். தூய தமிழ்ப்பெயர்களையும் பட்டங்களையும் உடையவர்களாய் வாழ்ந்துவந்த தமிழ்வேந்தர்கள் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் இத்தகைய பட்டங்களைப் பெருவிருப்புடன் புனைந்துகொண்டது பெரியதோர் வியப்பேயாம்.

இவன், காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள பெண்ணைகடந்து நிகழ்ந்தபோரில் பல்லவர்களை வென்றானென்றும், வேணாட்டரசனாகிய ஆய்வேளைப் போரிற் புறங்கண்டான் என்றும் வேள்விக்குடிச்செப்பேடுகள் உணர்த்துகின்றன. இவன் காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஆயிரவேலி, அயிரூர், புகழியூர் என்னும் இடங்களிற் கொங்குநாட்டு வேந்தனாகிய அதியனை வென்றசெய்தி, சென்னைப் பொருட்காட்சிச்சாலையிலுள்ள இவனது செப்பேடுகளால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவன் கொங்குநாட்டிலுள்ள காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்க்குச் சென்று அங்குத் திருமாலுக்குக் குன்றமன்னதோர் கோயில் எடுப்பித்தனன். இவன் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் வைணவசமயாசாரியருள் ஒருவராகிய பெரியாழ்வார் வாழ்ந்தனர் என்ப. இவன் இப்பெரியாரிடத்தில் பேரன்பு பூண்டொழுகி வந்தனன். பாண்டியர் எல்லோரும் சைவசமயத்தினர். இவன் ஒருவன்மாத்திரம் வைணவப்பற்று மிக்குடையவனாய்ப் பெரியாழ்வாரைத் தனக்கு ஞானாசிரியராகக் கொண்டனன். இவனைச் சீவரமங்கலத்துச் செப்பேடுகள் 'பரமவைஷ்ணவன்*' என்று புகழ்கின்றன; பெரியாழ்வாரும் திருமாலிருஞ்சோலைப் பாசுரங்களில் இவனைப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளும் சீவரமங்கலத்துச் செப்பேடுகளும் இவ்வரசன் பிறப்பித்தவைகளேயாம். இவை வரலாற்று ஆராய்ச்சி செய்வார்க்குப் பெரிதும் பயன்படுங்கருவிகளாயுள்ளன. இவ்வேந்தனது ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 765-க்கும் கி. பி. 790-க்கும் இடைப்பட்டதாகும்.

---

* The Madras Museum plates of Jatila Varman (செந்தமிழ்த் தொகுதி 4, பக்கம் 343.)

இரண்டாம் இராசசிம்மபாண்டியன் :—இவன் நெடுஞ்சடையன் பராந்தகனது புதல்வன். சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் இவன் பெயரைமாத்திரம் கூறுகின்றனவேயன்றி இவனைப்பற்றிய செய்திகளுள் ஒன்றையும் உணர்த்தவில்லை. எனவே, இவன் ஆட்சிக்காலம் மிகச்சுருக்கமாயிருந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், இவன் காலத்தில் வரலாற்றிற் குறிக்கத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் நிகழவில்லைபோலும். இவனது ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 790-க்கும் கி. பி. 800-க்கும் இடைப்பட்டதாகும். இவன் மாறவர்மன் என்றபட்டம் புனைந்து அரசாண்டவன்.

வரகுணமகாராசன் :—இவன் இரண்டாம் இராசசிம்மபாண்டியனது மகன் ஆவன்; சடையவர்மன் என்ற பட்டம் புனைந்துகொண்டு கி. பி. 800 முதல் கி. பி. 830 வரையிற் பாண்டிநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்தவன். இவனைக் 'கொற்றவர்கள் தொழுகழற்காற் கோவரகுணமகாராசன்' என்று சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் புகழ்கின்றன. இதன் உண்மையை ஈண்டு ஆராய்ந்து காண்போம்.

வரகுணமகாராசனது ஆறாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு, சோழநாட்டிலுள்ள ஆடுதுறையிலும், எட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு கும்பகோணத்திலும், பத்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு செந்தலையிலும், பதின்மூன்றாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு திருவெள்ளறையிலும் இருத்தலால் சோழமண்டலம் முழுவதும் இவ்வேந்தனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், கி. பி. 795 முதல் கி. பி. 830 வரையில் அரசாண்ட பல்லவவேந்தனாகிய தந்திவர்மனது கல்வெட்டுக்கள் சோழமண்டலத்திற் காணப்படவில்லை. எனவே, இப்பல்லவ மன்னனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில்தான் வரகுணமகாராசன் சோழமண்டலத்தின்மீது படையெடுத்து அதனைத் தன் ஆளுகைக்குள்ளாக்கி இருத்தல் வேண்டும்.

இனி, இவ்வேந்தனது பதினாறாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள அம்பாசமுத்திரத்திலிருக்கின்றது. அதில் இம்மன்னன் தொண்டைமண்டலத்திற் பெண்ணையாற்றங் கரையிலுள்ள அரசூரில் வீற்றிருந்தபோது அச்சாசனம் அளிக்கப் பெற்றது என்று சொல்லப்பட்டுளது. எனவே, தொண்டைமண்டலத்தின் தென்பகுதியும் இவனது ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்தது என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. இவன்காலத்திருந்த பல்லவ வேந்தனாகிய தந்திவர்மன் என்பான் சோழமண்டலத்தையுந் தொண்டைமண்டலத்தின் தென்பகுதியையும் இழந்து, எஞ்சியபகுதி

னையே ஆண்டுவந்தவனாதல் வேண்டும். ஆகவே, சோழமண்டலத்தை யும் தொண்டைமண்டலத்தையும் பாண்டிமண்டலத்தோடு சேர்த்து ஒருங்கே ஆட்சிபுரிந்த பெருமையுடையவன் வரகுணமகாராசன் என்பது இனிது புலப்படுதல் காண்க.

இனி, இவ்வரசர்பெருமானது சிவபக்தியின் மாண்பு இத்தகை யது என்று அளவிட்டுரைக்குந்தரத்ததன்று. முற்றத்துறந்த முனி வராகிய பட்டினத்தடிகள் தாம் இயற்றியுள்ள திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில் இவனது சிவபக்தியின் பெருமையினை எடுத் தாக்கூறிப் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார். அவ்வடிகள் :—

‘வெள்ளை நீறு மெய்யிற் கண்டு
கள்ளன் கையிற் கட்டவிழ்ப் பித்தும்
ஓடும் பன்னரி யூளைகேட் டரனைப்
பாடின வென்று படாம்பல வளித்தும்
குவளைப் புனலிற் றவளை யரற்ற
ஈசன் றன்னை யேத்தின வென்று
காசும் பொன்னுங் கலந்து தூவியும்
வழிபடு மொருவன் மஞ்சனத் தியற்றிய
செழுவிதை யெள்ளைத் தின்னக் கண்டு
பிடித்தலு மவனிப் பிறப்புக் கென்ன
இடித்துக் கொண்டவ னெச்சிலை நுகர்ந்தும்
மருத வட்டத் தொருதனிக் கிடந்த
தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி
உம்மைப் போல வெம்மித் தலையுங்
கிடக்க வேண்டுமென் றடுத்தடுத் திரந்துங்
கோயின் முற்றத்து மீமிசைக் கிடப்ப
வாய்த்த தென்று நாய்க்கட்ட மெடுத்துங்
காம்பவிழ்ந் துதிர்ந்த கனியுருக் கண்டு
வேம்புகட் கெல்லாம் விதான மமைத்தும்
விரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற் கென்று
புரிகுழற் றேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய அன்பின் வரகுண தேவரும்’

என்பனவை.

கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் நம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவரும் சைவத்திருமுறைகளைத் தொகுத்தவருமாகிய நம்பியாண்டார்நம்பி என்னும் பெரியார் தாம் பாடிய கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தத்தில்,

'பொடியேர் தருமே னியனாகிப் பூசல் புகவடிக்கே
கடிசேர் கணைகுளிப் பக்கண்டு கோயிற் கருவியில்லா
ரடியே படவமை யுங்கணை யென்ற வரகுணன்றன்
முடியே தருகழ லம்பலத் தாடிதன் மொய்கழலே'

என்று இவன் சிவபெருமான்பால் வைத்திருந்த பேரன்பினைப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார். இதனாலும் இவனது சிவபக்தியின் மாட்சியை நன்குணரலாம்.

சீமாறன் பரசக்கர கோலாகலன்:—வரகுணமகாராசன் சிவபெருமான் திருவடிநீழல் எய்தியபின்னர் அவனது புதல்வனாகிய இவ்வேந்தன் கி.பி. 830-ஆம் ஆண்டில் முடிசூட்டப்பெற்று ஆட்சிபுரியத்தொடங்கினான். இவனுக்கு 'ஏகவீரன்' 'சிவல்லபன்' என்ற புனைபெயர்களும் உண்டு. இவன் மாறவர்மன் என்ற பட்டம்பெற்றவன். இவன் சேரர், பல்லவர், சிங்களவர் முதலானவரோடு புரிந்த போர்கள் பலவாகும். இவன் குண்ணூர், சிங்களம், விழிஞம் ஆகிய இடங்களிற் போர்நிகழ்த்தி வாகைசூடியதோடு குடமூக்கில் வந்து எதிர்த்த கங்கர், பல்லவர், சோழர், காலிங்கர், மாகதர் முதலான அரசர்களைவென்று ஆற்றலொடு விளங்கினான் என்று சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. இங்குக் குறித்துள்ள இடங்களுள் விழிஞம்என்பது திருவநந்தபுரத்திற்குத் தெற்கே பத்துமைல்தூரத்தில் மேலைக்கடற்கரையிலுள்ளதோர் துறைமுகப்பட்டினமாகும். (South Indian Inscriptions Vol. III, Page 13.) ஆகவே, விழிஞத்துப் போரில் இவ்வேந்தன் சேரரை வென்றிருத்தல் வேண்டும். இவனால் வென்றடக்கப் பெற்ற சேரமன்னன் யாவன் என்பது தற்காலத்திற் புலப்படவில்லை. குண்ணூரில் யாரோடு இவன் போர் புரிந்தனன் என்பதும் தெரியவில்லை. குடமூக்கு என்பது இந்நாளிற் கும்பகோணம் என்று வழங்கும் நகரமாகும். கும்பகோணத்திலுள்ள கோயில்களிற் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் இந்நகரைக் குடமூக்கு என்றே கூறுவதோடு சைவசமயாசாரியர்களது திருப்பாடல்களும் அங்ஙனமே உணர்த்துகின்றன. மாறவர்மன் பரசக்கரகோலாகலன், தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மனை இக்குடமூக்குப் போரில் கி. பி. 854-ஆம் ஆண்டிற் புறங்காட்டி ஓடச்செய்து தன் பெருஞ்சினத்தை ஒருவாறு தணித்துக்கொண்டனன். எனவே, குடமூக்குப் போர் இம்மாறவர்மனுக்கும் பல்லவர்க்கும் நிகழ்ந்த பெரும் போரேயாகும். இச்செய்தி நிருபதுங்கவர்மன் என்ற பல்லவ அரசனது வாகூர்ச்செப்பேடுகளிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. (South

Indian Inscriptions Vol. II, Part V.) ஈழநாட்டில் முதலாவது சேனன் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருக்கும் நாளில் மாறவர்மன் அந்நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று பல நகரங்களைக் கொள்ளையிட்டுப் புத்தவிகாரங்களிலுள்ள பொற்படிமங்களையும் விலையுயர்ந்த பிறபொருள்களையும் கவர்ந்துவந்தனன் என்றும் அதனால் சிங்களதேசம் தன் செல்வமெல்லாம் இழந்து சிறுமையுற்றதென்றும் மகாவம்சம் என்னும் இலங்கைவரலாறு கூறுகின்றது. இதனால் மாறவர்மன் சிங்களத்தை வென்றானென்று சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் உணர்த்துவது உண்மையாதல் காண்க.

இவன் இங்ஙனம் தன் புகழையும் வெற்றியையும் யாண்டும் பரப்பி வாழ்ந்துவரும் நாளில் இவனது தாயத்தினனாகிய மாயபாண்டியன் என்பான் இவனுடன் பகைத்து இலங்கைவேந்தனாகிய இரண்டாம் சேனனுடன் நட்புரிமை பூண்டு ஒழுகிவந்தனன். இவ்விருவரும் மாறவர்மனை எதிர்க்கும் ஆற்றலின்றிப் பாண்டியர் குடிக்கு வழிவழிப் பகைமைபூண்டு அன்னோரை வென்று அழித்தற்குக் காலங்கருதிக்கொண்டிருந்த பல்லவ அரசர்களுள் ஒருவனாகிய நிருபதுங்கவர்மனது உதவியை நாடினர். அவ்வேந்தனும் தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அதுவே தக்ககாலமெனக் கருதிப் பாண்டிநாட்டின்மீது படையெடுத்தற்குத் தானும் அன்னோர்க்கு உதவிபுரிவதாக உறுதி கூறினன். இங்ஙனம் பல்லவர்களும் சிங்களவர்களும் ஒருங்குசேர்ந்து பெரும்படையைத் திரட்டிக்கொண்டு கி. பி. 862-ஆம் ஆண்டில் பாண்டிநாட்டின்மீது சென்றனர். இதனை உணர்ந்த மாறவர்மன் பகைஞரைத் தன்னாட்டிற் புகாதவாறு இடையில் தடுத்துப் பெரும்போர் புரிந்தனன். அரிசிலாற்றங்கரையில் நிகழ்ந்த போரிற் பல்லவமன்னனாகிய நிருபதுங்கனும் சிங்களவர்களும் வெற்றிபெய்தவே, மாறவர்மன் தோல்வியுற்றனன். இப்போர்நிகழ்ச்சி, நிருபதுங்கவர்மனது வாகூர்ச்செப்பேடுகளிலும் கூறப்பட்டுளது. இப்பல்லவ வேந்தனது கல்வெட்டுக்கள் சோழமண்டலத்திலுள்ள கண்டியூர், கோவிலடி, லால்குடி முதலான ஊர்களில் இதுமுதற் காணப்படுதலால் இவன் பாண்டியர்களிடமிருந்து சோழமண்டலத்தைத் திரும்பக் கைப்பற்றிக்கொண்டனன் என்பது இனிது புலப்படுகின்றது. கி. பி. 862-ஆம் ஆண்டில் இவனது முதல் மகனாகிய வரகுணவர்மன் பாண்டிநாட்டிற் பட்டம் எய்தியுள்ளமையின் இவனது தந்தையாகிய மாறவர்மன் அவ்

வாண்டில் இறந்திருத்தல்வேண்டும். மாறவர்மனுக்கு வரகுணவர்மன், பராந்தகன் என்ற இருமக்கள் இருந்தனர்.

வரகுணவர்மன் :—மாறவர்மனது முதல்மகனாகிய இவ்வேந்தன் கி. பி. 862-ஆம் ஆண்டில் முடிசூட்டப்பெற்றான் என்று மதுரை ஜில்லாவில் ஐவர்மலையிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. இவன் சடையவர்மன் என்னும் பட்டத்துடன் அரசாண்ட வேந்தனாவன். இவனைக் 'குரைகழற்கா லரைசிறைஞ்சக் குவலயதலந் தனதாக்கின - வரைபுரையு மணிநெடுந்தோள் மன்னர்கோன் வரகுணவர்மன்' என்று சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. பாண்டியர்கட்கும் பல்லவர்கட்கும் நடைபெற்றுவந்த போர் இவன் காலத்தேதான் ஒருவாறு முடிவெய்தியது எனலாம்.

பழைய சோழமன்னர்களின் வழியினனும் விசயாலயன் மகனுமாகிய முதலாம் ஆதித்தசோழன் என்பான் பல்லவர்கள் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்த சோழமண்டலத்தைத் திரும்பத் தான் கைப்பற்ற எண்ணித் தக்க காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். கும்பகோணத்திற்கு வடமேற்கே ஐந்துமைல் தூரத்தில் மண்ணியாற்றங்கரையிலுள்ள திருப்புறம்பியம் என்னுமிடத்தில் வரகுண பாண்டியனுக்கும் பல்லவர்கட்கும் கி. பி. 880-ஆம் ஆண்டிற்கணித்தாக ஒரு பெரும்போர் நடைபெற்றது. இப்போரிற் பல்லவர்கட்குத் துணையாக வந்திருந்த கங்க அரசனாகிய முதலாம் பிருதிவிபதி என்பான் பாண்டியன் வரகுணவர்மனாற் கொல்லப்பட்டான்.* பல்லவ வேந்தனாகிய அபராஜிதவர்மன் வெற்றிபெற்றும் எக்காரணம் பற்றியோ தொண்டைமண்டலத்திற்கு ஓடிவிட்டான். இச்சமயத்தில் தான் முதலாம் ஆதித்தசோழன் தஞ்சைமாநகரில் முடிசூட்டப் பெற்றுச் சோழமண்டலம் முழுவதையும் ஆட்சிபுரியும் பெருமையை எய்தினன். பல்லவர்களது ஆட்சி ஒழிதற்கும் சோழர்களது ஆட்சி மீண்டும் சோழமண்டலத்தில் நிலைபெறுதற்கும் காரணமாயிருந்த இத்திருப்புறம்பியப் போர், தமிழகவரலாற்றிற் குறிக்கதற்கு உரிய ஒருபெரிய நிகழ்ச்சியாகும். இப்போரில் இறந்த முதலாம் பிருதிவிபதியின் கோயில் ஒன்றும் உதிரம்படிந்த தோப்பு ஒன்றும் திருப்புறம்பியத்தில் இன்றும் உள்ளன. இவை முற்காலத்தில் அங்கு நிகழ்ந்த பெரும்போரை உணர்த்தற்குரிய அடையாளங்கள் ஆகும்.

* South Indian Inscriptions Vol. II ; No. 76.

வரகுணவர்மன் காலத்தில் நிகழ்ந்த பிறசெய்திகளுள் ஒன்றும் தற்காலத்திற் புலப்படவில்லை; அன்றியும், இவன் எத்துணை ஆண்டுகள் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்தனன் என்பதும் இப்போது அறியக்கூடவில்லை; இவனுக்குப் பின்னர் இவனது இளவலாகிய பராந்தகபாண்டியன் பட்டத்திற்கு வந்தனன் என்பதுமாத்திரம் தெரிகிறது.*

பராந்தகபாண்டியன் :—இவன் மாறவர்மன் பரசக்கரகோலாகலனது இரண்டாம் புதல்வனாவன். இவனுடைய தமையனாகிய வரகுணவர்மன் இறந்தபின்னர், இவன் அரியணையேறினான். இவன் அரியணையேறியது கி. பி. 880-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் நிகழ்ந்திருத்தல்வேண்டும். அவ்வாண்டை இப்போது அறிந்துகூறுதற்கு இயலவில்லை. இவன், தன் தமையனைப்போல் சடையவர்மன் என்ற பட்டமுடையவனாய் வாழ்ந்துவந்தனன். இவன் சோழமண்டலத்திலுள்ள இடவை என்னும் நகர்மீது படையெடுத்துச் சென்றனன் என்று திண்டுக்கல் தாலூகாவிலுள்ள இராமநாதபுரக் கல்வெட்டு ஒன்று உணர்த்துகின்றது. இடவை என்பது சோழமண்டலத்தில் இராசேந்திரசிங்கவளநாட்டில் மண்ணிநாட்டில் உள்ளது என்று தஞ்சாவூரிலுள்ள இராசராசேச்சுரக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. கும்பகோணத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருவிசலூர், வேப்பத்தூர், திரைலோக்கியமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம், திருக்குடித்திட்டை, இடையார்நல்லூர் முதலான ஊர்கள் இம்மண்ணிநாட்டில் உள்ளனவே ஆகும். எனவே, இவற்றிற்கருகில்தான் இடவையுமிருத்தல்வேண்டும். இடவை நகரின்மீது பராந்தகபாண்டியன் படையெடுத்துச் சென்றமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை.

இவ்வேந்தன் கொங்கர்களைப் போரில்வென்றும், பெண்ணாகடநகரை அழித்தும் பல தேவதானங்களும் பிரமதேயங்களும் விட்டும் புகழ்பெற்றனன் என்று சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் உணர்த்துகின்றன. இவனுக்கு வீரநாராயணன் என்றபெயரும் உண்டு. இவனுடைய பட்டத்தரசி வானவன்மாதேவி என்பாள். இவ்விருவருக்கும் பிறந்த புதல்வன் மூன்றும் இராசசிம்மபாண்டியனாவன். பராந்தகபாண்டியன் கி. பி. 900-க்கு அணித்தாக இறந்தனன். இவனைப்பற்றிய பிறசெய்திகள் தற்காலத்திற் புலப்படவில்லை.

---

* சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள், (Annual Report on South Indian Epigraphy for 1907.)

ஆறும் அதிகாரம்.

கி. பி. 900 முதல் கி. பி. 1190 வரையில் ஆண்ட பாண்டியர்கள்.

மூன்றும் இராசசிம்ம பாண்டியன் :—இவ்வேந்தன் சடையவர்மன் பராந்தகனுடைய புதல்வன். இவன் தாய் வானவன்மாதேவி என்பாள். இவன் கி. பி. 900-ந்தில் பட்டம் எய்தினன் என்று தெரிகிறது. சின்னமனூர்ச்செப்பேடுகள் இம்மன்னனது பதினாறும் ஆண்டில்அளிக்கப்பெற்றவை.* இவை பாண்டியர்வரலாற்றை ஆராய்வார்க்குப் பெரிதும் பயன்படுவனவாகும். தற்காலத்திற் சின்னமனூர் என்று வழங்கும் நற்செய்கைப்புத்தூர்க்கு மந்தரகௌரவமங்கலம் எனப்பெயரிட்டுஅதனை இவ்வரசன் பிரமதேயமாக அளித்த செய்தியை இச்செப்பேடுகள் உணர்த்துகின்றன. அன்றியும், இவன் உலப்பிலிமங்கலத்தில் எதிர்த்த பகைஞர்களைவென்றமையும், கொடும்பாளூர் மன்னனது பெரும்படையைப் புறங்காட்டி ஓடச்செய்தமையும், வஞ்சிமாநகரிற் பெரும்போர் புரிந்தமையும் தஞ்சைமன்னனை நாவற்பதியில் தோல்வியுறச் செய்தமையும் இச்செப்பேடுகளால் நன்கு அறியப்படுகின்றன. இவன் 'எண்ணிறந்த பிரமதேயமும், எண்ணிறந்த தேவதானமும், எண்ணிறந்த பள்ளிச்சந்தமும், எத்திசையும் இனிதியற்றிப்' புகழ்பெற்றனன் என்பதும், இராசசிகாமணி, சீகாந்தன், மந்தர கௌரவமேரு முதலான பட்டங்களையுடையவனாயிருந்தனன் என்பதும் ஈண்டு அறிந்துகொள்ளுதற்குரியனவாகும்.

இனி, சோழமண்டலத்தில் கி. பி. 907-ல் முடிசூடிக்கொண்ட முதற்பராந்தகசோழன், அவனது ஆட்சியின் மூன்றும் ஆண்டில், 'மதுரைகொண்ட கோப்பரகேசரி' என்று கல்வெட்டுக்களிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ளான். இதனால் இம்முதற்பராந்தகசோழன் கி.பி. 910-ல் மூன்றும் இராசசிம்மபாண்டியனோடு போர்புரிந்து அவனை வென்று இருக்கவேண்டுமென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. தோல்வியுற்ற இராசசிம்மபாண்டியன் இலங்கை மன்னனாகிய ஐந்தாம் காசிபனைத் தனக்குத் துணைப்படையனுப்புமாறு கேட்டுக்கொண்டனன். அவ்வேந்தனும் பாண்டியனது வேண்டுகோட்கிணங்கித் தன் படைத்தலைவனிடம் சிறந்த யானைகளும், குதிரைகளும், வீரர்களும் அடங்கிய பெரும்படையொன்றை அனுப்பினான். இலங்கைப்படையும் பாண்டிப்படையும் ஒருங்குசேர்ந்து முதற் பராந்தகசோழனோடு போர்புரிதற்குப் புறப்பட்டன. வேளூர் என்னுமிடத்திற் பெரும்

* South Indian Inscriptions Vol. III, Part IV, Ins. No. 206.

போர் நடைபெற்றது.* அவ்விருபடைகளும் பராந்தகன் படையுடன் போர்புரியும் ஆற்றலின்றிப் புறங்காட்டிப்போடத் தலைப்பட்டன. இராசசிம்மன் இம்முறையும் தோல்வியுற்றான். எனவே பாண்டிநாடு பராந்தக சோழனது ஆட்சிக்குள்ளாயிற்று. இது நிகழ்ந்தது கி.பி. 919-ஆம் ஆண்டாகும். இச்செய்திகளுள் சில, இரண்டாம் பிருதிவிபதியின் உதயேந்திரச் செப்பேட்டிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.†

தனக்குரிய நாட்டை இழந்த இராசசிம்மபாண்டியன் சிங்களத்திற்குச் சென்று அந்நாட்டரசனது உதவி பெறுமாறு ஆங்குத் தங்கியிருந்தனன்; தன் நாட்டைப் பெறுவதற்கு அவ்வேந்தன் உதவாமைகண்டு, அங்குத் தங்கியிருப்பதால் ஒரு பயனும் இல்லையென்பதை நன்குணர்ந்து, தன் முன்னோர்களிடமிருந்து தனக்குக் கிடைத்துள்ள சுந்தரமுடியை அம்மன்னனிடத்தில் வைத்துவிட்டு, தன் தாய் வானவன்மாதேவியின் பிறந்தகமாகிய கேரளநாட்டிற்குச்சென்று அங்கு வசித்துவந்தான். பின்னர் இவனைப்பற்றிய செய்திகள் புலப்படவில்லை. ஆகவே, பாண்டியரது ஆட்சி இம்மன்னன் காலத்தே தான் மிகவும் தாழ்ந்த நிலைமையடைந்து வீழ்ச்சியெய்திற்று; பாண்டிநாடும் சோழரது ஆளுகைக்குள்ளாயிற்று. திருநெல்வேலி, மதுரை, இராமநாதபுரம் முதலான ஜில்லாக்களிலும் திருவாங்கூர் இராச்சியத்தின் சிலபகுதிகளிலும் காணப்படும் முதற் பராந்தக சோழன் கல்வெட்டுக்கள் இவ்வுண்மைகளை நன்கு விளக்குங் கருவிகளாக உள்ளன.

வீரபாண்டியன்:—இவ்வேந்தன் இராசசிம்மபாண்டியன் புதல்வன் என்று மதுரைஜில்லா திருப்புடைமருதூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.‡ இவன் கல்வெட்டுக்கள் திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களிலும் திருவாங்கூர் இராச்சியத்தின் தென்பகுதியிலுமுள்ளன. அன்றியும், இவன் ஆட்சியின் ஒன்பது பத்தாம் ஆண்டுகளின் கல்வெட்டுக்கள் மதுரைஜில்லா திருமங்கலந்தாலூகாவிலுள்ள கிழமாத்தூர்க் கோயிலிலும் காணப்படுகின்றன.§ இவற்றால், இவன் தனக்குரிய பாண்டிமண்டலத்தைச் சோழமன்னர்களிடமிருந்து கைப்பற்றி ஆட்சிபுரிந்திருக்கவேண்டும்

* S. I. I. Vol. III, Inscription No. 99. இதிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ள வேளூர் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றது என்பது தெரியவில்லை.

† South Indian nscriptions Vol. III, Inscription No. 65.

‡ Inscription No. 128 of 1905.

§ Inscriptions 624 and 625 of 1926.

என்பது வெளியாகின்றது. அவன் இங்ஙனம் பாண்டிமண்டலத்தைக் கைப்பற்றியது முதற்பராந்தகசோழனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்திலாதல் அவன் மகனாகிய கண்டராதித்தசோழன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலாதல் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். அந்நாட்களில் இராட்டிரகூட மன்னனாகிய மூன்றாம் கிருஷ்ணதேவன் சோழநாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்து உள்நாட்டிற் குழப்பம் உண்டுபண்ணியமையால், சோழமன்னர்கள் தம் ஆளுகையின்கீழ் வைத்துக் கொண்டிருந்த பாண்டிமண்டலத்தைப் பாதுகாக்கமுடியாத நிலையில் இருந்தனர். காலங்கருதிக்கொண்டிருந்த வீரபாண்டியனும் முடிசூடிக்கொண்டு பாண்டிநாட்டின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். இதற்கேற்ப, முதற்பராந்தக சோழனுக்குப் பின்னர் அரசாண்ட கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன் என்ற இரண்டு சோழமன்னர் கல்வெட்டுக்கள் மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் முதலான ஜில்லாக்களிற் காணப்படவில்லை. ஆனால், வீரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்கள் மாத்திரம் அவ்விடங்களிலுள்ளன என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. எனவே, வீரபாண்டியன் பாண்டிநாட்டில் முடிமன்னனாக வீற்றிருந்து சோழமன்னர்க்குத் திறைசெலுத்தாது அதனையாட்சிபுரிந்து வந்தனனென்பது இனிதுபெறப்படுகிறது.

இனி, வீரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்களுள் பல, 'சோழன் தலைகொண்ட கோவீரபாண்டியற்கு ஆண்டு'* என்று தொடங்குகின்றமையின் ஒரு சோழமன்னனை இவன் போரிற் கொன்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. முதற் பராந்தகசோழனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட சோழமன்னருள் ஒருவனும் அவனது மகனுமாகிய அரிஞ்சயன் என்பான், தன்னாட்சியின் தொடக்கத்திற் பாண்டிநாட்டின்மீது படையெடுத்துச்சென்று அங்கு வீரபாண்டியனாற் கொல்லப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பது உய்த்துணரப்படுகின்றது. ஆனால், வீரபாண்டியனாற் கொல்லப்பட்டவன் இவ்வரிஞ்சயன் புதல்வனும் முதல் இராசராச சோழன் தந்தையுமாகிய சுந்தரசோழனாயிருத்தல் வேண்டுமென்று சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இன்னோர்கொள்கைக்குச் சில சான்றுகள் முரணாக உள்ளன. சுந்தரசோழனுக்குப் 'பொன்மாளிகைத் துஞ்சினதேவர்'† என்னும் பெயருண்டு என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. பொன்மாளிகையென்பது சோழமன்னரது ஆட்சிக்காலங்களிற்

* Travancore Archaeological Series Vol. III, Part I.

† South Indian Inscriptions Vol. II, Ins. No. 6, pp. 72 & 74.

காஞ்சிமாநகரிலிருந்த அரண்மனைகளில் ஒன்று.* ஆகவே, இச்சுந்தரசோழன் காஞ்சிமாநகரிலிருந்ததோர் அரண்மனையில் இறந்திருக்கவேண்டும்; வீரபாண்டியனாற் கொல்லப்பட்டிருத்தற்கு இடமில்லை.

அன்றியும், கி. பி. 964-ல் சுந்தரசோழன் சேவூர் என்னுமிடத்தில் வீரபாண்டியனைப் போரில் வென்றனென்று தெரிகிறது.† தஞ்சைஜில்லாவிலுள்ள சில கல்வெட்டுக்கள், இச்சோழமன்னனைப் 'பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கினபெருமாள்' என்று குறிப்பதும் இவன் வீரபாண்டியனோடு போர்புரிந்து அவனை வென்ற செய்தியையே வலியுறுத்துகின்றது. எனவே, வீரபாண்டியன் சுந்தரசோழனைப் போரிற் கொன்றனன் என்று கூறுவது எவ்வாற்றானும் பொருத்தமுடையதன்று.

இனி, அரிஞ்சயனது கல்வெட்டுக்கள் சோழநாட்டில் யாண்டுங் காணப்படாமையே, அவன் முடிசூடியசிலதிங்களில் இறந்திருத்தல்வேண்டுமென்பதை உணர்த்துகின்றது. இவ்வரிஞ்சயனது பெயரனாகிய இராசராசசோழன் மேற்பாடி என்னும் ஊரில் 'அரிஞ்சயேச்சுரம்'‡ என்ற ஒரு கோயில் எடுப்பித்து அதற்கு நிபந்தங்களும் விட்டிருப்பது இவன் போரில் உயிர்துறந்தகாரணம் பற்றியே போலும். இது, தற்காலத்தில் சோழேச்சுரம் என்று வழங்குகின்றது. ஆகவே, வீரபாண்டியனாற் கொல்லப்பட்ட சோழமன்னன் முதலிராசராசசோழன்பாட்டனாகிய அரிஞ்சயனேயாதல்வேண்டும்.

இனி, சுந்தரசோழன் முதல்மகனும் அரிஞ்சயன்பெயரனுமாகிய ஆதித்தகரிகாலன் என்பான், 'வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மன்'§ என்று பல கல்வெட்டுக்களிற் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால் இவன் வீரபாண்டியனைப் போரிற் கொன்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது வெளியாகின்றது. அரிஞ்சயன்மனைவி, கொடும்பாளூர்க் குறுநிலமன்னனாகிய தென்னவன் இளங்கோவேள் மகள் என்று ஒரு கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது.‖ எனவே, வீரபாண்டியன் அரிஞ்சயனைக் கொன்றகாரணம்பற்றி ஆதித்தகரிகாலனும் கொடும்பாளூர்மன்னனும் ஒருங்குசேர்ந்து வீரபாண்டியனோடு போர்புரிந்து

---

* S. I. I. Vol. III, Ins. No. 142.

† Leidan Grants of Rajaraja Chola I.

‡ S. I. I. Vol. III, Inscriptions 15, 16 & 17.

§ S. I. I. Vol. III, Ins. No. 14.

‖ S. I. I. Vol. III, Ins. No. 96.

அவனைக்கொன்றிருத்தல்வேண்டுமென்பது திண்ணம். இந்நிகழ்ச்சி ஆதித்தகரிகாலனது இரண்டாம்ஆண்டுக் கல்வெட்டிற் குறிக்கப் பெற்றிருத்தலால் வீரபாண்டியன் கி. பி. 972-க்கு முன்னரே இறந்தனன்போலும்.

இவ்வீரபாண்டியற்குப் பின்னர், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரையில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியர்கள் சோழர்களுக்குத் திறைசெலுத்தும் சிற்றரசர்களாக இருந்தமையின் அவர்கள் வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய கல்வெட்டுக்கள் பாண்டிநாட்டிற் கிடைக்கவில்லை. முதல் இராசராசசோழன், முதல் இராசாதிராசசோழன் முதலான சோழமன்னர்கள் கல்வெட்டுக்களில் அவர்களால் வென்றடக்கப்பட்டவர்களாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ள பாண்டியர்பெயர்கள்மாத்திரம் காணப்படுகின்றன. அத்தகைய பாண்டியர்வரலாற்றையும் அக் கல்வெட்டுக்களின்துணைகொண்டு தொடர்பாக அறிய இயலவில்லை. இதுகாறும் ஆராய்ந்துகண்ட சில செய்திகளே அடியில் எழுதப்பெறுவன.

அமரபுயங்கன் :—இப்பாண்டியன் முதல் இராசராசசோழனால் வென்றடக்கப்பெற்றவன் என்று திருவாலங்காட்டுச்செப்பேடு கூறுகின்றது.* இவ்வேந்தன் யாருடையபுதல்வன் என்பதும் எப்போது பட்டத்திற்குவந்தனன் என்பதும் புலப்படவில்லை. முதல் இராசராசன் கி. பி. 995-ல் பாண்டிநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றபோது பாண்டியனும் சேரனும் ஒருங்குசேர்ந்து அவனை எதிர்த்தனர். அவன் அவ்விருவரையும் வென்று நாட்டைவிட்டு ஓடுமாறுசெய்ததோடமையாது, பாண்டிநாட்டையும் சேரநாட்டையும் கைப்பற்றி, அவற்றிற்கு 'இராசராசமண்டலம்' என்று பெயரிட்டுத் தன் ஆட்சிக்குள்ளாக்கினான். அதுமுதல், இராசராசனுக்குப் 'பாண்டிகுலாசனி' என்ற பெயரும் வழங்குவதாயிற்று. இராசராசன்கல்வெட்டுக்கள் பாண்டிநாட்டிலும் சேரநாட்டிலும் உள்ளன.† இங்ஙனம் இராசராசசோழனாற் பாண்டிநாட்டைவிட்டு ஓடுமாறு துரத்தப்பெற்றவன் இவ்வமரபுயங்கனேபோலும்.

முதல் இராசராசசோழன்மகனாகிய முதல் இராசேந்திரசோழன் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் தன்புதல்வர்களுள் ஒருவனுக்குச் 'சோழபாண்டியன்' என்ற பட்டமளித்துப் பாண்டி

* S. I. I. Vol. III, No. 205.

† Inscriptions Nos. 2, 6, 7, 8, and 84 of 1927; Travancore Archaeological Series Vol. 1, 2, & 3.

நாடாகிய இராசராசமண்டலத்திற்கு அரசப்பிரதிநிதியாக மதுரையில் வீற்றிருந்து ஆண்டுவருமாறு அனுப்பினான். * இவன் இங்ஙனம் செய்தமைக்குக்காரணம் தோல்வியுற்ற பாண்டியர் சிறிது வலிமையெய்தியவுடன் சோழர்க்குத் திறைசெலுத்தாது முரண்பட்டுவந்தமையேயாம். சோழமன்னரதுபிரதிநிதிகளாகச் 'சோழபாண்டியர்' என்ற பட்டத்தோடு மதுரையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தோர், முதல் இராசேந்திரசோழன்மகன் சுந்தரசோழபாண்டியன், விக்கிரமசோழபாண்டியன், பராக்கிரமசோழபாண்டியன் என்போர். † இவர்கள் கல்வெட்டுக்கள் பாண்டிநாட்டிலும் சேரநாட்டிலும் காணப்படுகின்றன. எனவே, சோழபாண்டியரது ஆளுகை சேரநாட்டிலும் நிலைபெற்றிருந்ததென்பது நன்கு துணியப்படும்.

மாறபரணன், வீரகேரளபாண்டியன், சுந்தரபாண்டியன், விக்கிரமபாண்டியன், வீரபாண்டியன் :—இவர்கள், முதல் இராசாதிராசசோழன்காலத்திற் பாண்டிநாட்டிலிருந்த மன்னர்களாவர். சோழர்களால் அனுப்பப்பெற்ற அரசப்பிரதிநிதிகளுக்கு அடங்காது உள்நாட்டிற் கலகம்விளைத்தகாரணம்பற்றி இவர்களோடு இராசாதிராசசோழன் போர்நிகழ்த்துவது இன்றியமையாததாயிற்று. அப்போரில் மாறபரணபாண்டியனும் வீரகேரளபாண்டியனும் கொல்லப்பட்டனர்; சுந்தரபாண்டியன் தோற்றோடி முல்லையூரில் ஒளிந்துகொண்டான்; விக்கிரமபாண்டியன் ஈழமண்டலத்திற்கு ஓடிவிட்டான். வீரபாண்டியன் என்பான் இராசாதிராசசோழனால் கி. பி. 1048-ல் கொல்லப்பட்டானென்று கோலார்ஜில்லாவில் மிண்டிக்கல் என்னுமிடத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. ‡ இச்செய்தி இராசாதிராசசோழனது திருக்களர்ச் செப்பேட்டிலும் குறிக்கப்பட்டுளது. § இங்குக் குறிக்கப்பெற்ற பாண்டியர் ஐவர் வரலாற்றையுப் உணர்த்தக்கூடிய கருவிகள் கிடைக்கவில்லை.

சோழநாட்டில் வீரராசேந்திரசோழன் இறந்தபின்னர் அதிராசேந்திரன் ஆட்சிபுரியும் நாட்களில், உள்நாட்டிற் பெருங்கலகம் உண்டாயிற்று. அதில் அதிராசேந்திரன் கொல்லப்பட்டான். அக்காலத்திற் சோழமண்டலம் பெருங்குழப்பத்திற்குள்ளாகி அரச

---

* South Indian Inscriptions Vol. III, No. 205.

† Annual Report on Epigraphy for 1916—1917.

‡ Epigraphia Indica. Vol. IV, No. 31.

§ South Indian Inscriptions Vol. III, No. 208.

கொல்லையிட்டுக் குலசேகரபாண்டியனைப் புறங்காட்டியோடச்செய் தனன். இந்நிலையில் இலங்காபுரித்தண்டநாயகனுக்கு உதவிபுரியு மாறு சகத்விசயதண்டநாயகன் என்பான் இலங்கையிலிருந்து ஒரு பெரும்படையுடன் வந்துசேர்ந்தனன். இவ்விரு தலைவர்களும் குல சேகரனைப் போரில்வென்று அவனாற் கொல்லப்பட்ட பராக்கிரம பாண்டியன்புதல்வனாகிய வீரபாண்டியற்கு மதுரையில் முடிசூட்டு விழா நடத்தினர். போரில் தோல்வியுற்று மதுரைமாநகரை விட்டோடிய குலசேகரபாண்டியன் அந்நாளிற் சோழமண்டலத்தில் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்த இரண்டாம் இராசாதிராசசோழனைத் தனக்குதவிபுரியுமாறு வேண்டினன். அச்சோழமன்னனும் பல்லவ ராயனை திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பியின் தலைமை யிற் பெரும்படையொன்றை யனுப்பினன். பல்லவராயன் பாண்டி நாட்டிற்குச் சென்று இலங்கைப்படையோடு போர்புரிந்து அதனைத் தோல்வியுற்றோடுமாறுசெய்து, பிறகு குலசேகரபாண்டியனை வருவித்துப் பாண்டிநாட்டை யாண்டுவரும்படி ஏற்பாடு செய்தான்.

இச்செய்திகள் காஞ்சிமாநகரத்தையடுத்துள்ள ஆரப்பாக்கத் துக் கல்வெட்டிலும்* இலங்கைச்சரித்திரமாகிய மகாவம்சத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டிற்கும் சிற்சில வேறுபாடுகளும் உண்டு. அன்றியும், திருவாலங்காட்டிலுள்ள இரண்டாம் இராசாதி ராசசோழனது 12-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டும்† மாயூரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள பல்லவராயன்பேட்டையிற் காணப்படும் அவ னது 8-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டும்‡ இவ்வரலாற்றை நன்குணர்த்து கின்றன. இங்ஙனம் சோழமன்னன் உதவியினாற் பாண்டிநாட் டைப்பெற்று ஆட்சிபுரிந்துவந்த குலசேகரபாண்டியன் எத்தனை ஆண்டுகள் அரசாண்டனன் என்பது தெரியவில்லை; ஆயினும் கி. பி. 1180 வரை ஆண்டிருத்தல்கூடும்.

மாறவர்மன் விக்கிரமபாண்டியன்:—இவன் சடையவர்மன் குல சேகரபாண்டியன் மகன்; அவன் இறந்தபின்னர், பாண்டிநாட்டின் அரசுரிமை எய்தியவன். இவனது ஆளுகையின் தொடக்கத்தில், முன்னர்த் தோல்வியுற்றோடிய வீரபாண்டியன் சிங்களப்படையின் துணைகொண்டு மீண்டும் போர்புரியத்தொடங்கினான். இராசாதி ராசசோழனுக்குப்பின்னர் முடிசூடிய மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழன் இவ்விக்கிரமனுக்குத் துணைப்படையனுப்பினான். இம்

* Inscription No. 20 of 1899. † Inscription No. 465 of 1905.
‡ Inscription No. 433 of 1924.

முறை நிகழ்ந்த போரிலும் சிங்களப்படை புறங்காட்டியோடவே, வீரபாண்டியன் தோல்வியுற்றான்.* சோழநாட்டுப்படைத்தலைவனாகிய அம்மையப்பன் இராசராசசம்புவராயன் மதுரைமாநகரைக் கைப்பற்றி அங்கு வெற்றித்தூண் நிறுவினான். சோழர்க்குத் திறை செலுத்திவந்த இவ்விக்கிரமபாண்டியனிடம் இராச்சியத்தை ஒப்பித்து ஆண்டுவருமாறுசெய்து அப்படைத்தலைவன் சோழநாட்டிற்குத் திரும்பினான். இது கி. பி. 1182-ஆம் ஆண்டிற்குமுன் நிகழ்ந்திருத்தல்வேண்டும்.

வீரபாண்டியன் மற்றும் ஒருமுறை மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனோடு நெட்டூரிற் போர்புரிந்து தோல்வியுற்றுத் தன் சுற்றத்தாரோடு திருவாங்கூர் இராச்சியத்திற்கு ஓடிவிட்டான்.† பிறகு இவனைப்பற்றிய செய்திகள் தெரியவில்லை. விக்கிரமபாண்டியன் சில ஆண்டுகள் அமைதியுடன் ஆட்சிபுரிந்து கி. பி. 1190-ஆம் ஆண்டில் விண்ணுலகடைந்தான்.

ஏழாம் அதிகாரம்.

கி. பி. 1190 முதல் கி. பி. 1310 முடிய ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியர்கள்.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலத்தே பாண்டியரது ஆட்சி மீண்டும் உயர்நிலையை எய்தத்தொடங்கிற்று. ஆயினும், அந்நாட்களிற் பெருவீரனாகிய மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழன் சோழமண்டலத்தில் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்தமையின், பாண்டிவேந்தன் அவனுக்கு அடங்கி நடத்தல் இன்றியமையாததாயிற்று. அன்றியும், வீரபாண்டியனைப் போரிற் புறங்காட்டியோடச் செய்து தன் தந்தையாகிய விக்கிரமபாண்டியற்கு மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழன் மதுரையில் முடிசூட்டிவைத்த பேருதவியைச் சடையவர்மன் குலசேகரன் அத்துணை அண்மையில் மறந்துபோயிருத்தலும் இயலாது. எனவே, மூன்றாங் குலோத்துங்கசோழன் கி. பி. 1216-ஆம் ஆண்டில் இறந்தபின்னர், பாண்டியர் சோழர்க்குத் திறை செலுத்தாது பேரரசர் ஆயினர். இதற்கேற்ப, அக்காலத்திற் சோழமண்டலத்தில் ஆட்சிபுரிந்துவந்த மூன்றாம் இராசராசசோழனும் வலிகுன்றியவனாயிருந்தனன். இவனுக்குப் பின்னர் அரசாண்டசோழ

---

* Inscription I of 1899 (திருக்கொள்ளம்பூதூர் - மூன்றாங் குலோத்துங்கசோழனது 4-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு.)

† The Pandyan Kingdom by Mr. K. A. Neelakanta Sastri.

மன்னர்களும் அத்தகையினரே. ஆகவே, பாண்டியர் பேராண்மையும் பெரு வீரமுமுடையவர்களாய்ப் பிறநாடுகளைவென்று தம்மடிப்படுத்தி மிகவும் உயர்நிலையை அடைந்து வாழ்ந்தகாலம் இதுவே என்று சிறிதும் ஐயமின்றிக் கூறலாம். இனி, இதன் உண்மையை ஆராய்ந்துகாண்போம்.

சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் I:—இவன் கி. பி. 1190ல் முடிசூட்டப்பெற்று, கி. பி. 1216 வரையில் அரசாண்டவன்; மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழனுக்குப் பெருநட்பினனும் அவனால் ஆதரிக்கப் பெற்றவனுமாகிய விக்கிரமபாண்டியன் புதல்வன். 'பூதலமடந்தை' எனவும், 'பூவின்கிழத்தி' எனவும், 'பூதலவனிதை' எனவும் தொடங்கும் இவன் மெய்க்கீர்த்திகள்* இவனைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றனவேயன்றி இவன் வரலாற்றை நன்கு விளக்குவனவாயில்லை. இவன் கல்வெட்டுக்கள் மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களிற் காணப்படுதலால் இவனது ஆளுகை இம்மூன்று ஜில்லாக்களிலும் நிலவியிருத்தல்வேண்டும். இவனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் மிகச்சிறந்தவன், களவழிநாடாள்வானாகிய சயங்கொண்ட சோழசிவல்லவன் என்பான். இவ்வேந்தன் தனது தலைநகராகிய மதுரையிலிருந்த சிங்காதனங்களை மழவராயன், முனையதரையன் என்ற பெயர்களால் வழங்கிவந்தனன் என்பது பல கல்வெட்டுக்களாற் புலப்படுகின்றது. (Inscriptions 550 and 660 of 1916.) திருநெல்வேலியிலும் மழவராயன் என்ற பெயருடைய சிங்காதனம் ஒன்று இருந்ததென்பது ஒரு கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது. (Inscription No. 507 of 1916). மலைநாட்டரசனாகிய சேரமான் கோதை ரவிவர்மன் என்பவன் இக்குலசேகரபாண்டியனுக்கு மைத்துனக்கேண்மை உடையவனாய் விளங்கினான் என்று திருநெல்வேலி ஜில்லா சேரமாதேவியிலுள்ள சில கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. (Ins. 664, 665 and 666 of 1916). இவனைப்பற்றிய பிற செய்திகளை அறிவிக்கக் கூடிய கருவிகள் இப்போது கிடைக்கவில்லை.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் I:—இவன் சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் தம்பி; விக்கிரமபாண்டியனுடைய இரண்டாம் புதல்வன்; கி. பி. 1216 முதல் கி. பி. 1238 முடிய மதுரையில் முடிமன்னனாக வீற்றிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவன்; பிற்காலத்தில் பாண்டிய ராச்சியத்தை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவந்த பெருந்தகை. 'பூமரு

* Annual Report on Epigraphy for the years 1916—17, p. 109.

வீய திருமடந்தை' என்று தொடங்கும் நீண்ட மெய்க்கீர்த்தி இவ்வேந்தற்கு உரியதாகும். இம்மெய்க்கீர்த்தியால் இம்மன்னன் காலத்து நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை நன்கறியலாம். இவ்வரசன் பட்டம் எய்திய கி. பி. 1216-ஆம் ஆண்டில் சோழமண்டலத்தில் மூன்றாம் இராசராசசோழன் அரியணையேறினன். இச்சோழமன்னன் தன் நாட்டைக்காத்தற்கேற்ற ஆற்றலும் ஆண்மையும் அற்றவனாக இருந்தமையின் சோழமண்டலத்தைவென்று தன் வெற்றிப்புகழை யாண்டும் பரப்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் சுந்தரபாண்டியனுக்கு உண்டாயிற்று. அன்றியும், தன் முன்னோர்கள் பாண்டிநாட்டை அரசாளும் உரிமையை இராசராசசோழன் முன்னோர்களது பேருதவியினாற் பெற்றனர் என்ற செய்தியையும் இப்பாண்டியன் அறவே மறந்தொழிந்தனன். ஆகவே, கி. பி. 1219 ஆம் ஆண்டில் இவன் சோழமண்டலத்தின்மீது படையெடுத்துச்சென்று அதனை கைப்பற்றிக் கொண்டான். இப்படையெழுச்சியில் தஞ்சையும் உறையூரும் பாண்டிநாட்டு வீரர்களால் கொளுத்தப்பட்டன; பல மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் ஆடரங்குகளும் அழிக்கப்பெற்றன. மூன்றாம் இராசராசசோழனும் ஓடி ஒளிந்தனன். வெற்றியெய்திய சுந்தரபாண்டியன் ஆயிரத்தளி*க்குச் சென்று சோழரது அபிடேக மண்டபத்தில் வீராபிடேகஞ் செய்துகொண்டு தில்லைபம்பதிக்குச் சென்று பொன்னம்பலவாணரைத் தரிசித்து மகிழ்கூர்ந்தான்.

பின்னர், இப்பாண்டிவேந்தன் பொன்னமராவதியில் †தங்கியிருக்கும் நாட்களில் மூன்றாம் இராசராசசோழன் தன் மனைவிமக்களோடு அங்குச்சென்று, தன் நாட்டை அளிக்குமாறு குறையிரந்து நிற்ப, இவனும் அருள்கூர்ந்து அங்ஙனமே சோழமண்டலத்தை இராசராசனுக்கு அளித்தனன். இதுபற்றியே இவ்வேந்தனும் 'சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தரபாண்டியன்' என்று கல்வெட்டுக்களிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ளான். இது கி. பி. 1223 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நிகழ்ந்திருத்தல்வேண்டும். இச்செய்திகளையெல்லாம்,

'பனிமலர்த் தாமரைத் திசைமுகன் படைத்த
மனுநெறி தழைப்ப மணிமுடி சூடிப்
பொன்னிசூழ் நாட்டிற் புலியாணை போயகலக்

---

* ஆயிரத்தளி என்பது நித்தவிநோதவளநாட்டுக் கிழார்க்கூற்றத்துள்ள அமராவதி என்னும் ஊர் என்று ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. (Inscription No. 549 of 1926.) தஞ்சைக்கு மேற்கேயுள்ள நியமமும் ஆயிரத்தளி எனப்படுகின்றது. (S. I. I. Vol. II.)

† பொன்னமராவதி புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ளது.

கன்னி சூழ் நாட்டிற் கயலாணை கைவளர
வெஞ்சின வியவரியும் வேழமும் பரப்பித்
தஞ்சையும் உறந்தையும் செந்தழல் கொளுத்திக்
காவியு நீலமும் நின்று கவினிழப்ப
வாவியு மாறு மணிநீர் நலனழித்துக்
கூடமு மாமதிலுங் கோபுரமு மாடரங்கும்
மாடமு மாளிகையும் மண்டபமும் பலவிடித்துத்
தொழுதுவந் தடையா நிருபர்தந் தோகையர்
அழுத கண்ணீ ராறு பரப்பிக்
கழுதைகொண் டுழுது கவடி வித்திச்
செம்பியனைச் சினமிரியப் பொருதுசுரம் புகவோட்டிப்
பைம்பொன் முடிபறித்துப் பாணருக்குக் கொடுத்தருளிப்
பாடருஞ் சிறப்பிற் பருதி வான்றோய்
ஆடகப் புரிசை ஆயிரத் தளியிற்
சோழ வளவன் அபிஷேக மண்டபத்து
வீராபிஷேகஞ் செய்து புகழ்விரித்து
நாளும் பராசர் நாமத் தலைபிறக்கி
மீளுந் தறுகண் மதயானை மேற்கொண்டு
நீராழி வையமுழுதும் பொதுவொழித்துக்
கூராழியுஞ் செய்ய கோளுமே கொண்டுபோய்
ஐயப்படாத வருமறைதேர் அந்தணர்வாழ்
தெய்வப் புலியூர்த் திருவெல்லை யுட்புக்குப்
பொன்னம் பலம்பொலிய ஆடுவார் பூவையுடன்
மன்னுந் திருமேனி கண்டு மனங்களித்துக்
கோல மலர்மே லயனுங் குளிர்துழாய்
மாலு மறியா மலர்ச்சேவடி வணங்கி
வாங்குசிறை யன்னந் துயிலொழிய வண்டெழுப்பும்
பூங்கமல வாவிசூழ் பொன்னமரா வதியில்
ஒத்துலகந் தாங்கு முயர்மேருவைக் கொணர்ந்த
வைத்தனைய சோதி மணிமண்ட பத்திருந்து
சோலை மலிபழனச் சோணாடு தானிழந்த
மாலை முடியுந் தரவருக வென்றழைப்ப
மானநிலை குலைய வாழ்நகரக் கப்புறத்துப்
போன வளவ னுரிமை யொடும்புகுந்து
பெற்ற புதல்வனைநின் பேரென்று முன்காட்டி
வெற்றி யரியணைக்கீழ் வீழ்ந்து தொழுதிரப்பத்
தானேனுடு முன்னிகழ்ந்த தன்மையெலாங் கையகலத்

தாமேனுகம் பண்ணிக் கண்டார் புழுபுடனை
விட்ட புகலிடந்தன் மாளிகைக் குத்திரிய
விட்டபடிக் கென்று பிதுபிடிபா டாகவென
பொங்குதிரை ஞாலத்துப் பூபாலர் தோள்விளங்குஞ்
செங்கயல் கொண்டுன்றுந் திருமுகமும் பண்டிழந்த
சோனபதி யென்னு நாமமுந் தொன்னகரும்
மீள வழங்கி விடைகொடுத்து விட்டருளி’

என்னும் இவனது மெய்க்கீர்த்தியின் ஒரு பகுதியினால் நன்கு உணரலாம்.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மூன்றும் இராசராசசோழன் சுந்தரபாண்டியனுக்குத் திறைகொடுக்க மறுத்தனன். எனவே, கி. பி. 1235-ஆம் ஆண்டில் சுந்தரபாண்டியன் சோழமண்டலத்தின் மீது மீண்டும் படையெடுத்துச்சென்று இராசராசனோடு போர் புரிந்து வெற்றியெய்தினான். இங்ஙனம் வெற்றிபெற்றவன் சோழர் களுக்குரிய முடிகொண்டசோழபுரம்* என்னும் சிறந்த நகரத்திற் குச் சென்று அங்கு வீராபிடேகம் செய்துகொண்டான். இவ னுடைய ஆட்சியின் இருபதாம் ஆண்டிற் பொறிக்கப் பெற்ற கல்வெட் டுக்கள் ‘ஸ்ரீகோமாறவர்மரான திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் சோணாடு கொண்டு முடிகொண்டசோழபுரத்து வீராபிடேகம் பண்ணியருளிய ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டியதேவர்’ என்று இவனைப் புகழ்ந்து கூறுகின் றன. இவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி முதலான ஜில்லாக்களிலும் புதுக்கோட்டை இராச்சியத்திலும்காணப் படுதலால் இவை இவனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென் பது வெளியாகின்றது.

வடகொங்கு தென்கொங்கு இவ்விருநாட்டு வேந்தர்களும் தமக் குள் உண்டாகிய முரண்பாட்டைத் தீர்க்குமாறு சுந்தரபாண்டியனை

---

*முடிகொண்டசோழபுரம் என்பது கும்பகோணத்திற்கு மேற்புறத் துள்ள தாராசுரம் ஸ்டேஷனுக்குத் தெற்கேயுள்ள பழையாறையையும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள முழையூர், பட்டீச்சுரம், திருச்சத்திமுற்றம், சோழ மாளிகை, ஆரியப்படையூர், பம்பைப்படையூர், புதுப்படையூர், மணப்படை யூர், திருமேற்றளி, சுந்தரப்பெருமாள்கோயில் ஆகிய ஊர்களையும் தன்னகத்து அடக்கிக்கொண்டு முற்காலத்தில் பெருநகரமாக விளங்கியது. இங்குச் சோழமன்னர்களது அரண்மனை நிலைபெற்றிருந்த இடம் இப்போது சோழ மாளிகை என்ற தனியூராக இருக்கின்றது. (Inscription No. 271 of 1927.)

வேண்ட, இவனும் அவர்கள் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி வைத்தனன். இம்புரண்பாட்டைப் பற்றிய வரலாறு தெரியவில்லை. (The Pandyan Kingdom Page 146.)

இனி, இவ்வரசனுடைய பட்டத்தரசி உலகமுழுதுடையாள் என்று வழங்கப்பெற்றனள் என்பதும், உய்யநின்றாடுவானான குருகுலத்தரையன் இவனுக்கு அமைச்சனாக இருந்தனன் என்பதும், சுண்டன் உதயஞ்செய்தான் காங்கேயன், திருக்கானப்பேருடையான் மழுவச்சக்கரவர்த்தி ஆகியோர் இவனுடைய அரசியலதிகாரிகளாக இருந்தனர் என்பதும் பல கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றன. (Ins. No. 554 of 1922; Ins. No. 75 of 1924; Ins.No. 47 of 1924.)

இவனுடைய அவைக்களப்புலவராக விளங்கியவர் காராணை விழுப்பரையர் என்பார். இஃது இராமநாதபுரம் ஜில்லா திருப்புத்தூர்த் தாலூகாவிலுள்ள பெருச்சிக்கோயிலில் வரையப்பெற்றுள்ள ஒரு கல்வெட்டாற் புலப்படுகின்றது. (Ins. No. 75 of 1924.)

இம்மன்னன் கி. பி. 1238-ல் இறந்தபிறகு பட்டம் எய்தியவன் சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் என்பான்; இவன் சில திங்களே அரசாண்டிருத்தல் வேண்டும். இவன் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியற்கு என்ன முறையினன் என்பதையும் இவனைப்பற்றிய பிறசெய்திகளையும் இப்போது அறிய இயலவில்லை.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் II:—இவன் கி. பி. 1238-ஆம் ஆண்டில் பட்டம்பெற்றவன்; இவனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் போசள மன்னனாகிய வீரசோமேச்சுரன் நெருங்கிய உறவினால் பிணிக்கப்பெற்று இவனுக்கு நட்பினனாக இருந்தனன் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் தெரிகின்றது. இவன் மெய்க்கீர்த்தி 'பூமலர்த்திருவும் பொருசயமடந்தையும்' என்று தொடங்குகின்றது. இஃது, இவன் வரலாற்றை உணர்த்தக்கூடிய நிலையில் இல்லை. இவன் கி. பி. 1253 வரையில் அரசாண்டான். இவன்காலத்து நிகழ்ச்சிகளை அறிவிக்கக்கூடிய கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கவில்லை.

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் I:—இவ்வேந்தன் கி. பி. 1251-ஆம் ஆண்டில் முடிசூடியவன்; எடுப்பும் இணையுமற்ற பெருவீரன். இவனுடைய ஆளுகையில் பாண்டியராச்சியம் மிகச் சீரிய நிலையை எய்திற்று. இவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் வடக்கேயுள்ள

கிருஷ்ணை என்ற பேராறுவரையிலுள்ள பலநாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. எனவே, இவனது ஆட்சி நமது தமிழகத்திலும் அதற்கப்பாலுள்ள பிறநாடுகளிலும் பரவியிருந்திருத்தல் வேண்டும். இவன் மெய்க்கீர்த்தி 'பூமலர் வளர்திகழ் திருமகள்' என்று தொடங்குகின்றது. இது சுந்தரபாண்டியனது அரிய வீரச்செயல்களையும் இவன் வென்ற நாடுகளையும், செய்த திருப்பணிகளையும் நன்கு விளக்குகின்றது. இதன் துணைகொண்டு அவற்றை ஆராய்வாம்.

முதலில், சடையவர்மன் சேரநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான்; சேரமன்னன் இவனை எதிர்த்துப் போர்புரியும் ஆற்றலின்றிப் புறங்காட்டியோடவே, மலைநாட்டைக் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்குள்ளாக்கினான்; பிறகு, சோழமன்னனை வென்று தனக்கு ஆண்டுதோறும் திறைசெலுத்திவருமாறு செய்தான்; இவன்காலத்தில் சோழமண்டலத்தில் அரசாண்டவன் மூன்றும் இராசேந்திர சோழன் என்பான்; இவன் வலிகுன்றியவனாயிருந்தமையின் பாண்டியர்க்குத் திறைசெலுத்தும் நிலையையடைந்து சிறுமையுற்றான். இவ்விராசேந்திரசோழன் காலமுதல் சோழர்கள் மிகத்தாழ்வுற்றுக் குறுநிலமன்னர் ஆயினர்.

பின்னர், போசளர் இவ்வரசனால் தாக்கப்பெற்றனர்; சோழநாட்டிற் போசளர்க்குரிய நகரமாயிருந்த கண்ணனூர்க்கொப்பம்* முற்றுகையிடப்பெற்றது; பல போசளவீரர்கள் போரிற் கொல்லப்பட்டனர்; போசளத் தண்டநாயகனாகிய சிங்கணன் முதலானோரும் கொல்லப்பட்டனர். போசளரும் மூன்றும் இராசராசசோழன் காலமுதல் தமக்குரியதாக வைத்திருந்த கண்ணனூர்க்கொப்பத்தை இழந்தார்கள். இந்நாட்களில் ஆட்சிபுரிந்த போசளமன்னன் வீரசோமேச்சுரன் என்பான். போசளரோடு நிகழ்த்திய இப்போரில் எண்ணிறந்த யானைகளையும் குதிரைகளையும் நிதிக்குவியல்களையும் சடையவர்மன் கைப்பற்றிக்கொண்டான்; பிறகு இலங்கையரசனைவென்று அவன்பால் யானைகளையும் பலவகை மணிகளையும் கப்பமாகப் பெற்றான்.

அதன்பின்னர், இவ்வேந்தன் பல்லவமன்னனாகிய கோப்பெருஞ்சிங்கன் அனுப்பிய கப்பத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவனது தலைநகராகிய சேந்தமங்கலம்† சென்று அதனை முற்றுகையிட்டுக் கைப்

* கண்ணனூர்க்கொப்பம் என்பது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் உள்ளது.

† சேந்தமங்கலம் என்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் திருவதிகைக்கு மேற்கே திருநாவலூர்க்கருகில் உள்ளது.

பற்றியதோடு அவனது யானை குதிரைகளையும் பிறசெல்வங்களையும் கவர்ந்துகொண்டான்; பின்னர், அவற்றையெல்லாம் அவனுக்கே அளித்து அவனைத் தன் ஆணைக்கடங்கி நடக்குங் குறுநில மன்னனாக்கித் திரும்பினான்.

பிறகு, இம்மன்னன் தில்லையம்பலத்துக்குச் சென்று முக்கட்பெருமானை வணங்கிக் கோயிலைப் பொன்வேய்ந்து அங்குத் துலாபாரதானம் செய்தனன்; பின்னர், திருவரங்கஞ்சென்று திருமாலையும் வணங்கிக் கோயிலையும் பொன்வேய்ந்து அங்கு முடிசூடிக்கொண்டு துலாபாரதானமுஞ் செய்தான். திருவரங்கத்தில் இவனாற் செய்யப்பட்ட திருப்பணிகளும், விடப்பட்ட நிபந்தங்களும் பலவாகும். கோயிலொழுகு என்ற வைணவநூலிலும் அச்செய்திகளைக் காணலாம்.

இங்ஙனம் தில்லையிலும் திருவரங்கத்திலுமுள்ள திருக்கோயில்களைப் பொன்வேய்ந்தமைபற்றி, இவன் 'கோயில் பொன்வேய்ந்த பெருமாள்' என்று வழங்கப்பெற்றனன். இவன் கோயில்பொன்வேய்ந்தபெருமாள் என்னும் பெயருடன் படிமங்கள் அமைப்பித்து அவற்றிற்குத் திங்கள்தோறும் தன் பிறந்தநாளாகிய மூலத்தன்று விழாக்கொண்டாடுமாறு ஏற்பாடுசெய்தான்.

இனி, இவ்வேந்தன் வாணர்களுடைய மகதநாட்டையும் கொங்கர்களுக்குரிய கொங்குநாட்டையும் தன்னடிப்படுத்தியமையும், தெலுங்கச் சோழனாகிய கண்டகோபாலனைப் போரிற்கொன்று அவனாட்சிக்குள்ளிருந்த காஞ்சிமாநகரையும் நெல்லூரையும் கைப்பற்றி நெல்லூரில் வீராபிடேகம் செய்துகொண்டமையும், பின்னர் அவன் தம்பியர்வந்து வணங்க அவர்கட்கு இராச்சியத்தை அளித்தமையும் இங்குக் குறித்தற்குரியனவாகும்.

இங்ஙனம் பலநாடுகளைவென்று தன்னடிப்படுத்தித் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி முடிமன்னனாக விளங்கிய சுந்தரபாண்டியன் 'எம்மண்டலமுங் கொண்டருளிய சுந்தரபாண்டியதேவர்' என்று வழங்கப்பெற்றனன் என்பது பல கல்வெட்டுக்களாற் புலப்படுகின்றது.

இவனுடைய வீரச்செயல்களையும் திருப்பணிகளையும் விளக்கும் பல செந்தமிழ்ப்பாக்களும் வடமொழிச் சுலோகங்களும் சிதம்பரம், திருவரங்கம், திருப்புட்குழி முதலான இடங்களிலுள்ள திருக்கோயில்களில் வரையப்பட்டுள்ளன. (செந்தமிழ்த் தொகுதி 4 பக்கங்கள் 491, 492, 514, 516, Epigraphia Indica Vol. 3, No. 2.)

இவ்வேந்தன்காலத்தில் நிலவிய பிற பாண்டிமன்னர்கள் சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் II, விக்கிரமபாண்டியன், சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் என்போர்;* இவர்கள் சுந்தரபாண்டியர்க்கு என்ன முறையினர் என்பதும், நாட்டில் எப்பகுதியை எவ்விடத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பதும் புலப்படவில்லை. இவர்களுள் வீரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்கள் பாண்டிநாட்டிலும் புதுக்கோட்டை ராச்சியத்திலும் கோயம்புத்தூர் காஞ்சி முதலான இடங்களிலும் உள்ளன. இவன் ஈழம், கொங்கு முதலியவற்றை வென்றதையும் தில்லைப்பதியிற் பல்லவனான கோப்பெருஞ்சிங்கனிடத்தில் திறை பெற்றதையும் சோழமன்னனோடு போர்புரிந்ததையும் இவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. இப்போர்ச்செயல்கள் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, முடிமன்னனாகிய சுந்தரபாண்டியனுடைய ஆணையின்படி வீரபாண்டியன் படைத்தலைமை பூண்டு இப்போர்களை நிகழ்த்தியிருத்தல்வேண்டும் என்று கொள்வதே பொருத்தமுடையது.

இனி, சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கி. பி. 1268 வரை ஆட்சிபுரிந்தனன் என்று ஒரு சாராரும் கி. பி. 1270-க்கு மேலும் ஆண்டிருத்தல்வேண்டும் என்று மற்றொரு சாராரும் கூறுகின்றனர். இதுகாறும் அரசாங்கத்தாரால் எடுக்கப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்களெல்லாம் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டாலன்றி இதுபோன்ற ஐயங்களை நீக்குதல் எளிதன்று.

மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் I:—இவன் கி. பி. 1268 முதல் கி. பி. 1311 வரையில் அரசாண்டவன். இவனைக் 'கோநேரின்மை கொண்டான்' எனவும் 'புவனேகவீரன்' எனவும் வழங்குவர். 'தேர்போல்' என்று தொடங்கும் இவனது மெய்க்கீர்த்தி இவனது வரலாற்றையறிதற்குச் சிறிதும் பயன்படாததாக இருக்கின்றது.

இவன்காலத்தில் பாண்டியராச்சியம் செழிப்புற்று உயர்நிலையிலிருந்தது. இவன் அரசாளும் நாட்களில் 'இத்தாலியா' நாட்டு 'வெனிசு' நகரத்தானாகிய 'மார்க்கபோலோ' என்பவன் பாண்டிநாட்டிற்குவந்து பலநகரங்களையும் சுற்றிப்பார்த்து இவனது ஆளுகையைப் பெரிதும் புகழ்ந்து தன் நூலில் எழுதியுள்ளான். அவன், பாண்டிநாட்டிற்குத் தான் சென்றபோது அங்குப் பாண்டியர் ஐவர்

*The Pandyan Kingdom pp. 172, 174 and 175.

ஆண்டுவந்தனர் என்றும், அவர்களுள் குலசேகரபாண்டியனே மூத்தவன் என்றும், அவன் தன் தலைநகராகிய மதுரையில்பெரும்பொருள் சேர்த்து வைத்திருந்தான் என்றும், அவனது உரிமைச் சுற்றத்தினர் சிறந்த அணிகலன்களைப் பூண்டுகொள்வது வழக்கம் என்றும், அவன் தன் இராச்சியத்தில் நடுவுநிலைமையுடன் செங்கோல்செலுத்திவந்தான் என்றும், வாணிபஞ்செய்வோராகிய பிறநாட்டுமக்களிடத்து அவன் பேரன்புடன் நடந்துவந்தமையின் அன்னோர் அவனது பாண்டிநாட்டிற்குப் போதற்குப் பெரிதும் விரும்பினர் என்றும் தன் குறிப்பில் வரைந்திருக்கின்றான்.

அந்நாட்களில், பாண்டிநாட்டிற்கு வந்த மகமதியனாகிய 'வாசப்' என்பானும் இவ்வேந்தனாட்சியை அங்ஙனமே புகழ்ந்துரைத்ததோடு இவன் தலைநகரில் ஆயிரத்திருநூறுகோடிப் பொன்னும் முத்துக்களும் வைத்திருந்தான் என்றும் குறித்துள்ளான்.

இவன்காலத்துப் போர்நிகழ்ச்சிகள், இவன் ஈழநாட்டின்மீது படையெடுத்ததும், சேரநாட்டிலுள்ள கொல்லத்தைக் கைப்பற்றியதுமேயாம்.

குலசேகரபாண்டியனும் அவன் தம்பிமார்களும் தம் படைத்தலைவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனாகிய ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் தலைமையின்கீழ் ஒரு பெரும்படையை ஈழநாட்டிற்கு அனுப்பினர். அப்படை அந்நாட்டிற் பல நகரங்களையும் கோட்டைகளையும் அழித்துப் பொருள்களைக் கொள்ளையிட்டுப் புத்ததேவரது மாண்புவாய்ந்த பல்லையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு வெற்றியுடன் பாண்டிநாட்டிற்குத் திரும்பிற்று. பாண்டியரோடு போர்புரிந்து அப்பல்லைப் பெறுதற்கு இயலாத நிலையிலிருந்த ஈழநாட்டு மன்னனாகிய மூன்றாம் பராக்கிரமபாகு என்பான் குலசேகரபாண்டியனைப் பணிந்து நட்புரிமைகொண்டு அதனைத் திரும்பப்பெற்றுச் சென்றனன்.*

இது கி. பி. 1284-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்ததாகும். இச்செய்தி இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்சத்திலும் சொல்லப்பட்டுளது. குலசேகரபாண்டியன் மலைநாட்டிலுள்ள கொல்லத்தைவென்று கைப்பற்றிக் கொண்டமையால், 'கொல்லங்கொண்டான்' என்ற பட்டமெய்தினான்.

---

* நான்காம் பராக்கிரமபாகுவினால் புத்ததேவரது பல்லிற்கு ஒரு பெருங்கோயில் பின்னர் அமைக்கப்பெற்றது. (Ancient Dekhan page 171.)

சோழநாட்டிற் பல இடங்களில் இவன் கல்வெட்டுக்கள் காணப் படுதலால் இந்நாடு முழுவதும் இவனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. அன்றியும் இவனுக்கு முன்னர் அரசாண்ட சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனது ஆளுகை யின்கீழிருந்த எல்லாநாடுகளும் இவனுடைய ஆட்சிக்கும் உட்பட்டி ருந்தன என்பது அவ்விடங்களிற்காணப்படும் இவனுடைய கல்வெட் டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

மாறவர்மன் விக்கிரமபாண்டியனும்,* சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன்† என்ற பெயருடைய இருவரும், சடையவர்மன் வீர பாண்டியனும் இவன்காலத்திருந்தனர் என்று வரலாற்று ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுகின்றனர். (The Pandyan Kingdom Page. 180.) அவர்கள் எவ்வெப்பகுதிகளை ஆண்டனர் என்பது தெரியவில்லை.

இவ்வேந்தன்காலத்தில் மாவலிவாணராயன் என்ற பட்ட முடைய பல அரசியல் தலைவர்கள் பாண்டிநாட்டில் இருந்தனர் என்று தெரிகிறது.

குலசேகரபாண்டியற்குச் சுந்தரபாண்டியன், வீரபாண்டியன் என்ற இருபுதல்வர் இருந்தனர். இவர்களுள், சுந்தரபாண்டியன் பட்டத்தரசியின் புதல்வன்; வீரபாண்டியன் காதற்கிழத்தியின் மகன். இவ்விருவருள் வீரபாண்டியனே ஆண்மையும் வீரமுமுடைய னாகி விளங்கினான். இதனையுணர்ந்த குலசேகரபாண்டியன் தனக் குப் பின் தன் இராச்சியத்தை நன்கு பாதுகாத்து ஆட்சிபுரியவல்ல அரசிளஞ்சிங்கம் வீரபாண்டியனே என்று கருதி அவனுக்கு கி. பி. 1296-ல் இளவரசுப்பட்டங் கட்டினான். இராசமாதேவியின் மகனா கிய சுந்தரபாண்டியன் தன் தந்தையின் செயலைப் பெரிதும் வெறுத் தனன். இறுதியில் கி. பி. 1310-ம் ஆண்டில் இவன் தன்தந்தையைக் கொன்று சில போர்வீரர்களின் துணைகொண்டு மதுரைமாநகரில் அரி யணை ஏறினான். இளவரசுப்பட்டங் கட்டப்பெற்ற வீரபாண்டியன் தலைநகரைவிட்டு ஓடிவிட்டான். நாற்பத்துநான்கு ஆண்டுகள் பாண்டி நாட்டைச் சிறப்புடன் அரசாண்ட குலசேகரபாண்டியன் வாழ்நாள் இங்ஙனம் முடிவுற்றது.

---

* இவனுடைய ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 1283—1296.

† முடிசூடியகாலம் கி. பி. 1276.

எட்டாம் அதிகாரம்.

கி. பி. 1310-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியர்.

மிகச் சீரிய நிலையிலிருந்த பாண்டியராச்சியம், கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தாழ்ந்த நிலையை அடையத் தொடங்கிற்று. மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் புதல்வர்கள் தம்முட் பகைகொண்டு போர்புரிந்து கொண்டிருந்தமையின் உள்நாட்டிற் குழப்பம் மிகுந்தது. அல்லாவுடீன் கில்ஜியின் படைத்தலைவனான மாலிக் காபூர் என்பான் அதனையுணர்ந்து பாண்டி நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று, பலநகரங்களைக் கொள்ளையிட்டுப் பெரும்பொருள் திரட்டிச் சென்றனன்.* பாண்டி மன்னர்கள் தம் நாட்டைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுதற்கேற்ற ஆற்றலின்றி அயலாரது படையெழுச்சியினால் அளவிலாத் துன்பத்திற்காளாயிருந்தமை அன்னோர்க்குத் திறைசெலுத்திவந்த குறுநிலமன்னரும் கலகஞ்செய்து சுயேச்சை அடைதற்கு எதுவாயிற்று. ஆகவே, பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்தே பாண்டிவேந்தர்கள் பெருமையும் வீரமும் ஒருவாறு குறையத் தொடங்கின எனலாம்.

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் ஆகிய இருவரும் மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் புதல்வர்கள் என்பதும், அவர்களுள் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், தன் மாற்றாந்தாயின் மகனும் தன்னினும் இளைஞனுமாகிய வீரபாண்டியனுக்குத் தன் தந்தை நாடாட்சி நல்கினமைபற்றித் தந்தையை வெறுத்துக் கொலைபுரிந்து கி. பி. 1310-ஆம் ஆண்டின் இடையில் அரியணையேறினன் என்பதும் முன்னரே உணர்த்தப்பட்டன. மகமதிய ஆசிரியனாகிய 'வாசப்' என்பான் இச்செய்தியைக் கூறியுள்ளனன்.† ஆனால், கல்வெட்டுக்களால் இதனை உறுதிப்படுத்துவது இப்போது இயலாததொன்றாம். ஆயினும், மற்றொரு மகமதிய ஆசிரியனாகிய 'அமீர்குசுரு' என்பான், இளவரசர்களாகிய அவ்விருவரும் பெரும்பகைகொண்டு தமக்குள் போர்புரிந்து கொண்டிருந்தனர் என்று குறித்துள்ளமை அறிதற்குரியதாகும்.‡ எனினும், அவ்விரு

---

* See South India and Her Mahammadan Invaders by Dr. S. Krishnasamy Aiyangar.

† The Pandyan Kingdom by Mr. K. A. Nilakanta Sastri Page 202.

‡ The Pandyan Kingdom by Mr. K. A. Nilakanta Sastri, Page 204.

வேந்தர்களது ஆட்சியும் பாண்டிநாட்டில் நடைபெற்றிருத்தல்வேண்டும் என்பது அங்குப் பல ஊர்களிற் காணப்படும் அவர்கள் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலப்படுகின்றது. சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் கி. பி. 1342-ஆம் ஆண்டுவரை ஆட்சிபுரிந்தனன் என்று சில கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்கள், அவன் கி. பி. 1319-முடிய அரசாண்டனன் என்று உணர்த்துகின்றன. அம்மன்னர் இருவரும் நிகழ்த்திய போரைப் பற்றிய செய்திகளையும் அதன் முடிவையும் தெளிவாக இந்நாளில் அறிதற்கியலவில்லை. அப்போரின் முடிவு எவ்வாறாயினும் அவ்விருவரும் பாண்டிநாட்டில் வெவ்வேறிடங்களில் இருந்து ஒரேகாலத்தில் ஆட்சிபுரிந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. அவர்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் அல்லாவுடீன் கில்ஜியின் படைத்தலைவனான மாலிக்காபூர் தென்னாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாம். இது கி.பி. 1310-ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் நிகழ்ந்த தென்று மகமதிய சரித்திர ஆசிரியனாகிய 'வாசப்' கூறியுள்ளான். இப்படையெழுச்சியைப் பற்றியசெய்திகளை 'அமீர்குசுரு' என்பவன் எழுதியுள்ள குறிப்புக்களால் ஒருவாறு உணரலாம்.* அந்நாளிற் பாண்டிநாடு மகமதியவீரர்களால் கொள்ளையிடப்பெற்றமையின் அது தன் செல்வத்தையும் சிறப்பையும் இழந்து வறுமையெய்தியது; நாட்டில் அமைதியாக வாழ்ந்துவந்த மக்களெல்லோரும் தம் வாழ்நாளில் என்றும் கண்டறியாத பல்வகை இன்னல்களுக்குள்ளாயினர்; அறநிலையங்களும் கோயில்களும் அழிவுற்றன. சயாவுடீன் பார்னி என்ற மற்றொரு சரித்திராசிரியன், குலசேகரபாண்டியன் புதல்வரிருவருடைய செல்வங்களையும் மாலிக்காபூர் கொள்ளை கொண்டு வெற்றியுடன் டில்லிமாநகருக்குத்திரும்பிச்சென்றானென்று குறித்துள்ளனன்.† இவற்றால், பாண்டிநாடு அந்நாளில் எத்தகைய துன்பநிலையில் இருந்தது என்பதை எளிதில் உணரலாம்.

பாண்டிமன்னர் நிலைமையினையும் உள்நாட்டில் நேர்ந்த குழப்பங்களையும் நன்குணர்ந்த சேரமன்னனாகிய இரவிவர்மன் குலசேகரன் என்பவன் பாண்டியராச்சியத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்று சிலபகுதிகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனன். இவனது கல்

* See South India and her Mahammadan Invaders by Dr. S. Krishnasamy Aiyangar.

† The Pandyan Kingdom by Mr. K. A. Nilakanta Sastri, Page 207.

வெட்டுக்கள் சோழமண்டலத்திலும் தொண்டைமண்டலத்திலும் சில ஊர்களிற் காணப்படுகின்றன.* அக்கல்வெட்டுக்களில் இவன் வீரபாண்டியனையும் சுந்தரபாண்டியனையும் வென்ற செய்தி குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நிலையில், பாண்டியராச்சியத்தில் நிலவிய குறுநிலமன்னர்களும் திறைமறுத்துத் தனியரசுபுரியத் தொடங்கினார்கள். அங்ஙனம் சுயேச்சையாகத் தம் நாட்டை ஆட்சிபுரியத் தொடங்கியவர்கள் தொண்டைமண்டலத்துப் படைவீட்டு இராச்சியத்துச் சம்புவராயர்களும்† பாண்டிநாட்டிலிருந்த வாணாதிராயர்களும் ஆவர். ஆகவே, குலசேகரபாண்டியன் ஆட்சியில் மிகச்சிறந்த நிலையிலிருந்த பாண்டியராச்சியம் அவன் புதல்வர்கள் ஆளுகையிற் பலவகையிலும் தாழ்வுற்றமை உணரற்பாலது.

வீரபாண்டியன் தனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் தலைநகராகிய மதுரையை மகமதியத்தலைவனான ஜலாலுதீன் அஹ்ஸன்ஷா என்பவனிடம் இழந்துவிட்டு வேறிடஞ்சென்றான். இத்தலைவன் டில்லிமாநகரிலிருந்து மகமது துக்ளக் என்னும் அரசனால் தென்னாட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டவன். இவன் பாண்டிய அரசை வென்று அவனது நாட்டையுங் கவர்ந்துகொண்டு டில்லிமன்னன் பிரதிநிதியாக மதுரையிலிருந்து அரசாளவுந் தொடங்கினான். சிலகாலங் கழித்துப் பின்னர், இவன் டில்லிவேந்தனுடைய தொடர்பை முழுவதும் ஒழித்துவிட்டு மதுரையில் அரசு செலுத்திவந்தான். பாண்டிநாட்டில் மகமதியரது ஆளுகை கி. பி. 1330-ஆம் ஆண்டிற் கணித்தாகத் தொடங்கி, கி. பி. 1377 வரையில் நடைபெற்றது. ஜலாலுதீனுக்குப் பிறகு அங்கு அரசாண்ட மகமதியத் தலைவர்கள் அலாவுதீன் உடௌஜி, குட்புதீன், கியாத்துதீன், நாசிருதீன், அடில்ஷா, பக்ருதீன், முபாரக்ஷா, அலாவுதீன் சிக்கந்தர்ஷா என்போர்.‡ இவர்களுள் சிலர், தம்பேரால் பொன்னாணயங்களும் வெளியிட்டுள்ளனர். இவர்கள் ஆளுகையைக் குறிக்கும் இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் புதுக்கோட்டை இராச்சியத்திலுள்ள இராங்கியம், பனையூர் என்ற ஊர்களில்

---

* Annual Report on South Indian Epigraphy for 1926—27, Part II, para 68.

† தமிழ்ப் பொழிலிரண்டாந்துணரில் (பக்கம் 142-150) யானெழுதியுள்ள 'சம்புவராயமன்னர்' என்ற கட்டுரையால் இவர்கள் வரலாற்றை அறியலாம்.

‡ See South India and her Mahammadan Invaders by Dr. S. Krishnasamy Aiyangar.

உள்ளன. (Inscriptions of the Pudukkottai State Nos. 669 & 670.) இவர்கள் ஆண்டகாலங்களில் உள்நாட்டுக் கலகங்கள் மிகுந்திருந்தமையின் மக்களெல்லோரும் அல்லல் வாழ்க்கையுடையோராயிருந்தனர். (Do. Ins. 454 & 667.) அப்போது பல திருக்கோயில்கள் கொள்ளையிடப்பெற்றதோடு வழிபாடும் ஆண்டுவிழாவும் இன்றிப் பலஆண்டுகள் மூடப்பட்டிருந்தன என்று சில கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.* சமயக்கொள்கைபற்றிப் பொதுமக்கள் பல்வகைத் துன்பங்களுக்கும் ஆளாயினர் என்பது மகமதிய சரித்திர ஆசிரியனாகிய இபின் பாதூதா (Ibn Batuta) வின் குறிப்புக்களால் தெரிகிறது. (See South India and her Muhammadan Invaders.)

மகமதியரது ஆட்சிக்காலத்தில் பாண்டிநாட்டில் சில பாண்டிய அரசர்களும் இருந்தனர். அவர்கள், மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் (1314-1346.) சடையவர்மன் பராக்கிரமபாண்டியன் (1315-1347) மாறவர்மன் வீரபாண்டியன் (1334—1380.) மாறவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியன் (1335—1352) என்போர். (The Pandyan Kingdom by Mr. K. A. Nilakanta Sastri, pages 246 & 247) அவர்கள் கல்வெட்டுக்கள் பாண்டிநாட்டிற் பல இடங்களிற் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அந்நாட்டில் எவ்வெவ்வூர்களிலிருந்து எவ்வெப்பகுதிகளை அவர்கள் ஆண்டுவந்தனர் என்பது நன்கு புலப்படவில்லை. அவர்கள் மகமதியராளுகைக்கு அடங்கியிருந்தனர் என்பது ஒருதலை. எனினும், தம் நாட்டில் நடைபெற்றுவந்த அயலாரது கொடிய ஆட்சியையும் அதனால் மக்கள் எய்திய எல்லையற்ற துன்பங்களையும் ஒழித்தற்கு அன்னோர் முயன்றும் இருக்கலாம். அம்முயற்சி பயன்படவில்லைபோலும். அத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட்டுழைத்த போசளமன்னனாகிய மூன்றாம் வீரவல்லாளதேவனும் ஊழ்வலியால் வெற்றிபெறாது போர்க்களத்தில் உயிர்துறந்தது அறியத்தக்கது.†

இந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேள்வியுற்ற விஜயநகரவேந்தனாகிய குமாரகம்பண்ணன் பெரும்படையைத் திரட்டிக்கொண்டு தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தான். அவன் படையெடுத்து வந்தது, மதுரைமாநகரில் நிலைபெற்றிருந்த மகமதியராட்சியை ஒழித்து மக்களையும் சமயங்களை

---

* Inscription No. 322 of 1927; Ins. Nos. 80 and 81 of 1927 (Annual Report on South Indian Epigraphy for 1926—27.)

† Mysore Gazetteer Vol. II, Part II, Page 1405.

யும் பாதுகாத்தற்கேயாகும். குமாரகம்பண்ணனது தென்னாட்டுப் படையெழுச்சி கி. பி. 1364-ஆம் ஆண்டிற்கு அணித்தாக நிகழ்ந்த தென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.* இப்படையெழுச்சியைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுக்களும் தமிழ்நாட்டிற் சில ஊர்களில் உள்ளன. விஜயநகரவேந்தனது படையெழுச்சியினால் தென்னாட்டில் மகமதியராட்சி ஒருவாறு நிலைகுலைந்தது எனலாம். ஆயினும், அவர்கள் ஆட்சி கி. பி. 1377 வரையில் மிகத்தளர்ச்சியுற்ற நிலையிலாதல் அங்கு நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது அந்நாட்டிற் கிடைத்துள்ள சில மகமதிய நாணயங்களால் வெளியாகின்றது. மகமதியர்களை வென்ற விஜயநகரமன்னன் பாண்டியர்களுள் எவ்வரசனிடத்தில் அந்நாட்டை ஒப்பித்துச் சென்றான் என்பது புலப்படவில்லை. ஆயினும், அவன் பாண்டியர்க்கு உற்றுழி உதவுமாறும் அறநிலையங்களைப் பாதுகாத்துவருமாறும் சில தலைவர்களைப் பாண்டிநாட்டில் ஆங்காங்கு அமர்த்திச் சென்றனன். அத்தலைவர்களும் பாண்டிய ராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு தாமே அரசாளவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் காலங்கருதிக்கொண்டிருந்தனர். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலும் பாண்டிய அரசர்கள் கல்வெட்டுக்கள் மதுரைஜில்லாவிற் காணப்படவில்லை; திருநெல்வேலிஜில்லாவில் மாத்திரம் அவர்கள் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. ஆகவே, பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அவர்கள் தம் தலைநகராகிய மதுரையையும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள நாட்டையும் இழந்து திருநெல்வேலி ஜில்லாவிற்குச் சென்று தங்கியிருந்தனராதல் வேண்டும்.

இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் கி. பி. 1453-ஆம் ஆண்டில் வரையப்பெற்றுள்ள ஒரு கல்வெட்டு, 'மகாபலி வாணதரையர் சீர்மையான மதுரைமண்டலம்' என்று கூறுகின்றது. (Travancore Archaeological Series, Vol. I, page 46.) அன்றியும், பாண்டியர் ஆட்சிக்காலங்களில் அன்னோர்க்குத் திறை செலுத்திவந்த குறுநிலமன்னர்களான மாவலிவாணாதிராயர்கள் தம்மை 'மதுராபுரிமகாநாயகன்' எனவும் 'பாண்டிய குலாந்தகன்' எனவும் கி. பி. 1483-ல் சிறப்பித்துக் கூறிக்கொண்டமை புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் நெக்கோணம் என்ற ஊரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது. (Inscriptions of The Pudukkottai State, No. 672.) இவற்றால் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் மதுரை

---

* The Pandyan Kingdom by Mr. K. A. Nilakanta Sastri, page 244.

யிலிருந்து அரசுசெலுத்தியவர்கள் வாணாதிராயர்கள் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. பாண்டியர்கள் மிகத் தளர்ச்சியெய்தியிருந்த நாட்களில் இவ்வாணாதிராயர்கள் அவர்களைப் போரில்வென்று அன்னோர் தலைநகராகிய மதுரையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டதோடு அதனைச் சூழ்ந்துள்ள நாட்டைத் தாமே சுயேச்சையாக ஆட்சிபுரியவும் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் 'பாண்டியகுலாந்தகன்'* என்று தம்மைச் சிறப்பித்துக் கூறிக்கொள்வது ஒன்றே, பாண்டியரிடத்து இன்னோர்கொண்டிருந்த பெரும்பகைமையை நன்குவிளக்கா நிற்கும். அன்றியும், புதுக்கோட்டை நாட்டில் குடுமியான்மலையில் உள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்கள், பாண்டியர்கள் வாணாதிராயர்களிடம் தோல்வியுற்று வேற்றிடம் சென்றனர் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன.† மதுரைமாநகரினின்றும் நீங்கியபின்னர், அவர்கள் தென்பாண்டி நாட்டை அடைந்து அங்கு அரசுசெலுத்தி வந்தனரென்பது பல கல்வெட்டுக்களாற் புலப்படுகின்றது. அவர்கள் ஆளுகையும் அங்குப் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையில்நடைபெற்றமை அறிந்துகொள்ளுதற்குரியதாகும்.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

தென்பாண்டிநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த பிற்காலப் பாண்டியர்கள்.

கி. பி. பதினான்காம்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிமுதல் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரையில் தென்பாண்டி நாட்டிற் சில பாண்டிய அரசர்கள் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர். அவர்கள் கல்வெட்டுக்களும்

---

* Inscription of The Pudukkottai State, No. 672.

† மால்விட்ட படைதுரந்து வடுகெறிந்த மகதேசன் வடிவேல் வாங்கக்
கால்விட்ட கதிர்முடிமே லிந்திரனைப் புடைத்ததுமுன் கடல்போய்
[வற்ற
வேல்விட்ட தொருதிறலு முகிலிட்ட தனிவிலங்கும் வெற்பி லேறச்
சேல்விட்ட பெருவலியு மாங்கேவிட் டு (?) நடந்தான் தென்னர்
[கோவே.

(Inscriptions of The Pudukkottai State, No. 653.)

இழைத்த படியிதுவோ வெங்கணு வென்றென்
றழைத்த வழுகுர லேயால்—தழைத்தகுடை
மன்னவர்கோன் வாணன் வடிவேலால் தோற்றுடைந்த
தென்னவர்கோன் போன திசை.

(Do. No. 678.)

செப்பேடுகளும் அன்னோர் பெயர்களை உணர்த்துமளவிலுள்ளனவே யன்றி வரலாற்றுண்மைகளை விளக்கக்கூடியனவாக இல்லை. அவர்கள் தலைநகர் யாது என்பதும் நன்கு தெரியவில்லை. ஆயினும், கொற்கை, தென்காசி, கரிவலம்வந்தநல்லூர் ஆகிய ஊர்கள் அவர்கள் தலைநகரங்களாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரப் படுகின்றது.

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் தென்பாண்டி நாட்டில் அரசுசெலுத்திய பாண்டியர்களுள், பராக்கிரமபாண்டியன் என்ற பெயருடையார் மூவர் இருந்தனர்.* அம்மூவருள் கி. பி. 1387ல் திருக்குற்றாலத்தில் திருப்பணிபுரிந்தவன் ஒருவன்; கி.பி. 1384 முதல் 1415 வரையில் அரசாண்டவன் மற்றொருவன்; கி. பி. 1401 முதல் 1434 வரையில் ஆட்சிபுரிந்தவன் மற்றையோன். அன்றியும், அக்காலப்பகுதியில் சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன், சடையவர்மன் விக்கிரமபாண்டியன் என்ற வேறிரண்டு மன்னரும் இருந்தமை அறியத்தக்கது. இவர்களுள், குலசேகரபாண்டியன் கி. பி. 1395-ல் பட்டம் பெற்றவன். இவன் கல்வெட்டொன்று கரிவலம்வந்தநல்லூரில் உள்ளது. அஃது இவ்வேந்தனது ஆணைத்திருமுகமாகும்.† விக்கிரமபாண்டியன் கி. பி. 1401 முதல் 1422 வரையில் அரசுசெலுத்தியவன். இவன் கல்வெட்டுக்கள் திருக்குற்றாலத்திலும் திருப்புத்தூரிலும் உள்ளன.‡ இவர்கள் எல்லாரும் தென்பாண்டிநாட்டில் எவ்வெவ்விடங்களிலிருந்து எவ்வெப்பகுதிகளை ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பது புலப்படவில்லை.

சடையவர்மன் பராக்கிரமபாண்டியன் :—பிற்காலப் பாண்டியர்களுள் இவ்வேந்தன் மிகுந்த பெருமை வாய்ந்தவனாவன். இவன் கி.பி. 1422 முதல் 1463 வரையில் அரசாண்டவன்; செந்தமிழ்ப்புலமையும் வடமொழிப் பயிற்சியும் உடையவன். இவனைப் பொன்னின் பெருமாள் § எனவும் மானகவசன் ‖ எனவும் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளனர். தென்காசிக்கோயிலிலுள்ள 'பூமிசைவனிதை நாவினிற்

---

* The Pandyan Kingdom p p. 246 and 248.

† Travancore Archaeological Series Vol. I. Page 45.

‡ The Pandyan Kingdom, page 248.

§ Travancore Archaeological Series, Vol. I. p. 97.

‖ Do.

பொலிய' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி* இவனது போர்ச் செயல்களையும் திருப்பணிகளையும் குணச்சிறப்பையும் நன்கு விளக்குகின்றது.

தென்னன், சங்கரநயினார்கோயில், திருக்குற்றாலம், முதலைக் குளம், விரகேரளப்புதூர் முதலான ஊர்களில் தன் பகைஞரைப் போரில் வென்று புகழெய்தினான் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. இவன் திருக்குற்றாலப் போரில் சேரனை வென்றான் என்பது, தளவாய் அக்கிரகாரச் செப்பேடுகளால் வெளியாகின்றது.†

இவன் விந்தனூர்‡ முதலான ஐந்து ஊர்களில் அகரங்கள் அமைத்து அந்தணர்களுக்கு அளித்தமையும், திருக்குற்றாலம் திருப்புடைமருதூர் இவற்றிலுள்ள சிவாலயங்களில் மண்டபங்கள் அமைத்தமையும், திருநெல்வேலியில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு அர்த்தயாம வழிபாட்டிற்கு நிபந்தங்கள் விட்டமையும், இவன் மெய்க்கீர்த்தியால் அறியப்படுஞ் செய்திகளாம்.

இற்றைநாளிலும் காண்போர் கண்களைக் கவரும் சிற்பநுட்பமும் வனப்பும் வாய்ந்த தென்காசிப் பெருங்கோயிலை இவ்வேந்தன் எடுப்பித்தது இவனது சிவபக்தியின் மாண்பினை இனிது புலப்படுத்தாநிற்கும். இவ்வாலயத்திற்கு நாள் வழிபாட்டிற்கும் ஆண்டு விழாவிற்கும் தேவதான இறையிலியாகப் பல ஊர்கள் இவ்வரசனால் அளிக்கப்பெற்றுள்ளன.§ சிவபெருமான், ஒருநாள் இவ்வரசன் கனவில் தோன்றி வடகாசியிலுள்ள தம் திருக்கோயில் அழிவுற்ற நிலையிலிருத்தல்பற்றிச் சித்திராநதியின் வடகரையில் தென்காசியும் அதில் ஓர் ஆலயமும் அமைக்குமாறு கூறியருளியதே, இதனை இவன் கட்டுவித்தமைக்குக் காரணமாகும். இச்செய்தி, தென்காசிக் கோயிற் கோபுரத்தின் முன்னர் நிற்கும் ஒரு கற்றூணில் வரையப் பட்டுள்ளது.|| இக்கோயிலின் திருப்பணி முடிவுபெறுதற்குப்

---

* Travancore Archaelogical Series Vol. I. p. 91.

† Do. pp. 126 and 133.

‡ செங்கோட்டைத் தாலூகாவிலுள்ள இவ்விந்தனூர்க்குப் பராக்கிரம பாண்டியச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பெயரும் முற்காலத்தில் இருந்ததை உணரத்தக்கது.

§ Travancore Archaeological Series, Vol. I, pp. 91, 92, 93 and 101.

|| Do. Do. pp. 99 and 100.

பதினேழாண்டுகள் ஆயின என்பது அக் கல்வெட்டால் தெரிகிறது. ஆனால் இவன் தொடங்கிய ஒன்பதுநிலைக் கோபுரத்திருப்பணி மாத்திரம் இவனாட்சியில் முடிவெய்தவில்லை. இவ்வாலயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன்பால் இவன் கொண்டிருந்த பத்தி அளவிட்டு உரைக்கத் தக்கதன்று. எத்தகைய குறைகளுமின்றி இக்கோயிலைப் பாதுகாத்துவருமாறு சிவனடியார்களையும் தன் வழித்தோன்றல்களையும் இம்மன்னன் வேண்டிக்கொண்டிருப்பது குறிப்பிடற்பாலதாகும். அவ்வேண்டுகோளும் சில செந்தமிழ்ப் பாடல்களாக உள்ளது. கன்னெஞ்சமுடையாரையும் உருக்கும் இயல்புடையனவும், எங்கிலையினரையும் பிணிக்குந்தன்மை வாய்ந்தனவும் ஆகிய அப்பாடல்கள் இவ்வரசன் இயற்றியனவேயாகும். அவற்றைத் தென்காசிக்கோயிற் கோபுரத்தில் இன்றும் காணலாம்.* இப்பெருங்கோயிலில் பிற்காலப் பாண்டியர்கள் எல்லோருக்கும் முடிசூட்டுவிழாநடைபெற்றுவந்தமை உணரற்பாலதாகும்.

இவன் தன் ஆட்சியில் விசுவநாதப்பேரேரி என்ற பெயருடைய ஏரி ஒன்று வெட்டுவித்திருப்பது குடிகளது நலத்தின்பொருட்டு இவன் புரிந்த அரிய செயல்களுள் ஒன்றாகும்.† சிவபத்தியிலும்

---

* 1. 'மனத்தால் வகுக்கவு மெட்டாத கோயில் வகுக்க முன்னின்
றெனைத்தான் பணிகொண்ட நாதன்றென் காசியை யென்று [மண்மேல்
நினைத்தாத ரஞ்செய்து தங்காவல் பூண்ட நிருபர்பதந்
தனைத்தாழ்ந் திறைஞ்சித் தலைமீதி யானுந் தரித்தனனே.

2. ஆரா யினுமிந்தத் தென்காசி மேவும்பொன் னாலயத்து
வாராத தோர்குற்றம் வந்தாலப் போதங்கு வந்ததனை
நேராக வேயொழித் துப்புரப் பார்களை நீதியுடன்
பாரா ரறியப் பணிந்தேன் பராக்ரம பாண்டியனே.

3. சேலே றியவயற் றென்காசி யாலயந் தெய்வச்செய
லாலே சமைந்ததிங் கென்செய லல்ல வதனையின்ன
மேலே விரிவுசெய் தேபுரப் பாரடி வீழ்ந்தவர்தம்
பாலேவல் செய்து பணிவன் பராக்ரம பாண்டியனே.

4. சாத்திரம் பார்த்திங் கியான்கண்ட பூசைகள் தாம்நடத்தி
யேத்தியன் பால்விசுவ நாதன்பொற் கோயிலென் றும்புரக்க
பார்த்திபன் கொற்கைப் பராக்ரம மாறன் பரிவுடனங்
கோத்திரந் தன்னிலுள் ளார்க்கு மடைக்கலங் கூறினனே.

Travancore Archaeologial Series, Vol. I, pp 96&97

† 'நாம் நவமாகக்கண்ட விசுவநாதப்பேரேரிக்குப் பெருநான்கெல்லையாவது'—Travancore Archaeological Series Vol. I. page 51.

செங்கோன் முறையினும் சிறந்துவிளங்கிய இவ்வேந்தன் கி. பி. 1463-ல் விண்ணுலகடைந்தான்.*

சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன்:—பராக்கிரமபாண்டியன் தம்பியாகிய இவ்வரசன் கி. பி. 1429 முதல் 1473 வரையில் ஆட்சி புரிந்தவன். எனவே, இவன் தன் தமையனுடன் சேர்ந்து தென்பாண்டிநாட்டை அரசாண்டவனாதல் வேண்டும். பராக்கிரமபாண்டியன் காலத்தில் தொடங்கப்பெற்று முடிவுபெறாமலிருந்த ஒன்பது நிலைக் கோபுரத்திருப்பணியை இவன் முடித்தமை அறிதற்குரியதாகும். †

அழகன்பெருமாள் பராக்கிரமபாண்டியன்:—இவன் சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் புதல்வன்; கி. பி. 1473 முதல் 1506 வரையில் அரசுசெலுத்தியவன். இவன் காலத்தில் பராக்கிரமபாண்டியனான குலசேகரதேவன் என்ற வேறொரு மன்னன் இருந்தனன் என்பது சில கல்வெட்டுக்களாற் புலப்படுகின்றது. ‡ அவன் கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. 1479 முதல் 1499 வரையில் உள்ளன. அவன் யாவன் என்பது தெரியவில்லை.

இனி, அபிராமபராக்கிரமபாண்டியன், ஆகவராமன் என்ற உடன்பிறப்பினர் இருவர் இருந்தமை, புதுக்கோட்டைச் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது. § இவர்களைப்பற்றிய செய்திகள் கிடைத்தில.

சடையவர்மன் சீவல்லபபாண்டியன்:—இவன் ஆகவராமன் புதல்வன்; கி. பி. 1534 முதல் 1543 வரையில் அரசாண்டவன்.

---

* இவ் வேந்தன் வானுலகெய்தியஞான்று ஒரு புலவர் பாடிய பாடல் தென்காசிக் கோயிலிற் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. அஃது அடியில்வருமாறு:

கோதற்ற பத்தி யறுபத்து மூவர்தங் கூட்டத்திலோ
தீதற்ற வெள்ளிச் சிலம்பகத் தோசெம்பொ னம்பலத்தோ
வேதத் திலோசிவ லோகத் திலோவிசுவ நாதனிரு
பாதத் திலோசென்று புக்கான் பராக்ரம பாண்டியனே.

Travancore Archaeological Series, Vol. I, page 97.

† Travancore Archaeological Series Vol. I, page 103.

‡ Do. 60.

§ Do. 83.

9

இவனுக்கு 'இறந்தகாலமெடுத்தவன்'* 'பாண்டியராச்சிய தாபனாசாரியன்'† என்ற பட்டங்களுமுண்டு. இவன்காலத்தில் திருவாங்கூர் இராச்சியத்திலிருந்த உதயமார்த்தாண்டவர்மன் என்ற சேரமன்னன் ஒருவன், தென்பாண்டிநாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். அச்சேரன் கல்வெட்டுக்கள் பிரமதேசம், சேரமாதேவி, அம்பாசமுத்திரம், களக்காடு ஆகிய ஊர்களில் உள்ளன.‡ ஆகவே, இப்பகுதி அவனது ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது திண்ணம். தன் நாட்டை இழந்த சீவல்லபபாண்டியன், விசயநகரவேந்தனாகிய அச்சுததேவராயனிடம் முறையிடவே, அவனும் பெரும் படையோடு தென்னாட்டிற்குவந்து உதயமார்த்தாண்டவர்மனைப் போரில்வென்று அவன் கைப்பற்றியிருந்த தென்பாண்டிநாட்டைப் பிடுங்கிப் பாண்டியற்குக் கொடுத்தனன்.§ விசயநகரவேந்தன் இங்ஙனம் விரைந்து செய்தமைக்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. அது, சேரமன்னன் சில ஆண்டுகள் அவனுக்குக் கப்பஞ்செலுத்தாதிருந்தமையேயாம்.

அச்சுததேவராயன் இத்தகைய அரிய உதவிபுரிந்தமைபற்றிச் சீவல்லபன் தன் மகளை அவனுக்கு மணஞ்செய்துகொடுத்துமகிழ்ச்சியுற்றான்.|| இந்நிகழ்ச்சியினால் பாண்டியர்குலத்திற்குப் பழையபெருமையும் சிறப்பும் மீண்டும் உண்டாகுமாறு தான் செய்துவிட்டதாக எண்ணி 'இறந்தகாலமெடுத்தவன்' 'பாண்டியராச்சிய தாபனாசாரியன்' என்ற பட்டங்களை இவன் புனைந்துகொண்டனன்போலும்.

சடையவர்மன் பராக்கிரம குலசேகரபாண்டியன்:— இவன் அபிராமபராக்கிரமபாண்டியனுடைய முதற்புதல்வன். இவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. 1543 முதல் 1552 வரையில் உள்ளன. இவனைப்பற்றி யாதும் தெரியவில்லை.

நெல்வேலிமாறன் :— இவன் அபிராமபராக்கிரமபாண்டியனுடைய இரண்டாவது புதல்வன்; கி. பி. 1552 முதல் 1564 வரையில் ஆட்சிபுரிந்தவன். இவனுக்கு வீரபாண்டியன், குலசேகரபாண்டி

---

* Travancore Archaeological Series, Vol. I, page 47.
† Do. Do. 54.
‡ Do. Do. 55.
§ Do. Do.
|| Do. Do. 56.

யன், பொன்னின்பாண்டியன், தர்மப்பெருமாள், அழகன்பெருமாள் என்ற வேறு பெயர்களுமுண்டு. இவன் புலவர்கள் பாடிய வீர வெண்பாமாலைகொண்டவன் என்று தென்காசியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.*

சடையவர்மன் அதிவீரராமபாண்டியன்:—இவன் நெல்வேலிமாறன் முதல்மகன்; கி. பி. 1564 முதல் 1604 வரையில் அரசுசெலுத்தியவன். இவனை அழகன் சீவலவேள் எனவும் வழங்குவர். தன் தந்தையாகிய நெல்வேலிமாறனை நினைவுகூர்தற்பொருட்டுத் தென்காசியில் குலசேகரமுடையாராலயம் ஒன்றை இவன் எடுப்பித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும்.† இதன் அண்மையில் இவன் எடுப்பித்த விண்ணகரம் ஒன்றும் உளது. இவன் செந்தமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்துவிளங்கியவன் என்பது இவன் பாடியுள்ள சில தமிழ்நூல்களாற் புலப்படுகின்றது.

வடமொழியில் ஹர்ஷன் இயற்றியுள்ள நைஷதம் என்ற நூலை இவன் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடியுள்ளான். அது நைடதம் என்று வழங்கப்படுகிறது. அந்நூலை மொழிபெயர்த்தற்கு இவனுக்கு உதவிபுரிந்தவர் நைஷதம் இராமகிருஷ்ணர் என்ற வடமொழிப்புலவர் ஆவர்.‡ இவ்வேந்தன் பாடியுள்ள பிறநூல்கள் கூர்மபுராணம் வாயுசங்கிதை காசிகாண்டம் இலிங்கபுராணம் நறுந்தொகை என்பன. இவன் சிவபெருமானிடத்தில்மிகுந்த ஈடுபாடுடையவனாக ஒழுகிவந்தனன் என்பது இவன் இயற்றியுள்ள சைவபுராணங்களால் நன்குவிளங்கும்.

வரதுங்கராமபாண்டியன்:—இவன் பராக்கிரம குலசேகரபாண்டியனுடைய இரண்டாவது மகன்; கி. பி. 1588-ல் முடிசூட்டப்பெற்றவன். அபிராமசுந்தரேசுவரன் எனவும் வீரபாண்டியன் எனவும் செப்பேடுகளில் இவன் குறிக்கப்பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது || அதிவீரராமபாண்டியனாட்சிக் காலத்தில் தென்பாண்டிநாட்டிற் சில பகுதிகளைக் கரிவலம்வந்தநல்லூரிலிருந்து இவன் அரசாண்டவனாதல் வேண்டும் என்பது சில குறிப்புக்களால் அறியப்படுகின்றது.§

---

* Travancore Archaeological Series, Vol. I, Ins. No. VII.

† Do. Do. page 50.

‡ Do. Do. 85.

|| Do. Do. 115 & 133.

§ Do. Do. 125

இவன் வில்லவனை வென்றானென்றும் வல்லமெறிந்தானென்றும் தென்காசியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.* இவனால் வென்றடக்கப் பெற்ற சேரமன்னன் யாவன் என்பதும் வல்லத்தில் இவன் யாருடன் போர் புரிந்தான் என்பதும் புலப்படவில்லை.

அதிவீரராமபாண்டியனைப் போல் இவ்வேந்தனும் தமிழ்மொழியில் பெரும்புலமை படைத்தவன் என்பது இவன் இயற்றியுள்ள தமிழ்நூல்களால் நன்கு துணியப்படும். அவை, பிரமோத்தரகாண்டம், கருவைக் கலித்துறையந்தாதி, கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி கருவை வெண்பா அந்தாதி என்பன.† இவனும் சிவபெருமானிடத்து ஒப்பற்ற பத்தியுடையவனாயிருந்தனன் என்பது இவனியற்றிய நூல்களால் இனிது புலனாகும்.

அதிவீரராமபாண்டியற்குச் சுவாமிதேவரும் வரதுங்கராமபாண்டியற்கு வேம்பற்றூர் ஈசானமுனிவரும் ஞானாசிரியர்களாக இருந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது இவர்கள் தம் நூல்களிற் கூறியுள்ள குருவணக்கங்களாற் பெறப்படுகின்றது.

வரகுணராம குலசேகரபாண்டியன்:—கி. பி. 1613-ல் முடிசூட்டப் பெற்ற இவ்வேந்தன் முன்னவர்களுக்கு யாது முறையுடையான் என்பது தெரியவில்லை. இவன் வேதவிதிப்படி வேள்வி புரிந்தவன். இதுபற்றியே இவன் குலசேகரசோமாசியார் என்று வழங்கப்பெற்றமை குறித்தற்குரியதாகும்.‡ கி. பி. 1748-ல் இருந்த மற்றொரு பாண்டியன், இவனைப்போலவே வரகுணராமபாண்டிய குலசேகர

---

* பற்றலர்மண் கொள்ளும் பணிந்தார்க் கரசளிக்குங்
கொற்ற முயர்க்குமறங் கூறுமே—விற்றடந்தோள்
வில்லவனை வென்றுகொண்ட வீரமா றன்செழியன்
வல்லமெறிந் தானேந்து வாள்.

திருநெல்வேலிஜில்லாவிலுள்ள தென்காசியில் வாழ்ந்த கலியன் கவிராயர் என்பவர் வரதுங்கராமபாண்டியன் முடிசூட்டு விழாவில் நாண்மங்கலமும் குடைமங்கலமும் வாண்மங்கலமும் பாடி அரசனைப் பாராட்டியுள்ளனர். அவற்றுள் இப்பாடல் வாண்மங்கலமாகும். ('கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சில தமிழ்ப்புலவர்கள்' என்ற எனது கட்டுரையில் இவற்றைக் காணலாம்:— செந்தமிழ்த் தொகுதி 29, பக்கங்கள் 291-296.)

† இவ்வந்தாதிகள் அதிவீரராமபாண்டியனால் பாடப்பெற்றவை என்பர். அது தவறாகும்.

‡ Travancore Archaeological Series, Vol. I. page 148.

தேவதீட்சிதர் என்று தன்னைச் சிறப்பித்துக்கொண்டமை ஈண்டு உணரற்பாலது. ஆகவே, பிற்காலப் பாண்டியர்களுள் சிலர் சோமாசியார், தீட்சிதர் என்றபட்டங்கள் புனைந்துகொண்டு அவற்றால் தம்மைப் பெருமைபடுத்திக்கொள்ள விரும்பினர் என்பது வெளியாதல் காண்க.

இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த பாண்டியர்களுள் பெரும்பாலோர் விசயநகர வேந்தர்கட்குக் கப்பஞ்செலுத்திவந்த குறுநிலமன்னரேயாவர். இங்ஙனம் குறுநிலமன்னராயிருந்த பாண்டியர் இறுதியில் ஜமீன்தார் நிலைமை எய்தித் தென்பாண்டிநாட்டில் ஓர் ஊரில் இருந்து வருவாராயினர்.

நம் தமிழகத்தின் தென்பகுதி தம்பெயரால் என்றும் நின்று நிலவுமாறு சரித்திரகாலத்திற்கு முன்தொடங்கிப் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரையில் அங்கு ஆட்சிபுரிந்துவந்த தமிழ்வேந்தர்களான பாண்டியர்கள் தம்நாட்டை இழந்து சிறுமையுற்றுச் சீர்குலைந்தமை காலவேறுபாட்டினால் நிகழ்ந்த மாறுதலேயாம். ஆயினும், அவர்களுடைய மாரியன்ன வரையாவண்மையால் வெளிவந்துள்ள எடுப்பும் இணையுமற்ற தமிழ்நூல்கள் நம்மனோர்பண்டைப் பெருமையினை எந்நாட்டினர்க்கும் அறிவுறுத்தும் அரும்பெரு நிதியமாகவும் அறிவுச்சுடர்கொளுத்தி நமது அகவிருள் போக்கும் செஞ்ஞாயிறாகவும் அமைந்து அன்னோரை நினைவு கூர்தற்கு ஏற்ற கருவிகளாக நிலைபெற்றிருப்பது மகிழ்தற்குரியதாகும்.

பத்தாம் அதிகாரம்.

பாண்டியர் அரசியல்.

இனி, பாண்டியர் அரசியல் முறைகளை விளக்குவாம். பழைய தமிழ் நூல்களாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியப்படும் அரசியல் முறைகள் எல்லாம் நம் தமிழகத்தில் முற்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த தமிழ் மூவேந்தர்க்கும் உரியனவேயாகும். ஆயினும், அம்முறைகள் பாண்டியர்க்கும் உரியனவாயிருத்தல்பற்றி அவற்றை ஈண்டு ஆராய்ந்து சுருங்கிய முறையில் விளக்குதல் பொருத்தமுடைத்து.

I. பாண்டிமண்டலத்தின் உட்பிரிவுகள்:—பாண்டி வேந்தர்கள் தம் ஆணைசெல்லுமாறு தொன்றுதொட்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்த பாண்டிமண்டலம் என்பது மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் ஆகிய

மூன்று ஜில்லாக்களேயும் புதுக்கோட்டை நாட்டில் வெள்ளாற்றுக்குத் தெற்கிலுள்ள பகுதியையும் தன்னகத்துக்கொண்டு விளங்கிய நிலப்பரப்பாகும். இது, பரந்த நிலப்பரப்பினையுடையதாயிருந்ததின் எவ்விடத்தும் ஆட்சி நன்கு நடைபெறுமாறு பல நாடுகளாக முற்காலத்தில் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. கடைச்சங்க நாளிலும் இம்முறை வழக்கத்தில் இருந்தது என்று தெரிகிறது. இதனை,

'முந்நூறூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்நூறூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்' எனவும், (புறம்—110.)

'ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை

முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே' எனவும் (புறம்—242.) வரும் புறப்பாட்டடிகளாலும் இரணியமுட்டத்துப்* பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் என்னும் தொடர்மொழியாலுமறியலாம். பிற்காலங்களில் சில நாடுகள் கூற்றங்கள் என்ற பெயரோடு வழங்கப் பெற்றுவந்தன என்பது ஈண்டு உணரற்பாலது. ஒல்லையூர்நாடு கி. பி. பத்து, பதினொன்றும் நூற்றாண்டுகளில் ஒல்லையூர்க்கூற்றம் என்று வழங்கப்பெற்று வந்தமை இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டாகும். இச்செய்தி மேலே காட்டியுள்ள 242-ஆம் புறப்பாட்டாலும் புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ள கல்வெட்டுக்களாலும் உறுதியெய்துகின்றது.†

இரணியமுட்டநாடு, புறப்பறளைநாடு, பாகனூர்க்கூற்றம், களக்குடிநாடு, தென்பறம்புநாடு, வடபறம்புநாடு, பொங்கலூர்நாடு, தென்கல்லகநாடு, செவ்விருக்கைநாடு, பூங்குடிநாடு, தும்பூர்க்கூற்றம், கீரனூர்நாடு, களாந்திருக்கைநாடு, அளநாடு, துறையூர்நாடு, வெண்பைக்குடிநாடு, நெச்சுரநாடு, சூரன்குடிநாடு, ஆசூர்நாடு, ஆண்மாநாடு, கீழ்க்களக்கூற்றம், கீழ்வேம்பநாடு, மேல்வேம்பநாடு, தென்வாரிநாடு, வடவாரிநாடு, குறுமறைநாடு, குறுமலைநாடு, முள்ளிநாடு, திருவழுதிநாடு, முரப்புநாடு, தென்களவழிநாடு, வானவன்நாடு, குடநாடு, ஆரிநாடு, திருமல்லிநாடு, கருநிலக்குடிநாடு, கானப்பேர்க்கூற்றம், அடலையூர்நாடு, திருமலைநாடு, கொழுவூர்க்கூற்றம், முத்தூர்க்கூற்றம், கீழ்ச்செம்பிநாடு, செம்பிநாடு, வடதலைச்செம்பிநாடு, வெண்புல

* இரணியமுட்டநாட்டிலுள்ள பெருங்குன்றூர் என்பது இதன் பொருளாகும்.

† Inscriptions of the Pudukottai State, Nos. 382, 386, 387, & 399.

நாடு, பருத்திக்குடி நாடு, புறமலைநாடு, தருமநாடு, மிழலைக்கூற்றம், இடைக்குளநாடு, கோட்டூர்நாடு என்பன முற்காலத்தில் பாண்டி மண்டலத்திலிருந்த உள்நாடுகள் ஆகும்.

சிலநாடுகளையும் கூற்றங்களையும் தன்னகத்துக்கொண்டு விளங்கிய பெருநிலப்பரப்பு வளநாடு என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது. இத்தகைய வளநாடுகள் பாண்டிமண்டலத்தில் கி. பி. ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டுகளிலும் பிற்காலங்களிலும் இருந்தன என்று தெரிகிறது.* அவை, மதுரோதயவளநாடு, வரகுணவளநாடு, கேரளசிங்கவளநாடு, திருவழுதிவளநாடு, சீவல்லபவளநாடு, பராந்தகவளநாடு, அமிதகுணவளநாடு என்பனவாம்.

நாடுகளின் பெயர்களுக்கும் வளநாடுகளின் பெயர்களுக்குமுள்ள வேறுபாடு ஆராய்தற்குரியது. நாடுகளின் பெயர்கள் எல்லாம் ஊர்களின் அடியாகப் பிறந்தன என்பது உணரற்பாலது. கூற்றங்களின் பெயர்களும் அத்தகையவே. ஆனால், பாண்டியர்களது இயற்பெயர்களும் சிறப்புப்பெயர்களுமே வளநாடுகளின் பெயர்களாக அமைந்திருப்பது அறியத்தக்கது. சோழமண்டலத்திலிருந்த வளநாடுகளின் பெயர்களும் இவ்வாறே சோழமன்னர்களது இயற்பெயர்களாகவும் சிறப்புப்பெயர்களாகவும் இருத்தல் ஈண்டு உணர்ந்து கொள்ளுதற்கு உரியதாகும்.

இனி, நாடுகளும் கூற்றங்களும் தற்காலத்துள்ள தாலூகாக்களுக்கு ஒப்பானவை என்றும், வளநாடுகள் ஜில்லாக்கள்போன்றவை என்றும், மண்டலம் மாகாணத்திற்குச் சமமானது என்றும் கொள்ளல்வேண்டும். 'பாண்டிமண்டலத்து மதுரோதய வளநாட்டுத் தென் கல்லகநாட்டுப் பராக்கிரமபாண்டியபுரம்' என்பதால் இவை அந்நாளில் வழங்கிவந்த முறை நன்கு புலனாகும். ஆயினும், வளநாட்டைப் பொருட்படுத்தாமல் நாட்டைமாத்திரம் குறித்துவிட்டு ஊரை வரைவது பாண்டிமண்டலத்தில் பெருவழக்காக இருந்தது என்பது அப்பக்கங்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது.† ஆனால், சோழமண்டலத்தில், முதல் இராஜராஜ சோழன் காலமுதல் வளநாடுகளைத்தவறாமல் குறித்துவிட்டுத்தான் நாடுகளையும் ஊர்களையும் எழுதிவந்தனர்.‡

* Epigraphia Indica, Vol. XXI Ins No. 17.

† S. I. I. Vol. V, Nos. 293, 296, 300, 301 and 302

‡ S. I. I. Vol. V, Nos. 456, 637, 640, 641, 976, 980 and 986.

II. அரசனும் இளவரசனும் :- இங்ஙனம் வகுக்கப்பெற்றிருந்த பாண்டிமண்டலத்திற்குப் பாண்டிய அரசனே தலைவன் ஆவான். அரசியலில் தலைமை வகித்து எல்லாவற்றிற்கும் பொறுப்புடையவனாய் நீதி தவறாது செங்கோல் செலுத்துங்கடமை இவ்வேந்தனுக்கு உரியதாகும். பாண்டிவேந்தர்கள் தமக்குப் பின்னர்ப் பட்டத்திற்கு உரியவர்களாயுள்ள தம் புதல்வர்க்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டி அவர்களை அரசியல் முறைகளில் பழக்குவது வழக்கம். சிலசமயங்களில் இவர்கள் தம் தம்பியரையும் இத்துறைகளில் பழக்கி வருவது உண்டு. தென்பாண்டிநாட்டிலுள்ள கொற்கை பாண்டியரது முதன்மைவாய்ந்த துறைமுகப்பட்டினமாயிருந்தமையின் இளவரசர்கள் அந்நகரத்தில் தங்கியிருப்பது வழக்கமாயிருந்தது. இவ்வுண்மையை ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் ஊழ்வினையாற் கண்ணகிக்கு இடர்விளைத்து உயிர்துறந்தபின்னர், கொற்கையிலிருந்த இளவரசனாகிய வெற்றிவேற்செழியன் மதுரைமாநகரத்திற்குச் சென்று முடிசூட்டிக்கொண்டான் என்று ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறியுள்ள ஓர் அரிய செய்தியினால் நன்கு உணரலாம்.* ஒருகாலத்தில் பாண்டிமன்னர் ஐவர் ஒரே சமயத்தில் பாண்டிமண்டலத்தில் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பது கலிங்கத்துப் பரணியாலும் சில கல்வெட்டுக்களாலும் அறியப்படுகின்றது.† இன்னோர் அம்மண்டலத்தை ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஆண்டுவந்தனர்போலும்.

III. அரசியல் அதிகாரிகள் :—பாண்டியரது ஆளுகையில் பல்வகைத் துறைகளிலும் தலைவர்களாக அமர்ந்து ஆட்சியை நன்கு நடைபெறச் செய்தவர்கள் அமைச்சர், படைத்தலைவர், அரையர், நாடுவகைசெய்வோர், வரியிலார், புரவு வரித்திணைக்களத்தார், திருமுகம் எழுதுபவர் முதலானோர் ஆவார். இவர்களுள், அரையரெனப்படுவோர் உள்நாட்டிற்குத் தலைவர்களாக விளங்கிய நாட்டதிகாரிகள்; இவர்கள் தம் நாட்டைச் சுற்றிப்பார்த்து, குடிகளின் நலங்கள், அறநிலையங்கள், நியாயம் வழங்குமுறை முதலானவற்றைக் கண்காணித்துக் காத்துவருவது வழக்கம். நாடுவகை செய்வோர், ஒவ்வொரு நாட்டிலுமுள்ள ஊர்களைக் கூறுபட அளப்பவர்கள். வரியிலார்,

* சிலப்பதிகாரம்—உரை பெறுகட்டுரை ;
ஷை—நீர்ப்படைக்காதை, வரிகள் 126—138.

† கலிங்கத்துப்பரணி—தாழிசை 368.
S. I. I. Vol. III, Nos, 70, 71 and 72.

நிலவரியால் அரசாங்கத்திற்கு வரும் தொகையைக் கணக்கிற் பதித்துக்கொள்பவர்கள். புரவுவரித்திணைக்களத்தார், அரசிறை நீங்கிய ஊர்களினின்றும் வருதற்குரிய பிற வரிகளுக்குக் கணக்கு வைத்திருப்பவர்கள். இவர்கள் தற்காலத்திலுள்ள, 'ரெவினியூ போர்டு' போன்ற ஒரு கழகத்தினர் ஆவர். இக்கழகத்திற்குத் தலைவர் புரவுவரித்திணைக்களநாயகம் என்று வழங்கப்பெறுவர். திருமுகம் எழுதுபவர் என்போர் அரசனது ஆணையைத் திருவாய்க்கேள்வியால் உணர்ந்து ஓலையில் வரைந்து ஊர்ச்சபைகளுக்கும் பிற அதிகாரிகளுக்கும் முறைப்படி அனுப்புவோர். சோழமண்டலத்தில் இவர்களைத் திருமந்திரஓலை எனவும் திருமந்திரஓலைநாயகம் எனவும் வழங்குவர்.

இக்காலத்தில் அரசாங்க அதிகாரிகளுள் சிறந்தோர்க்கு அவர்களது ஆற்றலையும் அரசியல் ஊழியத்தையும் பாராட்டி, 'ராவ்பஹதூர்' 'திவான்பகதூர்' 'சர்' முதலான பட்டங்கள் அளித்து நமது அரசாங்கத்தார் அவர்களை மகிழ்விப்பதுபோல, பாண்டி வேந்தரும் தம் அரசியல் அதிகாரிகளுக்குப் பல பட்டங்கள் வழங்கி அவர்களைப் பாராட்டியுள்ளனர் என்பது ஈண்டு உணரத்தக்கது. அங்ஙனம் அளிக்கப்பெற்ற பட்டங்கள், தென்னவன் தமிழவேள், காவிதி, பஞ்சவன்மாராயன், பாண்டியமூவேந்தவேளான், செழியதரையன், பாண்டிய விழுப்பரையன், தென்னவதரையன், பாண்டிப் பல்லவதரையன், தொண்டைமான், பாண்டியக் கொங்கராயன், மாதவராயன், வத்தராயன், குருகுலராயன், காலிங்கராயன் முதலியனவாகும்.

காவிதி முதலான பட்டங்களைப்பெற்ற அதிகாரிகளுக்குப் பொற்பூவும், மோதிரமும், இறையிலிநிலமும் அளிப்பது பண்டை வழக்கம். எனவே, காவிதிப்பட்டம் பெற்றவன் ஒருவன் எய்துவன காவிதிப்பூவும் காவிதிமோதிரமும் காவிதிப் புரவுமாம். *

IV. அரசிறை :—அக்காலத்தில் குடிகள் தம் அரசர்க்கு நிலவரி செலுத்திவந்தனர். இந்நிலவரி விளையும் நெல்லின் ஒருபகுதியாகவாதல் பொன்னுங்காசுமாக வாதல் செலுத்தப்பட்டு வந்தது. இதனை

---

* (a) நன்னூல் 158 ஆம் சூத்திரம்—மயிலைநாதர் உரை.

(b) தொல்காப்பியம்—பொருளதிகாரம்—30 ஆம் சூத்திரம்—நச்சினார்க்கினியர் உரை.

ஊர்ச்சபையார் குடிகளிடத்திலிருந்து ஆண்டுதோறும் வாங்கி அரசனது தலைநகரிலுள்ள அரசாங்கப் பொருள்நிலையத்திற்கு அனுப்பி வந்தனர்.

இனி, நிலவரியேயன்றித் தறியிறை, செக்கிறை, தட்டொலிப் பாட்டம், பாடிகாவல், மனையிறை, உல்கு முதலான வரிகளும் இருந்துள்ளன. ஒவ்வொரு தொழிலின் பெயரையுஞ் சுட்டி வரிப்பெயர் குறிக்கப்பட்டிருத்தலின் வரிப்பெயர்கள் மிகுந்து காணப்படுகின்றனவேயன்றி வேறில்லை. இந்நாளில் தொழில்வரி என்ற பொதுப் பெயரால் எல்லாத் தொழிலாளரிடத்தும் வரிவாங்கப்படுகிறது. எனவே, இற்றை நாளிலுள்ள தொழில்வரி ஒன்றே எல்லாத் தொழில்களின் மேலும் விதிக்கப்பட்டுள்ள வரிகளைத் தன்னகத்து அடக்கிக்கொண்டு நிற்றல் அறியத்தக்கது.

இறை, பாட்டம் என்பன வரியை யுணர்த்தும் மொழிகள். தட்டொலிப்பாட்டம் என்பது கம்மாளர்கள் செலுத்திவந்த வரியாம். பாடிகாவல் என்ற வரி நாடுகாவல் எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இஃது ஊர்களைக் காத்தற்கு வாங்கிய வரியாகும். மனையிறை குடியிருப்பு மனைக்கு வாங்கியதோர் வரி என்க. உல்கு என்பது சுங்க வரியாகும். கலத்தினும் காலினும்வரும் பண்டங்கட்கு வாங்கப் பெற்ற வரி சுங்க வரியாகும்.

V. நிலஅளவு:—ஒவ்வொரு நாட்டிலுமுள்ள ஊர்களை முறையாக அளந்தாலன்றி அங்கு விளைநிலங்கள் எவ்வளவு உள்ளனவென்பதும் குடிகளிடத்திலிருந்து அரசாங்கத்திற்கு நிலவரி எவ்வளவு வரவேண்டும் என்பதும் நன்கு புலப்படமாட்டா. ஆதலால், பாண்டி மண்டலம் முழுமையும் அக்காலத்தில் அளக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை அளந்த அதிகாரிகள் நாடுவகைசெய்வோர் என்று வழங்கப் பெற்றனர் என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. நிலம் அளந்த கோல் சுந்தரபாண்டியன்கோல் என்ற பெயருடையது.* இஃது இருபத்துநான்கடிக் கோலாகும். அன்றியும், குடிதாங்கிக்கோல் முதலான பிறகோல்களும் அந்நாளில் இருந்துள்ளன.† நிலங்கள் எல்லாம் குழி, மா, வேலி என்ற முறையில் அளக்கப்பட்டன.‡ நிலத்தை அளந்து எல்லைகள் தெரியும்படி அவ்விடங்களில் கற்கள்

* S. I. I, Vol. V, Nos. 446 and 448.

† Inscriptions of the Pudukkottai State. No. 305.

‡ S. I. I. Vol. V, Nos. 301, 421, 432 and 440.

நடுவது வழக்கம் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. அக்கற்களைப் புள்ளடிக்கற்கள் என்று வழங்கியுள்ளனர். சிவாலயங்களுக்கு விடப்பட்ட இறையிலி நிலங்களுக்கும் திருமால் கோயில்களுக்கு விடப்பட்ட இறையிலி நிலங்களுக்கும் முறையே திரிசூலக் கல்லும் திருவாழிக்கல்லும் எல்லைக்கற்களாக நடுவது அக்காலத்து வழக்கமாகும்.*

நிலங்கள் நீர்நிலம், புன்செய், நத்தம், தோட்டம் என்று வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், நீர்நிலம் என்பது நன்செய்போலும்.

VI. இறையிலி :—பாண்டியரது ஆட்சிக்காலங்களில் சைவ வைணவ திருக்கோயில்களுக்கு இறையிலியாக அளிக்கப்பட்ட நிலம் தேவதானம் எனவும், சைவ பௌத்த கோயில்களுக்கு விடப்பெற்றது பள்ளிச்சந்தம் எனவும், பார்ப்பனர்க்கு அளிக்கப்பெற்றது பிரமதேயம் எனவும், மடங்களுக்கு விடப்பட்டது மடப்புறம் எனவும் புலவர்கட்கு அளிக்கப்பட்டது புலவர்முற்றூட்டு எனவும் வழங்கப்பட்டன. †

VII. அளவைகள் :—பாண்டிநாட்டில் எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் ஆகிய நான்கு வகைப்பட்ட அளவைகளும் அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்தன. இவற்றுள், எடுத்தல் என்பது நிறுத்தல் ஆகும். பொன், வெள்ளி முதலான உயர்ந்த பொருள்கள் கழஞ்சு காணம் என்னும் நிறைகற்களாலும் சர்க்கரை, காய்கறிகள், புளி முதலான பொருள்கள் துலாம், பலம் என்னும் நிறைகற்களாலும் நிறுக்கப்பட்டு வந்தன. அந்நாளில் சேர், வீசை, மணங்கு என்பவற்றால் நிறுக்கும் வழக்கமின்மை ஈண்டு அறியற்பாலது.

நெல், அரிசி, உப்பு, நெய், பால், தயிர், மிளகு, சீரகம், கடுகு முதலியன செவிடு, ஆழாக்கு, உழக்கு, உரி, நாழி, குறுணி என்னும் முகக்குங் கருவிகளால் அளக்கப்பட்டன.

எடுத்தல் அளவை :—

10 காணம் = 1 கழஞ்சு

100 பலம் = 1 துலாம்

* Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 340 & 341.

† S. I. I. Vol. III, pp. 454—458. S. I. I. Vol. V. No. 301.

முகத்தல் அளவை:—

5 செவிடு = 1 ஆழாக்கு
2 ஆழாக்கு = 1 உழக்கு
2 உழக்கு = 1 உரி
2 உரி = 1 நாழி
6 நாழி = 1 குறுணி *
15 குறுணி = 1 கலம் †

VIII. நாணயங்கள்:-பாண்டிவேந்தர்கள் ஆட்சிக்காலங்களில் பொன்னாலும் செம்பாலும் செய்யப்பெற்ற காசுகள் வழங்கிவந்தன. அவற்றுட்சில, இக்காலத்தும் சிற்சில இடங்களில் கிடைக்கின்றன. கடைச்சங்க நாளில் வழங்கிவந்த காசுகளைப்பற்றிய செய்திகள் இப்போது புலப்படவில்லை. பழைய பாண்டிய நாணயங்கள் சதுர வடிவமாக இருந்தன என்றும் அவைகளில் ஒருபக்கத்தில் யானை வடிவம் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததென்றும் திரு. ஸி. ஜே. பிரவுன் தான் எழுதிய 'இந்திய நாணயங்கள்' என்ற நூலில் கூறியிருப்பது நம் பத்தக்கதாயில்லை. ‡ பொதுவாக நோக்குமிடத்து, பாண்டி மன்னர்களின் சிறப்புப்பெயர்களே அன்னோர் ஆட்சிக்காலங்களில் வழங்கிய நாணயங்களின் பெயர்களாக இருந்தன என்பது பல நாணயங்களாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் அறியப்படுகின்றது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் அரசாண்டவனும் முதல் வரகுண பாண்டியன் புதல்வனும் ஆகிய சீமாறன் சீவல்லபன் காலத்தில் வழங்கிய நாணயம் 'அவனிபசேகரன் கோளகை' என்ற பெயருடையதாயிருந்ததென்று தெரிகிறது. இவ்வேந்தனுக்கு அவனிபசேகரன் என்னும் சிறப்புப்பெயர் ஒன்று உண்டு என்பது புதுக்கோட்டை நாட்டில் சித்தண்ணவாயில் என்ற ஊரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது. §

முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் 'சோணாடு கொண்டான்' என்ற நாணயமும், முதல் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் 'கோதண்டராமன்' 'எல்லாந்தலையானான்' என்ற நாணயங்களும், கி. பி. 1253-ல் முடிசூடிய சடையவர்மன்

* S. I. I. Vol. V, Nos. 737 and 749.

† Epigraphia Indica Vol. XXI, No. 17. (page 105.)

‡ The Coins of India by Mr. C. J. Brown, page 62.

§ Inscription No. 368 of 1904; Annual Report on South Indian Epigraphy for 1905 page 55.

வீரபாண்டியன் காலத்தில் 'வாளால்வழிதிறந்தான்குளிகை' என்ற பணமும் புதியனவாக வெளியிடப்பெற்று வழங்கிவந்தன.* இப் பெயர்கள் எல்லாம் பாண்டிவேந்தர்களின் புனைபெயர்களாக இருப் பது அறியத்தக்கது.

அந்நாளில் வழங்கிய காசு ஒரு கழஞ்சு எடையுள்ளதாக இருந் தது. அக்காசின் ஒரு பக்கத்தில் விதானத்தின்கீழ் அமைந்த இரு கயல்களின் வடிவங்களும் மற்றொருபக்கத்தில் அதனை வெளியிட்ட வேந்தன் பெயரும் மிளிர்வதைக் காணலாம்.

பத்துப்பொன் கொண்டது ஒரு காசு என்பது இரண்டாம் வரகுணபாண்டியனது திருச்செந்தூர்க் கல்வெட்டால் நன்கு உண ரப்படும்.† பத்துக்காணம் கொண்டது ஒரு கழஞ்சு என்பது முன் னரே விளக்கப்பட்டது. எனவே, ஒருபொன் ஒருகாணம் எடை யுள்ளது என்பது வெளியாதல் காண்க. ஒரு காணம் நான்கு குன்றி எடையுடையது.

இனி, 'கையிலொன்றுங்காணமில்லைக் கழலடி தொழுதுய் யினல்லால்'‡ என்னும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாக்கிலும், 'ஈசன்றன்னையேத்தினவென்று—காசும் பொன்னுங் கலந்து தூவியும்' §என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கிலும், 'ஏருடைய விழுக்கழஞ்சிற்—சீருடைய விழைபெற்றிசினே'|| என்னும் புறப்பாட் டடிகளிலும் காணம், கழஞ்சு, காசு, பொன் என்பவை பயின்று வருதல் காண்க.

IX. கிராமசபை:—பாண்டியரது ஆட்சிக்காலங்களில் ஊர் தோறும் கிராமசபையிருந்தது. இச்சபையினரே அங்கு நடைபெற வேண்டிய எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றி வந்தனர். சுருங்கச்சொல் லுமிடத்து, அந்நாளில் கிராம ஆட்சி முழுமையும் இச்சபையாரால் தான் நடத்தப்பட்டு வந்தது எனலாம். இச்சபையின் உறுப்பினர் எல்லோரும் பொதுமக்களால் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுக் கப் பெற்றவர் ஆவர். சிற்றூர்கள் சிலவற்றைச் சேர்த்துச் சதுர் வேதிமங்கலம் என்று பெயரிட்டு அங்கும் கிராமசபை அமைத்து வந்தனர்.

---

* Mysore Gazetter Vol. II, pp. 1260 and 1272.

† Epigraphia Indica, Vol. XXI, No. 17.

‡ திருவோணகாந்தன்றளிப்பதிகம், பா. 1-

§ திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, பா. 28, வரிகள் 39, 40.

|| புறம். 11.

நிலமும் சொந்தமனையுங் கல்வியறிவும் உடையவர்களாய் அற நெறி வழாது நடப்பவர்களே சபையின் உறுப்பினராதற்கு உரிமை யுடையவர் ஆவர்.

கிராமசபையில் சில உட்கழகங்களும் இருந்தன. அவை, சம்வற்சர வாரியம், தோட்ட வாரியம், ஏரி வாரியம், பொன் வாரியம், பஞ்சவார வாரியம் என்பன. நியாயம் வழங்குவதும், அறநிலையங்களைக் கண்காணிப்பதும் சம்வற்சரவாரியரது கடமையாகும். நீர் நிலைகளைப் பாதுகாத்துப் பயன்படச்செய்தல் ஏரிவாரியரது கடமையாகும். நிலங்களைப்பற்றிய எல்லாவற்றையும் கண்காணிப்பது தோட்டவாரியரது கடமையாகும். நாணய ஆராய்ச்சி பொன்வாரியர்க்குரியது. பஞ்சவாரவாரியர் கடமை இப்போது புலப்படவில்லை. ஆயினும், அரசனுக்குக் குடிகள் செலுத்தவேண்டிய நில வரியையும் பிறவரிகளையும் வாங்கி அரசாங்கப் பொருள்நிலையத்திற்கு அனுப்பியவர் இப்பஞ்சவாரவாரியர் என்பது உய்த்துணரப்படுகின்றது. கிராமசபையின் உறுப்பினரைப் பெருமக்கள் எனவும், ஆளுங் கணத்தார் எனவுங் கூறுவர். இவர்கள் ஏதேனுங் குற்றம்பற்றி இடையில் விலக்கப்பட்டாலன்றி ஓராண்டு முடிய எவ்வகை ஊதியமும் பெறாமல் தம்வேலைகளைச் செய்தற்கு உரிமையுடையவராவர். இவர்கள் கூடித் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றுதற்கு ஊர்தோறும் பொது மன்றங்கள் இருந்தன. சிலசமயங்களில் திருக்கோயில் மண்டபங்களை இன்னோர் தம் கருமங்களைப் புரிவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதும் உண்டு.

சபையின் உறுப்பினரைக் குடவோலை வாயிலாகத் தெரிந்தெடுக்கும் முறைகள் தொண்டைமண்டலத்தில் உத்தரமேரூரிலுள்ள ஒருகல்வெட்டில் விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் வரையப்பட்டுள்ளன. அவை முதற் பராந்தகசோழனது ஆணையின்படி கி. பி. 921-ல் பொறிக்கப்பெற்றன. அம்முறைகளே நம் தமிழகம் முழுவதும் பரவியிருந்தவை என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஆயினும், சில இடங்களில் ஊர் நிலைமைக்கேற்றவாறு சிற்சில விதிகளை மாற்றியும் இன்றியமையாதவற்றைச் சேர்த்தும் உள்ளனர் என்பது சில ஊர்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது.

திருநெல்வேலியிலிருந்து சங்கரநயினார்கோயிலுக்குச் செல்லும் பெருவழியில் ஒன்பது மைல் தூரத்திலுள்ள மானூரில் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டு, கிராமசபையில் உறுப்பினராதற்கு உரியவர்களின் மிகக் குறைவான தகுதிகள் யாவை என்பதை விளக்குகின்

றது.* இது மிக பழமைவாய்ந்த கல்வெட்டாகும். எனவே, பாண்டிமண்டலத்தில் கிராமசபையின் உறுப்பினரைத் தெரிந்தெடுத்தற்குக் கையாண்ட முறைகள் தமிழகத்திலுள்ள பிறமண்டலங்களிலும் வழங்கி வந்தவைகளே என்பது தெளிவாதல் காண்க.

இனி, கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராகிய மதுரை மருதனிளநாகனார் என்பார், 'கயிறுபிணிக்குங்குழிசி யோலைகொண்மார்—பொறிகண்டழிக்கு மாவண மாக்களின்'† என்று அகப்பாட்டில்கூறியிருத்தலின் அந்நாளிலும் குடவோலை எடுக்கும் வழக்குண்மை உணர்க.

X. ஆவணக்களரி:—அந்நாளில் ஒவ்வோர் ஊரிலும் எழுதப்பட்ட ஆவணங்களைக் காப்பிட ஆவணக்களரியும் (Registration Office) இருந்தது.‡ பாண்டிமண்டலத்திலிருந்த ஆவணக்களரிகளைச் சிலஊர்களில் ஆவணக்களம் என்றும் வழங்கியுள்ளனர். நிலத்தை விற்போரும் வாங்குவோரும் ஆவணத்துடன் அங்குச்சென்று, நிலத்தின் பரப்பையும் விலையையும் நான்கெல்லையையும் தெரிவித்துத் தம் உடன்பாட்டிற்கும் உறுதிமொழி கூறி, ஆவணம் காப்பிடப் பெற்ற பின்னர்த் திரும்புவது வழக்கமாகும். இவ்வாவணம் என்றும் பயன்படக்கூடியதாயிருப்பின் அவ்வூரிலுள்ள கோயிற் சுவரில் பொறித்து வைக்குமாறு செய்வர்.

XI. படை:—பாண்டிய அரசர்கள்பால் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை, ஆகிய நான்கும் அக்காலத்தில் இருந்தன என்று தெரிகிறது. கொற்கை, தொண்டி முதலான கடற்றுறைப் பட்டினங்களில் ஆண்டுதோறும் பதினாயிரம் குதிரைகள் வந்திறங்கின என்று 'வாசப்' என்னும் ஆசிரியன் கூறியுள்ளமையாலும் 'மார்க்கப்போலோ' என்பான் பாண்டியர்கள் குதிரைகள் வாங்குவதில் பெரும்பொருளைச் செலவிட்டு வந்தனர் என்று குறித்துள்ளமையாலும் பாண்டியர்களிடத்தில் சிறந்த குதிரைப் படை அந்நாளில் இருந்தது என்பது நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது. அன்றியும், வாட்போரில் வல்ல வீரர்களடங்கிய பெரிய காலாட்படைகளும் இருந்தன. 'பெரும் படையோம்' என்று கையெழுத்திட்ட

* Epigraphia Indica, Vol. XXII page 5.

† அகம். 77.

‡ S. I. I. Vol V. No. 303.

Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 401, 408 & 487.

சில குழுவினர் பாண்டிமண்டலத்தில் கோயில்களுக்கு நிபந்தங்கள் விட்டிருப்பது உணரற்பாலது. பாண்டியரது தலைநகராகிய மதுரையில் உரோமாபுரிப் போர்வீரர்கள் கோட்டைவாயிலைக் காத்துவந்த செய்தி, 'கடிமதில்வாயிற் காவலிற்சிறந்த — அடல்வாள்யவனர்' என்று சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.* எனவே, கி. பி. முதல் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் மேனாட்டினரான உரோமாபுரி வீரர்கள் தமிழ்வேந்தரான பாண்டியரது படைகளில் போர்வீரர்களாக இருந்து வேலைபார்த்து வந்தனர் என்பது வெளியாதல் காண்க.

XII. வாணிகமும் கைத்தொழிலும்:—பாண்டிநாட்டில் முற்காலத்தில் வாணிகம் செழிப்புற்றிருந்தது என்பதற்கு மதுரை, கொற்கை முதலான நகரங்களிலும் அவற்றிற்கு அண்மையிலும் கிடைத்துள்ள அளவற்ற உரோமாபுரிநாணயங்களே சான்று பகரும். உள்நாட்டில் பண்டங்களை ஓரிடத்திலிருந்து பிறிதோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விற்பதற்குப் பேருதவியாயிருப்பன அந்நாட்டிலுள்ள பல பெருவழிகளேயாகும். அத்தகைய பெருவழிகள் பாண்டிநாட்டில் யாண்டும் இருந்தன. வணிகர் பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்லுவதற்குக் கோவேறுகழுதைகளும் வண்டிகளும் பெரிதும் பயன்பட்டன. இடையில் களவு நிகழாதவாறு இன்றியமையாத இடங்களில் காவற்படைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வணிகர்களும் பெருங்கூட்டமாகச் செல்வது வழக்கம். அக்கூட்டத்திற்கு வாணிகச் சாத்து என்பது பெயராகும். வணிகருள் சிறந்தோர்க்கு 'எட்டி' என்ற பட்டமும் தமிழ்வேந்தரால் வழங்கப்பெற்றுவந்தது.

பாண்டிநாட்டில் கொற்கைப்பெருந்துறைக்கருகில் கடலில்முத்துக்களும் சங்குகளும் மிகுதியாகக் கிடைத்துவந்தன. கொற்கை முத்துக்கள் உலகில் எங்கும் பெறவியலாத அத்துணைச் சிறப்பு உடையனவாம். இவற்றின் பெருமையினை,

'மறப்போர்ப்பாண்டிய ரறத்திற்காக்கும்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்து' எனவும், (அகம். 27.)

'வினைநவில் யானை விறற்போர்ப் பாண்டியன்
புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்றுறை
யவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து' எனவும்
(அகம். 201.)

* சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை—வரிகள். 66-67.

வரும் அகநானூற்றுப் பாடல்களாலும் நன்குணரலாம். அன்றியும், * மதுரைக்காஞ்சி, சிறுபாணாற்றுப்படை † சிலப்பதிகாரம் ‡ ஆகிய நூல்களிலும் இவற்றின் சிறப்பைக் காணலாம். இம்முத்துக்களால் பாண்டிய அரசர்கட்கு ஆண்டுதோறும் பெரும் பொருள் கிடைத்து வந்தது.

முத்துக்குளித்தல், சங்கறுத்து வளையல் செய்தல், உப்பு விளைவித்தல், நூல்நூற்றல், ஆடைநெய்தல், ஆகிய தொழில்கள் பாண்டிநாட்டில் நடைபெற்றுவந்தன. மதுரைமாநகரில், நுண்ணிய பருத்தி நூலினாலும் எலிமயிரினாலும் பட்டுநூலினாலும் அந்நாளில் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டுவந்தன என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகின்றது. §

இவற்றால், பண்டைக்காலத்தில் பாண்டிநாட்டார் நெய்தல் தொழிலில் சிறந்து விளங்கினர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

முத்துக்களும் பல்வகை ஆடைகளும் மேனாடுகளுக்கு அனுப்பப்பெற்றன. மேனாடுகளிலிருந்து குதிரைகளும் ¶ மதுவகைகளும் $ கண்ணாடிச் சாமான்களும் கொற்கைப்பெருந்துறையில் வந்திறங்கின. அன்றியும், கீழ்நாடுகளிலிருந்து கர்ப்பூரம் முதலான பொருள்களும் அங்கு வந்திறங்கின. உள்நாட்டு வாணிகமும் புறநாட்டு வாணிகமும் செழித்திருந்தமையின், பாண்டிவேந்தர்க்குச் சுங்க வரியினால் ஆண்டுதோறும் மிகுந்த பொருள் கிடைத்துவந்தமை அறியற்பாலது.

கப்பல்கள் கடலில் திசை தடுமாறாமல் துறைமுகப்பட்டினங்களுக்கு வந்துசேருமாறு கொற்கை, தொண்டி முதலான கடற்

* மதுரைக் காஞ்சி—வரிகள் 135—138.

† சிறுபாணாற்றுப்படை—வரிகள் 51—62.

‡ சிலப்பதிகாரம்—ஊர்காண்காதை—வரி 80.

§ நூலினு மயிரினும் நுழைநூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூறடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்'—சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண் காதை, வரிகள் 205—207.

¶ மதுரைக் காஞ்சி—வரிகள் 321—323. $ புறம்—56.

கரைப்பட்டினங்களில் கலங்கரை விளக்கங்கள் (Light Houses) அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வாணிகத்தின்பொருட்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்திருந்த யவனரும் * சோனகரும் † பாண்டிநாட்டு மக்களோடு வேறுபாடின்றி இனிது வாழ்ந்து வந்தனர். எனவே, பாண்டிநாடு பழையகாலத்தில் கைத்தொழிலிலும் வாணிகத்திலும் சிறந்துவிளங்கியமை காண்க.

XIII. கல்வி:—பாண்டிவேந்தர்கள் சிறந்த தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவர்கள் என்பது சங்கத்துச் சான்றோர் தொகுத்துள்ள தொகைநூல்களால் நன்கு துணியப்படும். 'ஒருகுடிப்பிறந்த பல்லோருள்ளும்—மூத்தோன்வருக வென்னாதவருள்—அறிவுடையோனாறரசுஞ் செல்லும்' என்பது பாண்டியன் ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் கூற்று. மக்கட்குக் கல்வி இன்றியமையாதது என்னும் உண்மையை எவ்வளவு தெளிவாக இவ்வேந்தன் விளக்கியுள்ளான் என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது. தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஒருமுறை வஞ்சினங்கூற நேர்ந்தபோது, 'உலகமொடு நிலை இய பலர்புகழ் சிறப்பிற்—புலவர் பாடாது வரைகவென் நிலவரை' என்றுரைத்துள்ளமை இவன் புலவர் பெருமக்கள் பால் எத்துணை மதிப்பு வைத்திருந்தான் என்பதை இனிது விளக்குகின்றது. அறிஞர்பெருமான்களான இத்தகைய அரசர்கள் ஆட்சிபுரிந்த நாட்டில் கல்வி பரவியிருத்தல்வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. புல்வர் பெருமக்கள்பால் இவர்கள் காட்டிய அன்பும் ஆதரவும் அளவிட்டுரைக்கத் தக்கனவல்ல.

கடைச்சங்க காலத்தில் சமயம், குலம், தொழில் இவற்றில் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி ஆண்பாலரும் பெண்பாலரும் கல்வி கற்றுச் சிறந்த புலமை எய்தியிருந்தனர் என்பது சங்க நூல்களால் பெறப்படுகின்றது.

முதல், இடை, கடை ஆகிய மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்களும் பாண்டியர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, நடைபெற்றுவந்தன. முதற் சங்கத்தையும் இடைச் சங்கத்தையும்பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குள் கருத்துவேறுபாடும் ஐயமும் நிகழினும், கடைச்சங்கத்தைப்பற்றி

* கிரேக்கரும் உரோமரும் சங்கநூல்களில் யவனர் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளனர்.

† சோனகர் என்பார் அராபியர் ஆவர்.

ஐயுறவு ஏற்படுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. இஃது எவ்வாறாயினும், பண்டைக்காலத்தில் மதுரைமாநகரில் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று இருந்தது என்பதும், அது தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு உழைத்துவந்தது என்பதும் உண்மைச் செய்திகளேயாம்.

'பாண்டியநின் நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்' *

என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் திருவாக்கும், 'வியாத்தமிழுடையான்-பல்வேற்கடற்றானைப் பாண்டியன்' † என்னும் பழம்பாடற் பகுதியும், 'தமிழ் நிலைபெற்ற தாங்கருமரபின்-மகிழ்நனை மறுகின், மதுரை' ‡ என்னும் இடைகழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் கூற்றும் 'தமிழ்வையைத் தண்ணம்புனல்' § என்னும் பரிபாடற் பகுதியும் தமிழ்மொழி பாண்டிநாட்டில் முற்காலத்தில் எய்தியிருந்த உயர் நிலையை நன்குவிளக்குதல் காண்க. அன்றியும், புலவர்பெருமான்களாகிய இளங்கோவடிகளும் ‖ சேக்கிழாரும் ¶ கம்பரும் $ பாண்டிநாட்டையே செந்தமிழ்நாடு என்று தம் அரிய நூல்களில் குறித்திருப்பது உணரற்பாலது. தமிழ்மொழிக்கு இருபெருங் கண்களாகவுள்ள தொல்காப்பியமுந் திருக்குறளும் பாண்டியர் தலைமையில் அரங்கேற்றப் பெற்ற பெருநூல்கள் என்பது கற்றோர் யாவரும் அறிந்ததேயாகும். எனவே, அந்நாளில் நந்தமிழ்த் தாய்க்குத் தொண்டுபுரிந்து பெருமையுற்றது பாண்டிமண்டலம் என்று கூறுவது சிறிதும் புனைந்துரையன்று.

இனி, தொடக்கக்கல்வி நாட்டில் பரவுவதற்குப் பாண்டியர்கள் புரிந்தன யாவை என்பது புலப்படவில்லை. ஆயினும், ஊர்தோறும் இளைஞர்கள் கல்வி கற்பதற்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தன. அவற்றை நிறுவி நடத்திவந்த ஆசிரியன்மார் பாலாசிரியர் எனவும் கணக்காயர் எனவும் வழங்கப்பெற்றுவந்தனர் என்பது சங்கநூல்களாலும்

* பத்துப்பாட்டு—நச்சினார்க்கினியர் உரை (மூன்றாம் பதிப்பு) பக்கம் 60

† யாப்பருங்கலவிருத்தி—பக்கம். 229.

‡ சிறுபாணாற்றுப்படை, வரிகள் 66—67.

§ பரிபாடல்—பாடல் 6, வரி 60.

‖ சிலப்பதிகாரம்—காடுகாண்காதை, வரி 58.

¶ பெரியபுராணம்—திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் புராணம் பாக்கள். 400; 412.

ஷை —மூர்த்திநாயனார் புராணம்—12, 13.

$ கம்பராமாயணம்—நாடவிட்ட படலம்.

பல கல்வெட்டுக்களாலும் அறியப்படுகின்றது. இளைஞர்கட்குக் கல்வி கற்பித்துவந்த அந்தப் பாலாசிரியரும் கணக்காயரும் இயற்றிய பாடல்கள் அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை முதலான சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்றன. எனவே, அக்காலத்தில் இளஞ்சிறார்க்கு எழுத்தறிவித்த ஆசிரியன்மாரும் சிறந்த புலவர்களாக இருந்தனர் என்பது தேற்றம்.

பாண்டிய அரசர்களும் மற்றையோரும் குலவேறுபாடு கருதாமல் கற்றவர்கள் எல்லோரையும் ஒருங்கே பாராட்டி மதித்துவந்தமையோடு அன்னோர்க்குப் பொருளுதவி புரிந்தும்வந்தனர். முற்காலத்தில் நாட்டில் கல்வி பரவியிருந்தமைக்குக் காரணம் இதுவே யாகும்.

XIV. சமயநிலையும் கோயில்களும்:—பாண்டியர் எல்லாரும் சைவர். பாண்டிநாட்டை உமாதேவியார் மீனாட்சியம்மை என்ற பெயருடன் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பதும் சிவபெருமான் அவ்வம்மையாரை மணந்து சோமசுந்தரபாண்டியர் என்னும் பெயருடன் அந்நாட்டை அரசாண்டனர் என்பதும் புராணச் செய்திகளாகும். பாண்டிநாட்டு மக்களுள் பெரும்பகுதியினர் சைவசமயத்தினர்; ஏனையோர் வைணவராகவும் சமணராகவும் பௌத்தராகவும் இருந்தனர். பாண்டிநாட்டூர்களில் சிவாலயங்களும் விண்ணகரங்களும் அருகன்கோட்டங்களும் புத்தப்பள்ளிக்களும் இருந்தன. பாண்டியரும் சமயப்பொறுமையுடையவராய் எல்லா மதத்தினரையும் ஆதரித்து அவர்கள் கோயில்களுக்கு நிபந்தங்கள் விட்டுள்ளனர். எனவே, சங்க காலத்தில் சமயச் சண்டைகளும் அவற்றால் மக்களுக்குள் உணர்ச்சி வேறுபாடுகளும் நிகழவில்லை என்பது தெள்ளிது. ஆயினும், பிற்காலங்களில் சில இடங்களில் சமயப்பூசல்கள் நேர்ந்துள்ளன என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் தம் தம் சமயத்தினை யாண்டும் பரப்பவேண்டும் என்றெண்ணி முயன்று வந்தமையே சமயப்பூசல்களுக்குக் காரணமாகும்.

சிவாலயங்களிலும் விண்ணகரங்களிலும் திங்கள்தோறும் முழுமதி நாட்களில் திருவிழாக்கள் நடைபெற்றுவந்தன. அரசர்களும் தலைவர்களும் தாம் பிறந்த நாட்களில் விழாக்கள் நடத்துவதற்கு இறையிலி நிலங்களும் பொருளும் அளித்துள்ளனர். அன்றியும், தேவாரப்பதிகங்களையும் திருவாய்மொழியையும் சைவவைணவ ஆலயங்களில் நாள்தோறும் இன்னிசையுடன் ஓதுவதற்கு அன்னே

ரால் நிபந்தங்கள் விடப்பட்டிருந்தன. இசை, நடனம், கூத்து முதலான கலைகளின் வளர்ச்சிக்கும் கோயில்கள் அக்காலத்தில் உதவி புரிந்துவந்தன என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. 'ஊராண்ணோர் தேவகுலம்' என்பதற்கேற்ப பாண்டிநாட்டில் பல செங்கற் கோயில்களையும் கற்றளிகளையும் வேந்தரும் பிறரும் எடுப்பித்து வந்தமையின், சிற்பம் ஓவியம் இவற்றில் வல்லவர்கள் நன்கு ஆதரிக்கப்பட்டனர். எனவே, இக்கலைகளும் ஆலயங்களால் வளர்ச்சியுற்று வந்தன எனலாம்.

அந்நாளில் அன்பர் பலர் ஆலயங்களுக்குப் பெரும்பொருள் அளித்துவந்தமையின் அவை செல்வநிலையில் சிறந்து விளங்கின. ஆதலால், இக்காலத்துள்ள ஐக்கிய சங்கங்கள்போல் கோயில்களும் பொதுமக்களுக்குக் கடன் கொடுத்து உற்றுழி உதவிவந்தன. அவ்வாறு கொடுக்கப்பெற்ற கடன் தொகைகளுக்குப் பலிசையாகக் கோயில்களுக்கு வேண்டப்படும் பண்டங்கள் வாங்கப்பெற்று வந்தன.

நாள்தோறும் உச்சியம்போதில் அடியார்களுக்குக் கோயில்களில் அன்னம் அளிப்பது வழக்கம். சில ஆலயங்களில் புத்தகசாலைகள் இருந்தன. அவற்றைப் பாதுகாத்தற்குப் பொதுமக்கள் பொருளுதவி புரிந்துள்ளனர் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

கோயிற் காரியங்களைச் சில ஊர்களில் அரசாங்க அதிகாரிகளும் வேறுசில ஊர்களில் ஊர்ச்சபையினரும் நடத்திவந்தனர் என்று தெரிகிறது. அரசர்களும் பிற அரசியல் தலைவர்களும் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து வருங்கால், கோயில்களும் மற்ற அறநிலையங்களும் திட்டப்படி நடத்தப்பெற்று வருகின்றனவா என்று கண்காணித்து வந்தனர். தவறுகளும் ஊழல்களும் காணப்படின் கண்ணோட்டமின்றித் தக்க தண்டனை விதிப்பது உண்டு.

கோயில்தோறும் காணப்படும் எண்ணிறந்த கல்வெட்டுக்கள் நம் நாட்டின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு ஏற்ற கருவிகளாக அமைந்திருக்கின்றன. கோயிலைப் புதுப்பிக்க விரும்புவோர் முதலில் அரசாங்க உத்தரவுபெற்று, கல்வெட்டுக்களைப் படியெடுத்து வைத்துக் கொண்டு, திருப்பணி முடிந்த பின்னர், அதிகாரிகள் குறிப்பிட்ட இடங்களில் அவற்றை மீண்டும் எழுதுவிப்பது அக்காலத்திய வழக்கமாகும்.

பாண்டியர்வரலாறு முற்றும்.

சேர்க்கை 1.

மெய்க்கீர்த்திகள்.

நெடுஞ்சடையன்பராந்தகனும் அவன் முன்னோரும்.

வேள்விக்குடிச் செப்பேடு.

கொல்யானை பலவோட்டிக் கூடாமன்னர் குழாந்தவிர்த்த
பல்யாகமுதுகுடுமிப் பெருவழுதியெனும் பாண்டியாதிராசனால்
நாகமா மலர்ச்சோலை நளிர்சினைமிசை வண்டலம்பும்
பாகனூர்க் கூற்றமென்னும் பழனக்கிடக்கை நீர்நாட்டுச்
சொற்கணாளர் சொலப்பட்ட சுருதிமார்க்கம் பிழையாத
கொற்கைகிழா னற்கொற்றன் கொண்டவேள்வி முற்றுவிக்கக்
கேள்வியந்த ணாளர்முன்பு கேட்கவென் றெடுத்துரைத்து
வேள்விச்சாலை முன்புநின்று வேள்விக்குடியென் றப்பதியைச்
சீரோடு திருவளரச் செய்தார்வேந்த னப்பொழுதே
நீரோடட்டிக் கொடுத்தமையா னீடுபுக்தி துய்த்தபின்
அளவரிய வதிராசரை யகலநீக்கி யகலிடத்தைக்
களப்பரனெனுங் கலியரைசன் கைக்கொண்டதனை யிறக்கியபின்
படுகடன்முளைத்த பருதிபோற் பாண்டியாதிராசன்வெளிப்பட்டு
விடுகதி ரவிரொளி விலகவீற் றிருந்து
வேலைசூழ்ந்த வியலிடத்துக்
கோவுங் குறும்பும் பாவுடன் முருக்கிச்
செங்கோ லோச்சி வெண்குடை நீழற்
றங்கொளி நிறைந்த தரணி மங்கையைப்
பிறர்பா லுரிமை திறவிதி னீக்கித்
தன்பா லுரிமை நன்கன மமைத்த
மானம் போர்த்த தானை வேந்தன்
ஒடுங்கா மன்ன ரொளிநக ரழித்த
கடுங்கோ னென்னுங் கதிர்வேற் றென்னன்
மற்றவற்குமகனாகி மகிதலம்பொதுநீக்கி மலர்மங்கையொடு
[மணையர்ந்த
அற்றமில் பரவைத்தானை யாதிராச னவனிசூளாமணி
எத்திறத்து மிகலழிக்கு மத்தயானை மாறவர்மன்
மற்றவர்கு, மருவினியவொரு மகனாகி மண்மகளை மறுக்கடிந்து
விக்கிரமத்தின் வெளிப்பட்டு விலங்கல் வெல்பொறிவேந்தர்
[வேந்தன்
சிலைத்தடக்கைக் கொலைக்களிற்றுச் செழியன்வானவன் செங்
[கொற் சேந்தன்

மற்றவற் குப்பழிப் பின்றிவழித் தோன்றி
உதயகிரி மத்தியத் துறுசுடர் போலத்
தெற்றென்று திசைநடுங்க மற்றவன் வெளிப்பட்டுச்
சூழியானை செலவுந்திப் பாழிவா யமர்கடந்தும்
வில்வேலிக் கடற்றானையை நெல்வேலிச் செருவென்றும்
விரவிவந் தடையாத பரவரைப் பாழ்படுத்தும்
அறுகாலினம் புடைதிளைக்குங் குறுநாட்டவர் குலங்கெடுத்தும்
கைந்நலத்த களிறுந்திச் செந்நிலத்துச் செருவென்றும்
பாரளவுந் தனிச்செங்கோற் சேரளனைப் பலமுறையும்
உரிமைச் சுற்றமொ டாவும் யானையும்
புரிசை ம(ா)மதிற் புலியூ ரப்பகல்
நாழிகை யிறவாமைக் கோழியுள் வென்றுகொண்டும்
வேலாழியும் வியன்பரம்பு மேலாமைசென் றெறிந்தழித்தும்
இரணியகர்ப்பமுந் துலாபாரமுந் தரணிமிசைப் பலசெய்தும்
அந்தணர்க்கு மரசர்க்கும் வந்தணைகென் றீந்தளித்த
மகரிகையணி மணிநெடுமுடி
அரிகேசரி யசமசமன் சிரீமாறவர்மன்
மற்றவற்கு மகனாகிக் கொற்றவேல் வலனேந்திப்
பொருதூருங் கடற்றானையை மருதூருண் மாண்பழித்
தாய்வேளை யகப்பட வேயென்னுமை யெறிந்தழித்துச்
செங்கோட்டும் புதான் கோட்டுஞ் செருவென்றவர்
[சினந்தவிர்த்துக்
கொங்கலரு நறும்பொழில்வாய்க் குயிலோடு மயிலகவும்
மங்கலபுரமெனு மாநகருண் மாரதரை யெறிந்தழித்
துறைகடல் வளாகம் பொதுமொழி யகற்றிச்
சிலையும் புலியுங் கயலுஞ் சென்று
நிலையமை நெடுவரை யிடவயிற் கிடாய்
மண்ணினி தாண்ட தண்ணளிச் செங்கோற்
றென்ன வானவன் செம்பியன் சோழன்
மன்னர் மன்னன் மதுரகரு நாடகன்
கொன்னவின்ற நெடுஞ்சுடர்வேல் கொங்கர்கோமான் கோச்
[சடையன்
மற்றவர்க்குப் புத்திரனாய் மண்மகளது பொருட்டாக
மத்தயானை செலவுந்தி மானவேல் வலனேந்திக்
கடுவிசையா லெதிர்ந்தவரை நெடுவயல்வாய் நிகரழித்துக்
கறுவடைந்த மனத்தவரைக் குறுமடைவாய்க் கூர்ப்பழித்து

மன்னிகுறிச்சியு திருமங்கையு முன்னின்றவர் முரணழித்து
மேவலோர்கடற்றானையோ டேற்றெதிர்ந்தவரைப் பூவலூர்ப்
[புறங்கண்டும்
கொடும்புரிசை நெடுங்கிடங்கிற் கோடும்பா ளூர்க்கூடார்
கடும்பரியுங் கருங்களிறுங் கதிர்வேலிற் கைக்கொண்டும்
செழும்புரவிப் பல்லவனைக் குழும்பூருட் டேசழிய
எண்ணிறந்த மால்களிறு மிவளிகளும் பலகவர்ந்தும்
தரியலராய்த் தனித்தவரைப் பெரியலூர்ப் பீடழித்தும்
பூவிரியும் பொழிற்சோலைக் காவிரியைக் கடந்திட்
டழகமைந்த வார்சிலையின் மழகொங்க மடிப்படுத்தும்
ஈண்டொளிய மணியிமைக்கு மெழிலமைந்த நெடும்புரிசைப்
பாண்டிக்கொடுமுடி சென்றெய்திப் பசுபதியதுபதுமபாதம்
[பணிந்தேத்திக்
கனகராசியுங் கதிர்மணியு மனமகிழக் கொடுத்திட்டுங்
கொங்கரவ நறுங்கண்ணிக் கங்கராசனொடு சம்பந்தஞ்செய்தும்
எண்ணிறந்தன கோசகசிரமு மிரணியகர்ப்பமுந் துலாபாரமும்
மண்ணின்மிசைப் பலசெய்து மறைநாவினார் குறைதீர்த்துங்
கூடல்வஞ்சி கோழியென்னு மாடமாமதில்புதுக்கியும்
அறைகடல் வளாகங் குறையா தாண்ட
மன்னர் மன்னவன் றென்னவர் மருகன்
மானவெண்குடை மான்றேர் மாறன்
மற்றவற்கு மகனாகி மாலுருவின் வெளிப்பட்டு
மூன்று கொற்ற முரசுட னியம்பக்
குளிர்வெண்குடை மண்காப்ப
பூமகளும் புலமகளு நாமகளு நலனேத்தக்
கலியரசன் வலிதளரப் பொலிவினொடு வீற்றிருந்து
கருங்கட லுடுத்த பெருகண் ஞாலத்து
நாற்பெரும் படையும் பாற்படப் பரப்பிக்
கருதாதுவந் தெதிர்மலைந்த காடவனைக் காடடையப்
பூவிரியும் புனற்கழனிக் காவிரியின் றென்கரைமேற்
றண்ணாகை மலர்ச்சோலைப் பெண்ணாகடத் தமர்வென்றும்
தீவாய வயிலேந்தித் திளைத்தெதிரே வந்திறுத்த
ஆய்வேளையுங் குறும்பரையு மடலமரு ளழித்தோட்டிக்
காட்டுக்குறும்பு சென்றடைய நாட்டுக்குறும்பிற் செருவென்
[றும்
அறைகடல் வளாக மொருமொழிக் கொளீஇய

சிலைமலி தடக்கைத் தென்ன வானவன்
[அவனே,
சிரீவரன் சிரீமனோகரன் சினச்சோழியன் புனப்பூழியன்
வீதகன்மஷன் விநயவிச்ருதன் விக்ரமபாரகன் வீரபுரோகன்
மருத்பலன் மான்யசாசனன் மனூபமன் மர்த்திதவீரன்
கிரிஸ்திரன் கீதிகிந்நரன் கிருபாலயன் கிருதாபதானன்
கலிப்பகை கண்டகநிஷ்டுரன் கார்யதக்ஷிணன் கார்முக
[பார்த்தன்
பராந்தகன் பண்டிதவத்ஸலன் பரிபூர்ணன் பாபபீரு
குரையுறு கடற்றானைத்தானைக் குணக்கிராகியன் கூட நிர்ணயன்
நிறையுறுமலர் மணிநீண்முடி நேரியர்கோ னெடுஞ்சடையன்
மற்றவன் ராஜ்யவற்சரம் மூன்றாவது

நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன்.

(சிவரமங்கலச் செப்பேடு.)

அன்ன னாகிய வலர்கதிர் நெடுவேற்
றென்னன் வானவன் செம்பியன் வடவரை
இருங்கய லாணை யொருங்குட னடாஅய்
ஒலிகெழு முந்நீ ருலகமுழு தளிக்கும்
வலிகெழு திணிதோண் மன்னவர் பெருமான்
தென்னல ராடி தேம்புனற் குறட்டிற்
பொன்மலர்ப் புறவில் வெள்ளூர் விண்ணஞ்
செழியக் குடியென் றிவற்றுட் டெவ்வர்
அழியக் கொடுஞ்சிலை யன்றுகால் வளைத்தும்
மாயிரும் பெரும்புனற் காவிரி வடகரை
ஆயிர வேலி யயிரூர் தன்னிலும்
புகழி யூரிலுந் திகழ்வே லதியனை
ஓடுபுறங் கண்டவ னொலியுடை மணித்தேர்
ஆடல் வெம்மா வவையுடன் கவர்ந்தும்
பல்லவனுங் கேரளனு மாங்கவற்குப் பாங்காகிப்
பல்படையொடு பார்ஞெளியப் பவ்வமெனப் பரந்தெழுந்து
குடபாலுங் குணபாலு மணுகவந்து விட்டிருப்ப
வெல்படையொடு மேற்சென்றங்
கிருவரையு மிருபாலு மிடரெய்தப் படைவிடுத்துக்

குடகொங்கத் தடன்மன்னனைக் கொல்களிற்றொடுங் கொண்டு [போந்து
கொடியணிமணி நெடுமாடக் கூடன்மதி லகத்துறைத்தும்
கங்கபூமி யதனளவுங் கடிமுரசுதன் பெயரறையக்
கொங்கபூமி யடிப்படுத்துக் கொடுஞ்சிலைப்பூட் டிழிவித்துப்
பூஞ்சோலை யணிபுறவிற் காஞ்சிவாய்ப்பே ரூர்புக்குத்
திருமாலுக் கமர்ந்துறையக்
குன்ற மன்னதோர் கோயி லாக்கியும்
ஆழிமுந்நீ ரகழாக வெகல்வானத் தகடுரிஞ்சும்
பாழிநீண்மதில் பரந்தோங்கிப் பகலவனு மகலவோடும்
அணியிலங்கையி னரணிதாகிய
மணியிலங்கு நெடுமாட மதில்விழிஞ மதுவழியக்
கொற்றவேலை யுறைநீக்கி வெற்றத்தானை வேண்மன்னனை
வென்றவன் விழுநிதியோடு குன்றமன்ன கொலைக்களிறுங்
கூந்தன்மாவுங் குலதனமு நன்னாடு மவைகொண்டும்
அரவிந்த முகத்திளைய ரிநெடுங்க ணம்புகளாற்
பொரமைந்தர் புலம்பெய்தும் பொன்மாட நெடுவீதிக்
கரவந்தபுரம் பொலிவெய்தக் கண்ணகன்றதோர் கல்லகழொடு
விசும்புதோய்ந்து முகிறுஞ்சலி னசும்பறாத வகன்சென்னி
நெடுமதிலை வடிவமைத்தும்
ஏவமாதி விக்கிரமங்க ளெத்துணையோ பலசெய்து
மணிமாடக் கூடல்புக்கு மலர்மகளொடு வீற்றிருந்து
மனுதர்சித மார்க்கத்தினாற் குருசரிதங் கொண்டாடிக்
கண்டகசோதனை தான்செய்து கடன்ஞால முழுதளிக்கும்
பாண்டிய நாதன் பண்டித வத்ஸலன்
வீர புரோகன் விக்கிரம பாரகன்
பராந்தகன் பரம வைஷ்ணவன் றானாகி
நின்றிலங்கு மணிநீண்முடி நிலமன்னவ நெடுஞ்சடையற்கு
ராஜ்யவர்ஷம்——

இராசசிங்கபாண்டியன்.

(சின்னமனூர்ச் செப்பேடு.)

திருவொடுந் தெள்ளமிர்தத்தொடுஞ் செங்கதிரொளிக் [கௌஸ்துபத்தொடும்
அருவிமத களிறொன்றொடுந் தோன்றியர னவிர்சடைமுடி

வீற்றிருந்த வென்றடங்கன் முதலாக வெளிப்பட்டது
நாற்றிசைபோர் பகட்டரச நானிலத்து நிலைபெற்றது
பாரத்துவாசாதிகளால் கோரக ஸ்துதிக்கப்பட்டது
விரவலர்க்கரியது வினைவைபசானனந்தது
பொருவருஞ்சீ ரகத்தியனைப் புரோகிதனாகப்பெற்றது
ஊழியூழி தோறுமுள்ளது ஒன்றொருவனை யுடையது
வாழியர் பாண்டியர் திருக்குலந்தனில் வந்துதோன்றி
வானவெல்லை வரைந்தாண்டும் மலைகடல்கடைந் தமிர்தங் [கொண்டும்
நானிலத்தோர் வியப்பப்பட நாற்கடலொரு பகலாடியும்
மக்கிலொளி மணிமுடியொடு சக்கரன்ற னாரந்தரித்தும்
நிலவுலகம் வலஞ்செய்தும் நீள்விசும்பின் மாரிக்குப்
பலமுறையுந் துதுத்தும் பாகசாசன ராசனவியுந்
செம்பணிப்பூ வெறுத்தோன்றித் தென்றமிழின் கரைகண்டும்
வெம்புனலை வென்றுவிட்டும் விசையரசிற் கடன்விட்டும்
பூழியினைப் பெடைசெட்டும் போர்க்குன் றிரமவிசியும்
பாழியம்பா மனிமிர்த்தும் பஞ்சவனெனப் பெயர்நிறீஇயும்
வளமதுரை நகர்கண்டும் மற்றதற்கு மதில்வகுத்தும்
உளமிக்க மதியதனு லொண்டமிழும் வடமொழியும்
பழுதறத்தா ராய்ந்து பண்டிதரின் மேந்தோன்றியும்
மாரதர்மலை காத்தவிடப் பாரதத்திற் பகடோட்டியும்
விசயனை வசுசாபநீக்கியும் வேந்தழிடச் சுரம்போக்கியும்
வைசிலைமாக் கயல்புலிசேல் வடவரைமேற் றிவ்வரைந்துங்
தடம்பூதம் பணிகொண்டு தடாகங்கள் பலதிருத்தியும்
அடும்பசிநோய் நாடகற்றி அம்பொற்சத் திரமுயர்த்தும்
தலையாலங் கானத்திற் றன்னொக்க விருவேந்தரைக்
கொலைவாளிற் றலைதுமித்துக் குறைத்தலையின் கூத்தொ [ழித்தும்
மகாபாரதந் தமிழ்ப்படுத்து மதுராபுரிச் சங்கம்வைத்தும்
மகாராசரும் சார்வபௌமரும் மகிமண்டலங் காத்திகந்தபின்
வில்லவனை நெல்வேலியும் விரிபொழிற் சங்கரமங்கைப்
பல்லவனையும் புறங்கண்ட பராங்குசன் பஞ்சவர்கோன்றனும்
மற்றவற்குப் பௌத்ரனுமின மன்னர்பிரா னிராசசிங்கனுங்
கொற்றவர்க டொழுகழற்காற் கோவரகுண மகாராசனும்
அங்கவற் காத்மசனுகி யவனிதலம் பொறைதாங்கித்
தெங்கம்பொழிற் குன்னூரிலுஞ் சிங்களத்தும் விழிஞத்தும்

வாடாத வாகைசூடிக் கோடாதசெங் கோனடப்பக்
கொங்கலரும் பொழிற் குடமூக்கிற் போர்குறித்து
வந்தெதிர்ந்த கங்கபல்லவ சோளகாலிங்க மாகதாதிகள்
குருதிப்பெரும் புனற்குளிப்பக் கூர்வெங்கணை தொடை
[நெகிழ்த்துப்
பருதியாற்ற லொடுவிளங்கின பராக்கிர கோலாகலனுங்
குரைகழற்கா லரைசிறைஞ்சக் குவலயதலந் தனதாக்கின
வரைபுரையு மணிநெடுந்தோள் மன்னர்கோன் வரகுணவர்மனும்
மற்றவனுக் கிளையனான மனுசரிதன் வாட்சடையன்
பொற்றடம்பூண் சிரீபராந்தகன் புனைமணிப்பொன் முடிசூடிக்
கைந்நிலந்தேரய் கரிகுலமும் வாசிவிருந்தமுங்காலாளும்
செந்நிலத்தி னிலஞ்சேரத் திண்சிலைவாய்க் கணைசிதறியும்
கரகிரியிற் கருதாதவர் வரகரிகுல நிரைவாரியும்
நிலம்பேர நகர்கடந்து நெடும்பெண்ணை கடமழித்தும்
ஆலும்போர்ப் பரியொன்று லகன்கொங்கி லமர்கடந்தும்
தேவதானம் பலசெய்தும் பிரமதேயம் பலதிருத்தியும்
நாவலந்தீ வடிப்படுத்த நரபதியும் வானடைந்தபின்
வானவன்மா தேவியென்னு மலர்மடந்தை முன்பயந்த
மீனவர்கோ னிராசசிங்கன் விகடபா டலனவனே
அகிபதியா யிரந்தலையா லரிதாகப் பொறுக்கின்ற
மகிமண்டலப் பெரும்பொறைதன் மகாபுசபலத் தாற்றாங்கி
புஜகநாயக தரணிதாரண ஹரணராஜித புஜசுந்தரனாய்
உலப்பிலிமங் கலத்தெதிர்ந்த தெவ்வருட லுகுத்தசெந்நீர்
நிலப்பெண்ணிற் கங்கராக மெனநிலப் பரணிதந்தும்
மடைப்பகர்நீர்த் தஞ்சையர்கோன் தானைவரை வைப்பூரிற்
படைப்பரிசா ரந்தந்து போகத்தன் பணைமுழக்கியுங்
கொடும்பைமா நகர்நிறைந்த குரைகடற் பெருந்தானை
இடும்பையுற் றிரியத்த னிராஜ்ஞையை மேற்கொண்டும்
புனற்பொன்னி வடகரையிற் பொழில்புடைசூழ் மதில்வஞ்சி
கனற்படவிழித் தெதிர்ந்தவீரர் கவந்தமாடக் கண்சிவந்துஞ்
சேவலுயர் கொடிக்குமர னெனச்சீறித் தென்றஞ்சை
காவலனது கரிதுரக பதாதிசங்கங் களத்தவியப்
பூம்புனலு வற்பதியில் வாம்புரவி வலங்காட்டியும்
விசயஸ்தம்பம் விசும்பணவச் செங்கோற்றிசை விளிம்பணவக்
குசைமாவுங் கொலைக்குன்றமுங் குருதியார முங்கொணர்ந்தும்
மகுடவர்த்தன ரடிவணங்க மகேந்திரபோக மனுபவித்த

விகடபாடலன் சிரீகாந்தன் மீனாங்கித சைலேந்திரன்
ராஜசிகா மணிதென்னன் ராஜிதகுண கணநங்கோன்
எண்ணிறந்த பிரமதேயமு மெண்ணிறந்த தேவதானமும்
எண்ணிறந்த பள்ளிச்சந்தமு மெத்திசையு மினிதியற்றி
உலப்பிலோத வொலிகடல்போ லொருங்குமுன்னந் தான [மைத்த
இராசசிங்கப் பெருங்குளக்கீழ்ச் சூழுநக ரிருந்தருளி
ராஜ்யவர்ஷ மிரண்டாவதி னெதிர்பதினான் காமயாண்டில்—

வீரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி.

பூமடந்தையுஞ் சயமடந்தையும் பொலிந்துதிருப் புயத்திருப்பப்
பார்முழுதுங் குடைநிழற்றப் பராக்கிரமத்தான் முடிசூடித்
தென்மது ராபுரித் திருவிளையாட் டத்திற்கண்டு
மன்னரெல்லாம் வந்திறைஞ்ச மலைநாடு கொண்டருளி
மாபா ரதம்பொருது மன்னவர்க்குத் தூதுசென்று
தேவாசுர மதுகைதரித்துத் தேனூருமறையுங் கொண்டருளி
வடவரையிற் கயல்பொறித்து வானவர்கோ னாரம்பூண்டு
திடவாசகக் குறுமுனிபாற் செந்தமிழ்நூல் தெரிந்தருளி
செங்கோ லெங்குந் திசையுற நடாத்தி
மன்னிய வீர சிம்மா சனத்தில்
திரைலோக்யமுழு துடையாளொடும் வீற்றிருந் தருளி
மாமுதன் மதிக்குலம்விளக்கிய கோமுதற் கொற்றவன்மரான
திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் சிரீவீரபாண்டியதேவர்—

பராந்தகபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி.

திருவளரச் செயம்வளரத் தென்னவர்தங் குலம்வளர
அருமறைநான் கவைவளர வனைத்துலகுந் துயர்நீங்கத்
தென்மதுரா புரித்தோன்றித் தேவேந்திர னொ டிணிதிருந்த
மன்னர்பிரான் வழுதியர்கோன் வடிம்பலம்ப நின்றருளி
மால்கடலை யெறிந்தருளி மலையத்துக் கயல்பொறித்துச்
சேரலனைச் செருவில்வென்று திறைகொண்டு வாகைசூடிக்
கூபகர்கோன் மகட்கொடுப்பக் குலவிழிஞங் கைக்கொண்டு
கன்னிப்போர் செய்தருளிக் காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத்து
மன்னுபுகழ் மறையவர்த மணியம்பலத் தினிதிருந்து
ஆயிரத் தெண்ம ரவிரோதப் பணிப்பணியால்

பறைபோர்த்துக் கண்ணூட்டிப் பண்டுள்ள பேர்தவிர்த்து
அளப்பனவுநிறுப்பனவுங் கயலெழுதி யனந்தரத் தெம்மாற்கு
நிலவியபொன் மணிவிளக்கு நின்றெரியப் பத்தமைத்து
* * * *
தைப்பூசப் பிற்றைநான்று
வந்திருந்தா ரெல்லார்க்கு மாற்றுதே தியாகமிட
அறத்தால் விளங்கிய வாய்ந்த கேள்விப்
புறத்தாய நாடு பூமகட் களித்துத்
தெலிங்க வீமன் குளங்கொண்டு தென்கலிங்க மடிப்படுத்துத்
திசையனைத்து முடனாண்ட சிரீபராந்தகதேவர்க்கு யாண்டு—

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் I மெய்க்கீர்த்தி.

பூமருவிய திருமடந்தையும் புவிமடந்தையும் புயத்திருப்ப
நாமருவிய கலைமடந்தையுஞ் சயமடந்தையு நலஞ்சிறப்பக்
கோளார்ந்த சினப்புலியுங் கொடுஞ்சிலையுங் குலைந்தொளிப்ப
வாளார்ந்த பொற்கிரிமேல் வரிக்கயல்கள் விளையாட
இருங்கடல் வலயத் தினிதுறம் பெருகக்
கருங்கலி கடிந்து செங்கோல் நடப்ப
ஒருகுடை நீழ லிருநிலங் குளிர
மூவகைத் தமிழு முறைமையின் விளங்க
நால்வகை வேதமு நவின்றுடன் வளர
ஐவகை வேள்வியுஞ் செய்வினை யியற்ற
அறுவகைச் சமயமு மழகுடன் றிகழ
எழுவகைப் பாடலு மியலுடன் பரவ
எண்டிசை யளவுஞ் சக்கரஞ் செல்லக்
கொங்கணர் கலிங்கர் கோசலர் மாளுவர்
சிங்களர் தெலிங்கர் சீனர் குச்சரர்
வில்லவர் மாகதர் விக்கலர் செம்பியர்
பல்லவர் முதலிய பார்த்திவ ரெல்லாம்
உறைவிட மருளென வொருவர்மு னொருவர்
முறைமுறை கடவதந் திறைகொணர்ந் திறைஞ்ச
இலங்கொளி மணிமுடி யிந்திரன் பூட்டிய
பொலங்கதி ரார மார்பினிற் பொலியப்
பனிமலர்த் தாமரைத் திசைமுகன் படைத்த
மனுநெறி தழைப்ப மணிமுடி சூடிப்

பொன்னிசூழ் நாட்டிற் புலியாணை போயகலக்
கன்னிசூழ் நாட்டிற் கயலாணை கைவளர
வெஞ்சின விவுளியும் வேழமும் பரப்பித்
தஞ்சையு முறந்தையுஞ் செந்தழல் கொளுத்திக்
காவியு நீலமு நின்று கவினிழப்ப
வாவியு மாறுமணிநீர் நலனழித்துக்
கூடமு மாமதிலுங் கோபுரமு மாடரங்கும்
மாடமு மாளிகையு மண்டபமும் பலவிடித்துத்
தொழுதுவந் தடையா நிருபர்தந் தோகையர்
அழுத கண்ணீ ராறு பரப்பிக்
கழுதைகொண் டுழுது கவடி வித்திச்
செம்பியனைச் சினமிரியப் பொருதுசுரம் புகவோட்டிப்
பைம்பொன் முடிபறித்துப் பாணனுக்குக் கொடுத்தருளிப்
பாடருஞ் சிறப்பிற் பருதி வான்றோய்
ஆடகப் புரிசை யாயிரத் தளியிற்
சோழ வளவ னபிஷேக மண்டபத்து
வீராபி ஷேகஞ் செய்து புகழ்விரித்து
நாளும் பரராசர் நாமத் தலைபிடுங்கி
மீளுந் தறுகண் மதயானை மேற்கொண்டு
நீராழி வைய முழுதும் பொதுவொழித்துக்
கூராழியுஞ் செய்ய தோளுமே கொண்டுபோய்
ஐயப் படாத வருமறைதே ரந்தணர்வாழ்
தெய்வப் புலியூர்த் திருவெல்லை யுட்புக்குப்
பொன்னம் பலம்பொலிய வாடுவார் பூவையுடன்
மன்னுந் திருமேனி கண்டு மனங்களித்துக்
கோலமலர்மே லயனுங் குளிர்துழாய்
மாலு மறியா மலர்ச்சே வடிவணங்கி
வாங்குசிறை யன்னந் துயிலொழிய வண்டெழுப்பும்
பூங்கமல வாவிசூழ் பொன்னம ராவதியில்
ஒத்துலகந் தாங்கு முயர்மேருவைக் கொணர்ந்து
வைத்தனைய சோதி மணிமண் டபத்திருந்து
சோலை மலிபழனச் சோணாடுந் தானிழந்த
மாலை முடியுந் தரவருக வென்றழைப்ப
மான நிலைகுலைய வாழ்நகரிக் கப்புறத்துப்
போன வளவ னுரிமை யொடும்புகுந்து

பெற்ற புதல்வனை நின் பேரென்று முன்காட்டி
வெற்றி யரியணைக்கீழ் வீழ்ந்து தொழுதிரப்ப
தானோடி முன்னிகழ்ந்த தன்மையெலாங் கையலகத்
தானே தகம்பண்ணித் தண்டார் முடியுடனே
விட்ட புகலிடந்தன் மாளிகைக் குத்திரிய
விட்டபடிக் கென்று மிதுபிடிபா டாகவெனப்
பொங்குதிரை ஞாலத்துப் பூபாலர் தோள்விளங்குஞ்
செங்கயல்கொண் டின்றுந் திருமுகமும் பண்டிழந்த
சோள பதியென்னு நாமமுந் தொன்னகரும்
மீள வழங்கி விடைகொடுத்து விட்டருளி
வாகைக் கதிர்வேல் வடவேந்தர் தம்பாதம்
மேகத் தலையணிய வீரக் கழலணிந்து
விளங்கிய மணியணி வீரசிம் மாசனத்து
வளங்கெழு கவரி யிருமருங் கசைப்பக்
கடலென முழங்குங் களிநல் யானை
வடபுல வேந்தர் மணிப்புயம் பிரியா
இலகுகுழை யரிவையர் கொழுதுநின் றேத்தும்
உலகமுழு துடையாளொடும் வீற்றிருந் தருளிய
கோமாற வன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள்
சோணாடு வழங்கி யருளிய
ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு—

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் II மெய்க்கீர்த்தி.

பூமலர்த் திருவும் பொருசய மடந்தையும்
தாமரைக் குவிமுலை சேரப்புயத் திருப்ப
வேத நாவின் வெள்ளிதட் டாமரைக்
காதன் மாது கவின்பெறத் திளைப்ப
வெண்டிரை யுடுத்த மண்டிணி கிடக்கைத்
திருநில மடந்தை யுரிமையிற் களிப்பச்
சமயமு நீதியுந் தருமமுந் தழைப்ப
இமையவர் விழாக்கொடி யிடந்தொறு மெடுப்பக்
கருங்கலிக் கனல்கெடக் கடவுள் வேதியர்
அருந்தொழில் வேள்விச் செங்கனல் வளர்ப்பச்
சுருதியுந் தமிழுந் தொல்வளங் குலவப்
பொருதிற லாழி பூதலஞ் சூழ்வர

ஒருகை யிருசெவி மும்மத நாற்கோட்
டயிரா வதமுதற் செயிர்தீர் கொற்றத்
தெண்டிசை யானை யெருத்த மேறிக்
கோசலந் துளுவங் குதிரங் குச்சரம்
போசல மகதம் பொப்பளம் புண்டரம்
கலிங்க மீழங் கடாரங் கவுடம்
தெலிங்கஞ் சோனகஞ் சீன முதலா
விதிமுறை திகழ வெவ்வேறு வகுத்த
முதுநிலக் கிழமையின் முடிபுனை வேந்தர்க்
கொருதனி நாயக னென்றுல கேத்தத்
திருமுடி சூடிச் செங்கோ லோச்சிக்
கொற்றத் தரளக் குளிர்குடை நீழற்
கற்றைக் கவரி காவலர் வீச
மிடைகதிர் நவமணி வீரசிங் காதனத்
துடன்முடி சூடி யுயர்குலத் திருவெனப்
பங்கய மலர்க்கரங் குவித்துப் பார்த்திவர்
மங்கையர் திரண்டு வணங்குஞ் சென்னிச்
சுடரொளி மவுலிச் சூடா மணிமிசைச்
சிவந்த விணைமலர்ச் சீறடி மதுகரம்
கமலையின் றனுகு முலகமுழு துடையாளொடு
வீற்றிருந்தருளிய
மாமுதன் மதிக்குலம்விளக்கிய கோமுதற் கோமாறவன்மரான
திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டிய தேவர்க்கு
யாண்டு —

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி.

பூமலர்வளர் திகழ்திருமகள் புகழாகம் புணர்ந்திருப்ப
நாமலர்வளர் கலைவஞ்சி நலமிகுமா மனத்துறையச்
சிமையவரைத் திறன்மடந்தை திருத்தோளின் மிசைவாழ
விசையவர்கோ னன்றிட்ட வெழிலாரங் கழுத்திலங்கப்
பகீரதிபோற் றூயபுகழ்ப் படர்வல்லி கொழுந்தோடத்
திகிரிவரைக் கப்புறத்துச் செழுந்திகிரி சென்றுலவத்
தண்டரள மணிக்கவிகை தெண்டிரைசூழ் பார்நிழற்ற
வெங்கோபக் கலிகடிந்து செங்கோலெண் டிசைநடப்பச்
செம்முரசின் முகில்முழங்கச் சிலையகன்று விசும்படையத்

திறற்புலிபோய் வனமடையக்
கயலிரண்டு நெடுஞ்சிகரக் கனவரையின் விளையாட
வொருமைமனத் திருபிறப்பின் முத்தீயின் நால்வேதத்
தருமறையோ ரைவேள்வி யாறங்க முடன்சிறப்ப
வருந்தமிழு மாரியமு மறுசமயத் தறநெறியுந்
திருந்துகின்ற மனுநெறியுந் திறம்பாது தழைத்தோங்கக்
குச்சரரு மாரியரும் கோசலருங் கொங்கணரும்
வச்சிரருஞ் சோனகரும் வந்தியரு முதலாய
விருநிலமா முடிவேந்த ரிறைஞ்சிநின்று திறைகாட்ட
வடிநெடு வாளும் வயப்பெரும் புரவியுந்
தொடிநெடுந் தோளுமே துணையெனச் சென்று
சேரனுந் தானையுஞ் செருக்களத்தொழிய
வாரசும் புலரா மலைநாடு நூறப்
பருதிமா மரபிற் பொருதிறல் மிக்க
சென்னியைத் திறைகொண்டு திண்டோள் வலியிற்
பொன்னிநாட்டுப் போசலத் தரைசர்
களைப்புரி...........டைத்துப் பொங்கு வீரப்புரவியுஞ்
செருவிற லாண்மைச் சிங்கணன் முதலாய
தண்டத் தலைவருந் தானையு மழிபடத்
துண்டித் தளவில் சோரி வெங்கலிப்
பெரும்பிணக் குன்ற மிருங்கன் னிறைத்துப்
பருந்துங் காகமும் பாறுங்.................
அருந்தி மகிழ்ந்தாங் கமர்க்கள மெடுப்பக்
குவையுந் திகழ்கதிர் மணியு மடந்தைய
ரார மார்பு முடன்கவர்ந் தருளி
முதுகிடு போசளன் றன்னொடு முனையுமது
தவறென் றன்னை பொற் பெற்றிட...........து
போனுட் பகையாய்நின்ற
சேரனைக் கொன்று சினந்தணிந் தருளி
நண்ணுதல் பிறரா லெண்ணுதற் கரிய
கண்ணனூர்க் கொப்பத்தைக் கைக்கொண் டருளிப்
பொன்னி சூழ்செல் வப்புன னாட்டைக்
கன்னி நாடெனக் காத்தருள் செய்யப்
பெருவரை யானிற் பின்னகருக் காக்கிய
கருநட ராசனைக் களிறு திறை கொண்டு

துலங்கொளி மணியுஞ் சூழி வேழமு
மிலங்கை காவலனை யிறைகொண் டருளி
வருதிறை மறுத்தங் கவனைப் பிடித்துக்
கருமுகில் நிகளங் காலிற் கோத்து
வேந்தர்கண் டறியா விறற்றிண் புரிசைச்
சேந்த மங்கலச் செழும்பதி முற்றிப்
பல்லவ னடுங்கப் பலபோ ராடி
நெல்விளை நாடு நெடும்பெரும் பொன்னும்
பரும யானையும் பரியு முதலிய
வரசுரிமை கைக்கொண் டரசவற் களித்துத்
தில்லையம் பலத்துத் திருநடம் பயிலுந்
தொல்லை யிறைவர் துணைக்கழல் வணங்கிக்
குளிர்பொழில் புடைசூழ் கோழிமான் காளி
(நணி) செறி வேம்பினணிமலர் கலந்த
தொங்கல் வாகைத் தொடைகள் சூட்டித்
திங்களுயர் மரபு திகழவந் திருந்த
தன்...........சையா னன்னிலை விசையம்
(எண்ணருந்) கலைதே ரின்மொழிப் பாவலர்
மண்ணின்மே லூழி வாழ்கென (வாழ்)த்தக்
கண்டவர் மனமுங் கண்ணுங் களிப்ப
வெண்டிரை மகர வேலையி னெடுவரை
யாயிரம் பணைப்பணத் தனந்தன் மீமிசைப்
பாயல்கொள்ளும் பரமஞ்...........கத்
தொருபெருங் கடவு ளுவந்தினி துறையு
மிருபெருங் காவிரி யிடைநிலத் திலங்குந்
திருவரங் கம்பெருஞ் செல்வம் சிறப்பப்
பன்முறை யணிதுலா பாரமேறிப்
பொன்மலை யென்னப் பொலிந்து தோன்றவும்
பொன்வேய்ந் தருளிய செம்பொற் கோயிலுள்
வளந்திகழ் மாஅ லுதைய வெற்பெனத்
திருவளர் குலமணிச் சிங்கா சனமிசை
மரகத மலையென மகிழ்ந்தினி தேறித்
தினகரோ தயமெனச் செழுங்கதிர் சொரியும்
கனக மாமுடி கவின்பெறச் சூடிப்
பாராள் வேந்த ருரிமை யரிவைய

ரிருமருங்கு நின்று விரிபெருங் கவரியின்
மந்த வாடையு மலையத் தென்றலு
மந்தளிர்க் கரங்கொண் டசைய வீச
ஒருபொழு தும்விடா துடனிருந்து மகிழும்
திருமக ளென்னத் திருத்தோள் மேவி
யொத்த முடிசூடி யுயர்பே ராணை
திக்கெட்டும் நடப்பச் செழுந்தவஞ் செய்த

* * * *

உலகுமுழுது முடையாளொடும் வீற்றிருந் தருளிய
சிரீகோச்சடையவன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள்
சிரீசுந்தரபாண்டிய தேவற்கு யாண்டு—

கோமாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி.

தேர்போ லல்குற் றிருமகள் புணரவும்
கார்சேர் கூந்தற் கலைமகள் கலப்பவும்
பார்மகள் மனத்துப் பாங்குட னிருப்பவும்
செங்கோ னடப்பவும் வெண்குடை நிழற்றவும்
கருங்கலி முருங்கவும் பெரும்புகழ் விளங்கவும்
கானிலை செம்பியன் கடும்புலி யாளவும்
மீனம் பொன்வரை மேருவி லோங்கவும்
முத்தமிழு மனுநூலு நான்மறை முழுவதும்
எத்தவச் சமயமு மினிதுடன் விளங்கவும்
சிங்கணங் கலிங்கந் தெலிங்கஞ் சேதிபம்
கொங்கணங் குதிரம் போசளங் குச்சரம்
முறைமையி னுளு முதுநல வேந்தர்
திறைமுறை காட்டிச் சேவடி வணங்க
மன்னர் மாதர் பொன்னணி கவரி
இருபுடை மருங்கு மொருபடி யிரட்டப்
பழுதறு சிறப்பிற் செழுவை காவலன்
வீரசிங் காதனத் தோராங் கிருந்தே
யாரும் வேம்பு மணியிதழ் புடையாத்
தாருஞ் சூழ்ந்த தடமணி மகுடம்
பன்னூ றாழி தொன்னிலம் புரந்து
வாழ்கென ....மகிழ்ந்துடன் சூடி
அலைமகள் முதலா மரிவையர் பரவ

உலகமுழு துடையா ளொடும்வீற்றிருந் தருளின்
கோமாற வன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீ குலசேகர தேவர்க்கு யாண்டு.—

அரிகேசரி—பராக்கிரமபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி.

பூமிசை வனிதை மார்பினிற் பொலிய
நாமிசைக் கலைமக ணலமுற விளங்கப்
புயவரை மீது சயமகள் புணரக்
கயலிணை யுலகின் கண்ணெனத் திகழச்
சந்திர குலத்து வந்தவ தரித்து
முந்தையோர் தவத்து முளையென வளர்ந்து
தென்கலை வடகலை தெளிவுறத் தெரிந்து
மன்பதை புரக்க மணிமுடி புனைந்து
சங்கர சரண பங்கயஞ் சூடிச்
செங்கோ லோச்சி வெண்குடை நிழற்றி
வான வாரியு மன்னருள் வாரியும்
தான வாரியுந் தப்பா தளித்து
மறக்களை பறித்துநல் லறப்பயிர் விளைத்துச்
சிங்கையி லனுரையி லிராசையிற் செண்பையில்
சிந்தையி லறந்தையின் முதலையில் வீரையில்
வைப்பாற்..........மன்னரை வெங்கண்
டெப்பாற் றிசையு மிசைவிளக் கேற்றிப்
பதினெண் பாடைப் பார்த்திவ ரனைவரும்
திறையுஞ் சின்னமு முறைமுறை கொணர்ந்து
குறைபல விரந்து குரைகழ லிறைஞ்ச
அவரவர் வேண்டிய தவரவர்க்கருளி
அந்தண ரனேகர் செந்தழ லோம்ப
விந்தைமுத லகர மைந்திடத் தியற்றிச்
சிவநெறி யோங்கச் சிவார்ச்சனை புரிந்து
மருதூ ரவர்க்கு மண்டப மமைத்து
முன்னொரு தூறு மூங்கில்புக் கிருந்த
சிற்பரர் தம்மைத் திருவத்த சாமத்துப்
பொற்கலத் தமுது பொலிவித் தருளிச்
சண்பக வனத்துச் சங்கரர் தமக்கு

மண்டப மமைத்து மணிமுடி சூட்டி
விழாவணி நடாத்தி விரைப்புன லாடல்
வழாவகை நடாத்தநின் மன்னரு ளதனால்
வற்று வருவியும் வற்றி வற்கடம்
உற்றவிக் காலத் துறுபுன னல்கென
வேண்டியப் பொழுதே வேறிடத் தின்றிச்
சேண்டரு புனலிற் செழும்புன லாட்டி
மின்கால் வேணி விசுவ நாதர்க்குத்
தென்கா சிப்பெருங் கோயில் செய்து
நல்லா கமவழி நைமித் திகமுடன்
எல்லாப் பூசையு மெக்கோ யிலினும்
பொருண்முத லனைத்தும் புரையற நடாத்தித்
திருமலி செம்பொற் சிங்கா சனமிசை
உலகு முழுது முடையா ளுடனே
இலகு கருணை யிரண்டுரு வென்ன
அம்மையு மப்பனு மாயனைத் துயிர்க்கும்
இம்மைப் பயனு மறுமைக் குறுதியும்
மேம்பட நல்கி வீற்றிருந் தருளிய
ஸ்ரீ அரிகேசரி பராக்கிரம தேவர்க்கு யாண்டு.—

மெய்க்கீர்த்திகள் முற்றும்.

சேர்க்கை II

இடைக்காலப் பாண்டியர் மரபு விளக்கம்.

பாண்டியன் கடுங்கோன் (கி. பி. 575–600)

மாறவர்மன் அவனிசூளாமணி (கி. பி. 600–625)

சடையவர்மன் செழியன்சேந்தன் (கி. பி. 625–640)

மாறவர்மன் அரிகேசரி (கி. பி. 640–670)

கோச்சடையன் ரணதீரன் (கி. பி. 670–710)

மாறவர்மன் அரிகேசரி பராங்குசன் – இராசசிம்மன் I
(கி. பி. 710–765)

நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் (கி. பி. 765–790)

இரண்டாம் இராசசிம்மபாண்டியன் (கி. பி. 790–800)

வரகுண மகாராசன் (கி. பி. 800–830)

சீமாறன் பரசக்கரகோலாகலன் – சீவல்லபன் (கி. பி. 830–862)

வரகுணவர்மன் (கி. பி. 862)

பராந்தகபாண்டியன் (கி. பி. 880–900)

இராசசிம்மன் III (கி. பி. 900–)

வீரபாண்டியன்

கும்பகோணம்,

ஸ்ரீ மஹாபாரத பிரஸில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

